CLIFFORD D. SIMAK

HALTA

EDITURA PYGMALION

Clifford D. Simak

HALTA

Way Station, 1963

Traducere din limba engleză
de Mihai Samoilă

PREMIUL HUGO – 1963

PREFAŢĂ

Spre surprinderea generală, în anul 1968, numărul 333 al Colecţiei Povestirilor Ştinţifico-fantastice publica două texte de un autor american contemporan: Clifford D. Simak. (Spun „surprinderea generală“, întrucât revista ocolea din cauze binecunoscute filonul anglo-saxon de dată recentă, limitându-se la Poe, Bierce şi Stevenson. Singurele excepţii fuseseră două texte de Dick şi Heinlein, apărute doar datorită angajării lor tematice împotriva războiului rece! Alte vremuri...).

Oricum, ţin minte că am fost vrăjit de „Poarta care duce dincolo“. Farmecul ei aparte consta în faptul că avea drept erou un om absolut obişnuit, care era pus în contact cu o civilizaţie extraterestră extrem de diferită faţă de a noastră. (Deschid iarăşi o paranteză şi psihanalizându-mă, recunosc că nu se poate nega paralela cu şocul meu la contactul cu bogăţia şi fantezia SF-ului american). Nuvela a fost serializată în trei numere consecutive ale CPSF şi a fost printre cele mai populare care au apărut vreodată în colecţie. Cam aşa a debutat relaţia autorului cu cititorul român...

Cine era însă Clifford D(onald). Simak? Se născuse la 3 august 1904 în aşezarea Millville din statul Wisconsin; tatăl său, John Lewis Simak, era emigrant cehoslovac, iar pe mama sa o chema Margaret Wiseman. Copilărise la ferma bunicului, situată chiar lângă confluenţa râurilor Mississippi şi Wisconsin, şi locurile de acolo aveau să-i rămână întipărite de-a pururi în suflet. De altfel, el a recunoscut întotdeauna că a transformat regiunea aceea geografică într-un peisaj idealizat, mitic pe care l-a încorporat în majoritatea scrierilor sale. „Din punct de vedere estetic“, spunea el, „utilizarea acestui cadru îmi înglobează lucrările în literatura generală şi-l ajută pe cititor în tranziţia de la lumea sa de zi cu zi, la lumea fascinantă a science fictionului. Tematic, el oferă o evadare din excesele megalopolisului tehnologic al secolului douăzeci“.

După absolvirea liceului, studiază ziaristica la Universitatea Wisconsin, fără însă a obţine vreo diplomă, şi apoi începe un lung şir de slujbe ca reporter sau editor de gazete prin diferite orăşele provinciale...

Pe data de 13 aprilie 1929 se căsătoreşte cu Agnes Kuchenbrg, cu care va avea doi copii: Sheley Ellen (actualmente editoare) şi Richard Scott (inginer chimist).

În 1939, se stabileşte definitiv în Minneapolis şi intră în redacţia ziarului Minneapolis Star and Tribune. În 1949 devine şeful secţiei de ştiri al ziarului, iar din 1961 coordonatorul suplimentului de ştiinţă al acestuia. A activat ca ziarist până în 1976, când s-a pensionat, dedicându-se în exclusivitate scrierii de science fiction.

La 25 aprilie 1988, moare în Minneapolis.

Cam aşa ar suna, sec, biografia lui Clifford D. Simak. De pe urma lui însă au rămas în literatura SF: 30 de romane, peste 200 de povestiri (unele adunate în cele 9 antologii apărute în timpul vieţii) şi patru cărţi de non-ficţiune. O moştenire absolut impresionantă, şi nu doar cantitativ. Recunoaşterea meritelor sale deosebite în tărâmul SF-ului avea să fie făcută de prestigioasa SFWA – Science Fiction Writers of America – prin atribuirea premiului de Grand Master în 1977 (premiul mai fusese decernat doar altor doi scriitori: Robert A. Heinlein şi Jack Williamson).

Voi încerca să creionez numai câteva repere dintr-o creaţie atât de bogată; spaţiul restrâns nu-mi permite mai mult şi, oricum, bănuiesc că, treptat, ele vor fi tipărite şi în România.

Debutul l-a constituit „The World of Red” („Planeta soarelui roşu“), în numărul din decembrie 1931 al revistei Wonder Stories. A fost un start fals, deoarece va urma o pauză de şapte ani până când va mai scrie SF; mai exact în 1938, când devine unul din colaboratorii permanenţi ai revistei Astounding Science Fiction, aflată atunci sub conducerea faimosului editor John Campbell.

Poate că primele povestiri n-au fost deosebite, însă treptat scrierile lui au devenit identificabile prin tonul reţinut şi atmosfera nostalgică, totuşi străbătute de

sentimente extrem de puternice.

În anii 40 a început să publice în ASF o serie de povestiri grupate sub termenul generic City (Oraşul), titlu sub care au apărut ca volum în 1952 (ediţia definitivă, completată cu un epilog, a fost editată în 1973). Acestea tratau exodul orăşenilor într-un viitor relativ apropiat; omenirea revenea la o existenţă pastorală, fiind ajutată de o tehnologie pusă în slujba binelui. Treptat, de-a lungul serialului, planeta este abandonată de toţi oamenii, cu excepţia încăpăţânatei familii Webster. Împreună cu aceştia rămâne şi Jenkins – unul dintre cei mai bine realizaţi roboţi din SF – care va controla evoluţia câinilor inteligenţi ce vor stăpâni Pământul. Romanul a obţinut International Fantasy Award şi, pentru mulţi, rămâne opera cea mai cunoscută a lui Simak.

În 1951, el serializează în Galaxy Science Fiction, romanul Time and Again (Timpul, din nou...).

Eroul, mort în urma unui accident pe o planetă din sistemul Cygni, este readus la viaţă de cygnieni şi află că aceştia sunt o formă de viaţă parazită, care face posibilă evoluţia inteligenţei în univers. Revenind pe Pământ, el scrie o carte ce le rezumă mesajul: omul nu este singur şi toate fiinţele sunt egale. Cartea devine documentul central al unei noi religii, iar eroul, o figură-cheie în lupta dintre oameni şi androizii care aspiră la egalitate. Conflictul este complicat de o serie de călători temporali ce se întorc în trecut, căutând să influenţeze scrierea cărţii. Obligat să fugă de aceştia pentru a o scrie, eroul pleacă spre Cygni şi cercul se va închide temporal.

Interesant este şi Ring Around the Sun (Inelul din jurul soarelui), apărut în 1953, care se referă la descoperirea unui şir de lumi paralele şi intrigile unei societăţi secrete de mutanţi, ce intenţionează să răstoarne economia mondială, producând bunuri de existenţă veşnică. De altfel, conţinutul ei antiurban şi pro-agrarian reprezentau de acum o parte binecunoscută a operei lui Simak.

Practic, el era purtătorul de cuvânt al valorilor rurale proprii vestului mijlociu american. Violenţa nu constituia o

trăsătură necesară supravieţuirii, ci, o eroare cu potenţial fatal a omenirii. Lucrul acesta este vizibil începând cu City, scris după ce asistase la ororile cauzate de al Doilea Război Mondial.

Time Is the Simplest Thing (Timpul este lucrul cel mai simplu) a însemnat revenirea la roman după o absenţă de opt ani, în 1963; a urmat apoi They Walked Like Men (Cei ce umblau ca oamenii), în 1962, dar abia prin serialul din Galaxy – „Here Gather the Stars“ („Unde se-adună stelele“) – Simak a produs ceva de importanţa celor mai bune romane ale sale.

Serialul respectiv a fost publicat în volum sub numele de Way Station (Halta) şi a obţinut premiul Hugo în 1963. (Pentru unii cititori, poate este interesant să afle care au fost celelalte romane „învinse“ de Halta. Este vorba de Cat's Craddle (Leagănul pisicii) de Kurt Vonnegut, Jr., de Glory Road (Drumul gloriei) de Robert A. Heinlein şi... marea surpriză: Dune's World (Lumea Dunei) de Frank Herbert sub forma serializată din revistă).

Între timp, Simak obţinuse un alt premiu Hugo, în 1959 pentru nuveleta ...The Big Front Yard (vechea noastră cunoştinţă: „...Poarta care duce dincolo“). Am amintit acest lucru, deoarece şi în Halta se deschid uşi către peisaje extraterestre, străine. Procedeul acesta este folosit de-a dreptul literal, având probabile rădăcini în Wells (vezi „Uşa din zid“), însă romanul rămâne lucrarea-arhetip a lui Simak, ocupându-se tocmai de paznicul şi îngrijitorul unei asemenea uşi – o poartă care duce dincolo – o haltă în drumul spre galaxie. Enoch Wallace, paznicul, este un nemuritor care întâlneşte călători stranii de pe alte planete. Evident, procedeul reprezintă şi o metaforă minunată a SF-ului în sine, a lumilor pe care acesta le poate deschide cititorilor.

Căldura ce se degajă din ea, detaliile şi scenele bucolice extrem de sensibile o fac probabil cea mai bună carte a lui. În esenţă, este un moralist, care acuză societatea pentru devotamentul ei orbesc faţă de tehnologie şi cere omenirii să renunţe la egoismul care o izolează, devenind parte a

comunităţii, pentru a reuşi să intre în marea familie galactică.

Halta, şi nu numai ea, abundă în idei interesante şi invenţii tehnice, dar Simak rămâne în primul rând poetul pastoral al SF-ului, faimos pentru căldura cu care-şi priveşte personajele, pentru interesul său faţă de indivizii obişnuiţi şi valorile lor morale tradiţionale, ca şi pentru abilitatea de a transpune straniul în familiar. Chiar dacă conflictul nu atinge permanent cote de interes, atmosfera şi detaliile sunt excelente, lucru cu atât mai valabil pentru această carte a cărei acţiune se petrece aproape exclusiv într-o cameră.

După aceea, au urmat alte romane bune, dar care n-au ieşit din comun. All Flesh Is Grass (Carnea este iarbă) – 1965 şi Why Call Them Back From Heaven (De ce să-i readucem din ceruri?) – 1967. Însă după The Goblin Reservation (Rezervaţia goblinilor) – 1968, cărţile lui au devenit mai puţin impresionante.

Simak a încercat să atace teritorii noi, dar s-a reîntors inevitabil în Wisconsin, locul copilăriei sale. Lumea însă trecuse irevocabil peste realităţile rurale dragi lui, chiar şi lucrurile care-l emoţionau dispăruseră de 40 de ani, aşa încât s-a îndepărtat treptat de public, deşi a rămas la fel de prolific, publicând aproape în fiecare an câte o carte. Cu toate acestea, la peste 70 de ani, a mai putut produce o povestire încântătoare şi memorabilă: „Grotto of the Dancing" („Grota Cerbului Dansator"), apărută în 1980 în revista ANALOG, care a obţinut premiile Hugo, Nebula şi Locus.

Voi aminti că a mai căpătat premiile Jupiter Award (1977) şi Jupiter Award (1978) pentru romanul A Heritage of Stars (Moştenirea stelelor), premiul First Fandom Hall of Fame Award (1973), precum şi premiul Academiei Ştiinţifice Minnesota, pentru servicii deosebite aduse ştiinţei, în 1967.

Deşi versat în ştiinţă (a scris ani de zile, articole săptămânale pe diverse teme şi a promovat un program de predare în şcoli), Simak a evitat în ficţiunile lui hard-ul în favoarea unor calităţi mai greu tangibile: sufletul,

comunitatea fiinţelor, potenţialul înţelegerii şi contactul cu forţele fundamentale ale vieţii. Considerat de critică drept pastoral şi regionalist (alături de alţi contemporani precum Edgar Pangborn şi Zenna Henderson), mi se pare mai degrabă un urmaş al marilor romantici din secolul nouăsprezece, preferând să nu abordeze omenirea privită ca o masă, ci visând la lumi paralele nepopulate, la trecuturi lipsite de oameni şi la viitoruri aproape pustii. Probabil că Thoreau s-ar fi simţit ca la el acasă în locuinţele pe care Simak le-a izolat în mijlocul naturii din prozele sale.

Ca şi eroul lui, Enoch Wallace, el îşi are rădăcinile într-o perioadă anterioară, într-un loc de-a pururi neschimbat, privind spre un viitor vast, complex şi de o uluitoare varietate. Simak apreciază flexibilitatea mintală, toleranţa, decenţa şi inteligenţa ca trăsături fundamentale ale supravieţuirii într-o comuniune a lumilor, iar o asemenea viziune nu poate fi considerată idealismul nostalgic al unui conservator pastoral.

Închei, citându-l pe criticul american Thomas D. Clareson: „Simak a făcut, poate, mai mult decât toţi contemporanii lui, întrucât a eliberat SF-ul de tiparele prestabilite şi a creat lumi imaginare, dar credibile, mult mai capabile de a susţine metafore asupra condiţiei omului. Ca puţini autori dinaintea lui, el a conferit genului un statut moral.“

MIHAI-DAN PAVELESCU
9 februarie 1995

1

Vacarmul încetase. Fumul se răspândea în vălătuci cenuşii subţiri peste pământul torturat, peste gardurile dărâmate şi piersicii sfârtecaţi de explozii. Acum, liniştea stăpânea locul unde, cu puţină vreme în urmă, oamenii strigaseră, se sfâşiaseră între ei cu ură, se înfruntaseră în numele unui ideal demult uitat şi se prăbuşiseră.

Preţ de nesfârşite clipe, de la o zare la alta, se rostogoliseră tunete asurzitoare, pământul se repezise în ţăndări către cer, se auziseră ţipetele cailor şi răcnetele răguşite ale oamenilor, şuieratul plumbului şi zgomotul înfundat când acesta atingea ţinta; sclipiseră focurile de armă şi oţelul, fâlfâiseră curajos culorile stindardelor.

Apoi totul se sfârşise şi liniştea cotropise pământul.

Dar liniştea nu avea ce căuta aici, nu avea niciun drept asupra locului şi zilei, şi fugi din calea gemetelor de durere, strigătelor după apă şi rugilor de moarte care se auziseră ore întregi sub soarele de vară. Mai târziu, formele chircite se potoliseră şi o duhoare bolnăvicioasă se lăsase peste mormintele de suprafaţă.

Fuseseră nume mândre – Brigada de Fier, A 5-a New Hampshire, A 2-a Minnesota, A 16-a Maine – acum, însă zăceau toate în ţărână.

Mai puţin Enoch Wallace.

El încă mai ţinea muscheta sfărâmată în mâinile băşicate. Faţa îi era mânjită cu praf de puşcă şi încălţările spoite cu noroi şi sânge.

Era încă în viaţă.

2

Doctorul Erwin Hardwicke îşi răsucea enervant creionul între palme, privind cu oarecare calcul la bărbatul din partea cealaltă a biroului.

— Nu înţeleg, spuse Hardwicke, de ce a trebuit să vii la mine.

— Păi, dumneata reprezinţi Academia Naţională…

— Iar dumneata – Securitatea Naţională.

— Uite ce-i, doctore, hai să spunem că vizita asta e neoficială. Să spunem că sunt un cetăţean nedumerit care a venit aici să caute îndrumare.

— Vreau să te ajut, dar nu văd cum. Toată afacerea *e* atât de neclară şi de prezumtivă…

— La naiba, omule, făcu Claude Lewis, nu poţi nega dovezile, atâtea câte sunt.

— Bine, atunci hai s-o luăm încet de la capăt. Ziceai de omul ăsta…

— Îl cheamă Enoch Wallace, începu Lewis. E în vârstă de o sută douăzeci şi patru de ani. S-a născut la o fermă la câteva mile de oraşul Millville în Wisconsin, pe 22 aprilie 1840, singurul copil al lui Jedediah şi Amanda Wallace. La chemarea lui Abe Lincoln s-a înrolat voluntar printre primii. A luptat în Brigada de Fier, ştearsă de pe faţa pământului la Gettysburg în 1863. Dar Wallace a reuşit cumva să ajungă într-o altă unitate combatantă şi a continuat să lupte în Virginia sub comanda lui Grant. Făcea parte din compania lui când a fost nimicită la Appomattox…

— Bănuiesc că ai verificat toate datele de care vorbeşti.

— I-am văzut dosarul. Actul de înrolare este la State Capitol în Madison. Restul, inclusiv actul de lăsare la vatră, este aici, la Washington.

— Spuneai că arată de treizeci de ani.

— Nicio zi mai mult. Poate chiar mai puţin.

— Dar n-ai vorbit cu el.

Lewis clătină din cap.

—S-ar putea să te înşeli asupra persoanei. Dacă am fi

avut amprentele lui…

— Pe vremea Războiului Civil, replică Lewis, nu se gândeau la amprente.

— Ultimul veteran din Războiul Civil a murit acum câţiva ani, insistă Hardwicke. Cred că fusese un toboşar al Confederaţiei. Trebuie să fie o greşeală pe undeva.

— Aşa am crezut şi eu când am primit misiunea, făcu Lewis clătinând din cap.

— Şi cum de-ai primit-o? Cum de s-a implicat Securitatea într-o asemenea afacere?

— Recunosc, se apără Lewis, este puţin neobişnuit. Dar sunt atâtea implicaţii…

— De pildă nemurirea, nu?

— Ne-a trecut şi asta prin minte. Ne-am gândit că ar fi posibil, dar asta numai în treacăt. Există şi alte considerente. E o afacere ciudată, în care merită să arunci o privire.

— Dar Securitatea…

Lewis făcu o grimasă.

— Vrei să mă întrebi de ce nu s-au ocupat de asta savanţii? Logic, cred că ar fi trebuit. Dar unul din oamenii noştri s-a băgat, ca un idiot, în afacere. Era în concediu. Are rude în Wisconsin, nu chiar în zonă, la vreo treizeci de mile depărtare. A auzit un zvon, abia o părere, o vorbă în treacăt şi, imediat, şi-a vârât nasul. N-a descoperit mare lucru, dar destul cât să bănuiască o afacere.

— E ceva care mă nedumereşte, se miră Hardwicke. Cum poate trăi cineva o sută douăzeci şi patru de ani într-un singur loc fără să devină o celebritate pentru întreaga lume? Îţi dai seama ce-ar scoate ziarele din asta?

— Mă cutremur la aşa gând, spuse Lewis.

— Tot nu mi-ai explicat.

— E ceva mai complicat, oftă Lewis. Ar trebui să cunoşti ţinutul şi lumea de acolo. Partea de sud-vest a statului Wisconsin este cuprinsă între două râuri, Mississippi către apus şi Wisconsin către nord. Departe de râuri se întinde o prerie largă, netedă, cu pământ bogat, ferme prospere şi oraşe. Dar terenul de lângă râu este accidentat şi

bolovănos, cu dealuri abrupte şi faleze, cu stânci şi prăpăstii. Unele locuri sunt izolate într-un soi de golfuri, de buzunare. La ele se ajunge pe drumuri proaste, iar fermele – mici şi sărace – sunt locuite de oameni mai aproape, poate, de zilele de pionierat de acum o sută de ani decât de secolul douăzeci. Fireşte, au maşini, aparate de radio şi poate, într-o zi, au să aibă chiar şi televizoare. Dar au rămas de modă veche şi cu spirit de clan, dacă nu toţi, măcar cei izolaţi. Au existat multe ferme odată, dar azi cu greu se mai poate trăi acolo. Cu timpul, oamenii s-au văzut nevoiţi să părăsească zona. Şi-au vândut fermele pe nimica toată şi s-au mutat în altă parte, cei mai mulţi în oraş, unde puteau, să-şi facă un rost.

Hardwicke clătină din cap.

— Şi cei care au rămas, fireşte, sunt cei mai conservatori.

— Exact. Mai tot pământul aparţine unora care nu trec pe-acolo şi nici nu au pretenţia să-l îngrijească. Poate că-i ţin câteva cirezi, dar nimic mai mult. Nu-i rău să fii scutit de taxe. În zilele astea, o mulţime de pământ e „depus” în bănci.

— Încerci să-mi spui că sălbaticii ăştia – parcă aşa le spuneai, nu? – sunt angajaţi într-o conspiraţie a tăcerii?

— Nu cred că şi-au impus-o, replică Lewis. Ăsta-i felul lor de a fi, bine înfipţi în trecut şi cu filozofia pionieratului. Îşi văd de ale lor. Nu au chef să vadă pe cineva vârându-şi nasul în treburile lor şi nici ei nu se amestecă în ale altora. Dacă cineva vrea să trăiască o sută de ani, mă rog, e o minune, dar e treaba lui. Iar dacă vrea să trăiască singur şi să fie lăsat în pace, şi asta e tot treaba lui. Poate că vorbesc despre asta între ei, dar nu-şi dau drumul la gură printre străini. Dacă altcineva ar încerca să-i provoace, s-ar preface că n-au habar de nimic. După un timp, cred că şi-au dat seama că Wallace continuă să fie tânăr în vreme ce ei îmbătrânesc. S-au obişnuit cu minunea şi probabil că n-o mai discută nici măcar între ei. De vreme ce bătrânii nu mai văd nimic neobişnuit în asta, tinerii au luat lucrurile aşa cum sunt. Oricum, nimeni nu-l vede prea des pe Wallace,

pentru că e foarte retras. Prin împrejurimi, fenomenul s-a preschimbat în legendă, o poveste din aceea trăsnită cu care nu merită să-ţi pierzi vremea. O istorie fără pic de adevăr, pe care ar fi ridicol să te apuci s-o cercetezi.

— Dar omul tău a făcut-o.

— Da, şi nu mă întreba de ce.

— Cu toate astea, nu a primit el misiunea.

— Au avut nevoie de el în altă parte. Pe deasupra, mai era şi cunoscut prin partea locului.

— Şi tu?

— Mi-au trebuit doi ani de muncă.

— Dar acum ştii povestea în amănunt.

— Nici pe departe. Acum am mai multe întrebări ca la început.

— L-ai văzut pe omul ăsta?

— De multe ori, răspunse Lewis. Dar nu i-am vorbit niciodată. Nu cred să mă fi observat. În fiecare zi merge să se plimbe şi să-şi ridice poşta. Nu-şi părăseşte niciodată pământul. Toate lucrurile de care are nevoie i le aduce poştaşul: un sac de făină, o livră de şuncă, o duzină de ouă, ţigări şi ceva băutură.

— Bine, dar o asemenea cantitate e împotriva regulamentelor poştale.

— Fireşte, dar poştaşul face asta de ani de zile. Nu se întâmplă nimic până ce nu reclamă cineva. Şi n-o s-o facă nimeni. Poştaşii sunt, probabil, singurii prieteni pe care i-a avut vreodată.

— Înţeleg că Wallace ăsta nu se prea ocupă de fermă.

— De loc. Are o grădină de legume, şi-atât. Locul e sălbăticit cu totul.

— Dar trebuie să trăiască din ceva. Trebuie să capete bani de undeva.

— Se descurcă, spuse Lewis. La fiecare cinci sau zece ani, trimite câte un pumn de pietre preţioase la un negustor din New York.

— Legal?

— Nu cred să fie marfă furată, dar dacă cineva s-ar apuca să facă un caz din asta, cred că ar descoperi ceva

nereguli. Face asta de multă vreme şi, la început, totul a fost cinstit. Dar legile se mai schimbă şi se pare că nici el, nici cumpărătorul, nu se sinchisesc prea mult.

— Şi ai făcut ceva?

— Când i-am verificat pe cei din oraş, i-am găsit cam agitaţi, răspunse Lewis. Îl fură pe Wallace ca-n codru. Le-am spus să continue să cumpere şi să mă anunţe imediat dacă le pică cineva în control. Le-am mai spus să-şi ţină gura şi să lase lucrurile aşa cum sunt.

— Nu vrei să-l bagi la bănuieli pe Wallace, spuse Hardwicke.

— Nici nu ştii câtă dreptate ai. Vreau ca poştaşul să continue s-o facă pe comisionarul, iar firma din New York să cumpere pietrele. Vreau ca totul să rămână aşa cum a fost. Şi înainte să mă întrebi de unde vin pietrele, am să-ţi spun că nu ştiu.

— Poate are vreo mină.

— Ar fi o mină a dracului de grozavă. Diamante, rubine şi smaralde, toate dintr-un singur loc.

— Bănuiesc că, fie şi la preţul pe care îl capătă pe ele, pune de un venit bunicel.

Lewis aprobă din cap.

— Vinde numai când rămâne fără bani. N-are nevoie de prea mulţi. Duce o viaţă simplă, dacă mă gândesc la sărăciile pe care le cumpără. În schimb, e abonat la o mulţime de reviste şi ziare, precum şi zeci de reviste de ştiinţă. Cumpără o groază de cărţi.

— Tehnice?

— Unele, da. Însă cele mai multe sunt de actualitate ştiinţifică. Fizică, biologie, chimie, de-alde astea.

— Dar eu nu…

— Bineînţeles că tu nu. Nici eu. Nu-i un savant. Nu are nici măcar pregătirea ştiinţifică de bază. Pe vremea când mergea el la şcoală, nu prea se învăţa aşa ceva, oricum nu la nivelul de azi. Şi-orice ar fi învăţat atunci, acum n-ar mai valora nimic. A terminat patru clase într-o şcoală de ţară – din aceea prăpădită, cu o singură încăpere – şi a petrecut o iarnă într-un fel de academie care-a funcţionat un an sau

doi în orăşelul Millville. Ştii, prin 1850 asta însemna ceva mai mult decât o şcoală medie. Wallace a fost, după câte se pare, un tânăr strălucit.

Hardwicke clătină din cap.

— Pare de necrezut. Ai verificat toate datele?

— Cât m-am priceput mai bine. A trebuit, s-o fac pe ascuns. N-am vrut să se prindă careva. Şi am uitat să-ţi spun un lucru: scrie mult. Cumpără registre mari, în pachete de câte o duzină, şi cerneală cu litrii.

Hardwicke se ridică de la birou şi porni să măsoare camera cu pasul.

— Lewis, spuse el, dacă nu mi-ai fi arătat acreditările şi dacă nu le-aş fi verificat, mi-aş fi închipuit că totu-i o glumă proastă.

Se întoarse şi se aşeză din nou. Luă creionul şi începu iar să-l răsucească între palme.

— Te-ai ocupat de cazul ăsta vreme de doi ani. Nu ţi-ai făcut nicio idee?

— Niciuna, spuse Lewis. Sunt năucit cu totul. De aceea mă şi aflu aici.

— Mai povesteşte-mi despre el. Ce s-a întâmplat după război?

— În vreme ce era plecat, începu Lewis, i-a murit mama. Tatăl şi vecinii au îngropat-o la fermă. Aşa făcea multă lume pe atunci. Tânărul Wallace a primit permisia, dar n-a ajuns la timp pentru înmormântare. Pe atunci, priveghiul nu ţinea prea mult, iar călătoriile se făceau încet. S-a întors la război. După câte am aflat, asta a fost singura lui permisie. Bătrânul a trăit singur, a muncit la fermă şi s-a descurcat binişor. Din câte am reuşit să prind, a fost un fermier bun, ba chiar grozav pentru vremea lui. Îl preocupau problemele de rotaţia culturilor şi prevenirea eroziunii. Nu avea o fermă după standardele moderne, însă îi asigura existenţa şi îi mai rămânea şi ceva pe deasupra. Vreme de un an, după ce Enoch s-a întors de la război, au îngrijit amândoi ferma. Bătrânul a cumpărat o cositoare – o drăcie din aia trasă de cai – pentru fân şi cereale. Asta era un progres, bătea de la distanţă coasa. Într-o după-amiază, bătrânul a ieşit la

secerat pe o păşune. Caii s-au speriat de ceva şi au fugit. Tatăl lui Enoch a fost aruncat de pe capră în faţa secerătoarei. N-a fost o moarte prea plăcută.

— Oribil, spuse Hardwicke cu o grimasă de dezgust.

— Enoch a adus trupul tatălui acasă, apoi a luat o puşcă şi a plecat după cai. I-a găsit într-o margine a păşunii, i-a împuşcat pe amândoi şi i-a lăsat acolo. Exact cum îţi spun. Ani de zile, scheletele lor au zăcut pe păşune, înhămate la cositoare, până ce au putrezit hamurile. După aceea, Enoch s-a întors acasă şi a făcut toate pregătirile. L-a spălat pe taică-său, l-a îmbrăcat în costumul negru cel bun şi l-a întins pe o scândură, după care s-a dus în grajd şi a meşterit un sicriu. La sfârşit, a săpat o groapă lângă mormântul mamei. A terminat treaba la lumina felinarului şi toată noaptea a rămas să vegheze. Când s-a luminat de ziuă, a plecat să anunţe cel mai apropiat vecin şi acesta a răspândit vestea până ce a ajuns la urechile preotului. Au ţinut înmormântarea târziu în după-amiază, apoi Enoch s-a întors acasă. De atunci trăieşte acolo, dar nu se mai îngrijeşte de fermă. Doar de grădina de zarzavaturi.

— Mi-ai spus că oamenii aceia nu vorbesc cu străinii. După câte văd, tu ai aflat o mulţime de lucruri.

— Mi-au trebuit doi ani pentru asta. M-am infiltrat printre ei. Am cumpărat o rablă de maşină, m-am târât cu ea până în Millville şi am lăsat să se înţeleagă că sunt un căutător de ginseng.

— Un ce?

— Un căutător de ginseng. O plantă.

— Asta ştiu, dar de ani de zile nu se mai cere pe piaţă.

— Ba se mai cere, însă puţin şi doar din când în când. Exportatorii mai cumpără uneori. Dar am mai strâns şi alte plante medicinale şi m-am prefăcut că ştiu o mulţime de lucruri despre ele. Da, m-am prefăcut, ăsta-i cuvântul. Am inventat multe.

— Ai vrut să fii un om simplu, pe înţelesul acelor oameni, medită Hardwicke cu glas tare. Un fel de sălbatic inofensiv.

Lewis înclină aprobator din cap.

— A mers chiar mai bine decât mi-am închipuit. Ajungea

să mă fâţâi pe-acolo şi lumea se şi apuca să-mi vorbească. Ba chiar am găsit chiar şi niscai ginseng. Cel mai bine m-am lipit de familia Fisher. Ăştia trăiesc lângă râu, mai jos de ferma Wallace. Sunt la fel de vechi în ţinut, dar sunt plămădiţi din alt aluat. Fisher-ii sunt oameni simpli, vânători şi pescari. Au văzut în mine un suflet candid. Eram la fel de învechit şi de rupt de lume ca şi ei. I-am ajutat să facă vinul şi să-l bea, am vânat şi am pescuit cu ei şi mi-au arătat locurile unde puteam găsi ginseng – „sang”, cum îi spun ei. Cred că un sociolog ar descoperi în familia asta o mină de aur. Au o frumuseţe de fată, păcat că e surdo-mută.

— Cunosc felul ăsta de-a fi, spuse Hardwicke. M-am născut şi am crescut în munţii din sud.

— De la ei am aflat povestea cu secerătoarea. Aşa că, într-o zi, m-am dus în colţul acela de păşune şi am săpat. Am găsit un craniu şi câteva oase de cal.

— Dar nu poţi să ştii dacă era unul din caii lui Wallace.

— Poate că nu, răspunse Lewis. Dar am găsit şi bucăţi din cositoare. Nu mare lucru, dar destul cât să o recunosc.

— Hai să ne întoarcem la poveste, sugeră Hardwicke. După ce a murit tatăl, Enoch a rămas la fermă. N-a părăsit-o niciodată?

Lewis scutură din cap.

— Trăieşte în aceeaşi casă. Nu s-a schimbat nimic. Parcă nici casa n-a îmbătrânit mai mult decât omul.

— Ai fost înăuntru?

— M-am apropiat, dar nu am reuşit să intru. Să-ţi povestesc cum a fost.

3

Avea la dispoziţie o oră. Ştia asta pentru că în ultimele zece zile îl cronometrase pe Enoch Wallace. De când pleca din casă până se întorcea cu poşta, niciodată nu trecea mai puţin de o oră. Uneori, când întârzia poştaşul ori când rămâneau la o şuetă, zăbovea mai mult. Dar Lewis nu putea conta decât pe o oră.

Wallace dispăruse dincolo de coama dealului, către stânca aplecată peste faleza râului Wisconsin. Urma să se caţere şi să stea acolo, cu puşca cuibărită în braţe, privind peste valea sălbatică a râului. Apoi avea să coboare şi să străbată cu paşi târşâiţi cărarea tivită cu flori de papucul-doamnei, să urce până la izvor şi, înainte de a ajunge pe culme, la câmpul părăsit de un secol, să taie povârnişul spre drumul acoperit cu bălării care ducea, în sfârşit, la cutia poştală.

În cele zece zile în care Lewis îl urmărise, niciodată nu schimbase traseul, de parcă l-ar fi repetat ani de zile. Wallace nu se grăbea, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume. Se mai oprea să dea bineţe vechilor prieteni, câte un copac, o veveriţă, o floare. Încă mai păstra mult din aerul milităresc şi din obiceiurile de pe vremea campaniilor. Mergea cu capul sus şi umerii traşi înapoi, cu pasul uşor al unuia obişnuit cu marşurile lungi.

Lewis ieşi din fosta livadă, acum o junglă în care copacii răsuciţi, noduroşi şi albiţi de vreme încă mai purtau recolta lor jalnică de mere.

Se opri la marginea câmpului şi privi clădirea de pe colină. Preţ de o clipă, i se păru că locul avea o strălucire aparte, că soarele proiecta prin spaţiu o esenţă rară şi distilată, care să lumineze casa aceea şi să o deosebească de toate celelalte case din lume. Scăldată în razele acelea, casa părea nepământeană. Apoi aura, dacă fusese vreodată, dispăru şi casa împărtăşi aceeaşi lumină cu pădurile şi câmpul.

Lewis scutură din cap, spunându-şi că fusese o nebunie

sau poate o iluzie. Lumina nu mai avea nimic deosebit şi clădirea devenise una obişnuită, deşi extraordinar de bine conservată.

Era o zidire cum rareori se mai vedea, lungă, îngustă şi înaltă, cu stucaturi de modă veche pe streaşină şi frontoane. În jur plutea un aer de sărăcie care nu avea nimic de-a face cu vechimea. Aşa fusese din ziua construirii sale, austeră, colţuroasă şi viguroasă, aidoma celor pe care îi adăpostise. Dar oricât de sărăcăcioasă ar fi fost, se ridica întreagă şi curată, fără urmă de vopsea scorojită, fără vreun semn de ruină.

Pe una din laturi se sprijinea o anexă mai mică, mai degrabă o baracă, parcă adusă de altundeva şi lipită acolo ca să adăpostească uşa din lateral. Poate uşa care ducea la bucătărie, gândi Lewis. Adăpostul era folosit, fără îndoială, pentru lăsat hainele de lucru, galoşii şi cizmele, având o bancă pentru găleţi şi canistre de lapte şi, poate, un coş pentru adunat ouăle. De pe acoperiş se ridica un coş de sobă, înalt de un metru.

Lewis urcă spre casă, ocoli până la baracă şi găsi uşa întredeschisă. O împinse larg, păşi peste prag şi privi uimit prin încăpere.

Baraca nu era un simplu adăpost. Părea chiar locul în care Wallace îşi ducea zilele.

Soba, al cărei coş îl zărise de afară, era înghesuită într-un colţ, o sobă veche de bucătărie, mai mică decât cele obişnuite. Pe plită se aflau un ibric de cafea, o cratiţă şi o tavă. Înapoia ei, agăţate de cuie pe o scândură, alte ustensile de bucătărie. Patul îngust de lângă peretele opus era acoperit cu o pătură scorţoasă, cu pătrăţele multicolore, aşa cum le plăcea femeilor de acum un secol. În alt colţ era o masă şi un scaun, iar alături, lângă perete, un dulăpior cu câteva farfurii. Pe masă se odihnea un felinar, lustruit de prea multă folosire, dar cu sticla curată, de parcă ar fi fost spălată şi ştearsă abia în dimineaţa aceea.

Nu se vedea nicio uşă către casă şi niciun semn că ar fi existat vreodată. Zidul exterior al casei se continua nestingherit, formând al patrulea perete al barăcii.

Era de necrezut, gândea Lewis, să nu existe nicio uşă, să fie acela locul în care să trăiască Wallace când alături îl aştepta o casă întreagă. Ca şi cum ar fi avut un motiv să nu ocupe casa şi totuşi să stea aproape de ea. Ori poate că trăia într-un fel de penitenţă, ca un pustnic în chilia sa.

Rămase în mijlocul adăpostului şi privi în jur, trăgând nădejde să găsească o lămurire pentru starea neobişnuită de lucruri. Dar nu găsi nimic, în afară de obiectele simple, de zi cu zi, soba pentru gătit şi încălzit, patul pentru dormit, masa, felinarul pentru luminat. Nimic în plus, nici măcar o pălărie (deşi abia acum îşi dădea seama că Wallace nu purta niciodată pălărie) sau o haină.

Nici urmă de reviste şi ziare, iar Wallace nu se întorcea niciodată acasă cu mâinile goale. Era abonat la New York Times, la Wall Street Journal, la Christian Science Monitor, la Washington Star şi la o mulţime de alte reviste de ştiinţă şi tehnică. Dar nu le vedea nicăieri, aşa cum nu vedea nicio grămadă de cărţi. Niciun semn de registre ori de ustensile de scris.

Poate că, dintr-un motiv obscur, îşi spuse Lewis, acest adăpost nu era decât o faţadă, un loc aranjat cu grijă ca să pară locuinţa lui Wallace. Poate că, totuşi, locuia în casă. Atunci, de ce tot efortul acela, fără prea mare succes, pentru a convinge de contrariu?

Ieşi din baracă şi dădu ocol casei până în dreptul verandei. Se opri înaintea treptelor şi privi împrejur. Locul era liniştit. Soarele se ridicase la jumătatea cerului de dimineaţă, ziua se încălzea şi acel colţ ferit de lume lenevea tăcut în aşteptarea zăpuşelii.

Se uită la ceas, îi mai rămăseseră patruzeci de minute, aşa că urcă treptele şi traversă veranda până la uşă. Întinse mâna, apucă mânerul şi răsuci. Mânerul rămase neclintit, doar degetele lui făcură o jumătate de tură.

Nedumerit, încercă iarăşi, tot fără izbândă, de parcă mânerul ar fi fost uns cu un strat dur şi lunecos, asemenea gheţii, pe care degetele alunecau fără să poată prinde.

Se aplecă şi încercă să descopere cu privirea unsoarea ciudată, dar nu găsi nimic. Mânerul nu avea ceva deosebit,

ba chiar, părea obişnuit, pentru că era curat, ca şi cum cineva l-ar fi lustruit. Niciun fir de praf şi nicio pată de rugină nu se zărea pe el.

Încercă să-l zgârie cu unghia, dar degetul îi alunecă fără să lase vreo urmă. Îşi trecu palma peste suprafaţa uşii şi îi simţi lemnul neted, de parcă şi ea ar fi fost unsă.

Lewis trecu de la uşă la toc, dar şi acela se dovedi la fel de alunecos. Îşi încercă palma şi unghia pe el, cu acelaşi rezultat. Ceva acoperea casa şi o făcea netedă, atât de netedă, încât praful şi vremea nu o puteau atinge.

Înaintă pe verandă şi, oprindu-se în dreptul unei ferestre, observă un lucru pe care-l scăpase din vedere mai devreme, care întărea impresia de ruină. Ferestrele erau întunecate, fără perdele, obloane sau storuri, doar nişte dreptunghiuri negre, orbite goale holbându-se dintr-un craniu.

Se apropie de geam şi îşi lipi faţa de el, cu palma ţinută pavăză împotriva luminii. Dar nici în felul ăsta nu reuşi să zărească ceva în încăpere. Privea doar într-un hău întunecat în care, ciudat, nu se reflecta nimic. Nu-şi putea vedea chipul în geam. Nu vedea decât bezna, de parcă lumina care lovea sticla ar fi fost absorbită şi ţinută cumva prizonieră.

Coborî din verandă şi înconjură încet casa, cercetând-o din mers. Toate ferestrele erau întunecate, hăuri care trăgeau înăuntru lumina, iar zidurile erau tari şi lunecoase.

Izbi tocul uşii cu pumnul şi parcă lovi o stâncă. Cercetă pereţii de piatră ai pivniţei, acolo unde se înălţau deasupra pământului şi îi găsi la fel de netezi. Mortarul dintre pietre nu umplea toate găurile şi chiar suprafeţele erau zgrunţuroase, însă mâna trecea peste zid fără să simtă vreo asperitate.

Un strat invizibil fusese aşternut peste rugozităţile pietrei, atât cât să o netezească, fără să poată fi însă pipăit, de parcă nu ar fi avut substanţă.

Îndreptându-şi spatele, Lewis îşi privi ceasul. Îi mai rămăseseră doar zece minute. Trebuia s-o şteargă.

Coborî dealul către crângul fostei livezi. Se opri la

marginea lui şi privi înapoi către casă cu alţi ochi. Acum nu mai vedea doar o structură moartă. Clădirea avea o personalitate, o căutătură batjocoritoare, iar înăuntrul ei simţea o fierbere malefică, gata să izbucnească.

Lewis se adânci în livadă şi îşi croi drum printre copaci. Nu exista nicio cărare, iarba şi buruienile crescuseră înalte. Îndepărtând cu mâna crengile joase, ajunse la un arbore dezrădăcinat în vreo furtună cu mulţi ani înainte şi îl ocoli.

Din când în când, culegea câte un măr zbârcit şi acru, muşca o singură dată, apoi îl arunca, pentru că niciunul nu era bun la gust, de parcă ar fi luat tot amarul din pământul neîngrijit.

La capătul îndepărtat al livezii găsi mormintele, împrejmuite de un gard. Aici bălăriile şi iarba nu erau atât de înalte, iar gardul părea dres de puţină vreme. La piciorul fiecărui mormânt, de partea opusă celor trei pietre funerare grosolane, creştea sălbatic câte o tufă de bujori – împletituri încâlcite care tronau acolo, nestingherite, de ani de zile.

Lewis ştia că descoperise cimitirul familiei Wallace.

Însă ar fi trebuit să fie doar două pietre. Ce rost avea a treia?

Ocoli gardul până la poarta lăsată în balamale şi intră în îngrăditură. Se opri lângă morminte şi citi inscripţiile de pe pietre. Literele erau colţuroase şi stângace, dovadă că fuseseră săpate de mâini nepricepute. Nu erau fraze pioase, nici versuri, nici chipuri de îngeri, ori vreo altă figură simbolică, aşa cum se obişnuia prin 1860 – doar nume şi date.

Pe prima piatră: Amanda Wallace 1821–1863

Pe a doua: Jedediah Wallace 1816–1866

Iar pe a treia…

4

— Dă-mi creionul acela, te rog, spuse Lewis.

Hardwicke încetă să-l mai răsucească între palme şi i-l întinse.

— Şi hârtie?

— Te rog, făcu Lewis.

Se aplecă peste birou şi desenă cu iuţeală.

— Asta-i, spuse el, întinzându-i hârtia.

— Nu înţeleg nimic, se miră Hardwicke, ridicând din sprâncene. În afară de ultimul semn.

— Cifra 8 răsturnată. Simbolul infinitului.

— Asta ştiu. Dar restul?

— Habar n-am, răspunse Lewis. Asta-i inscripţia de pe piatra de mormânt. Am copiat-o atunci…

— Văd că o ştii pe de rost.

— Fireşte. Am studiat-o neîncetat.

— E prima dată când văd aşa ceva. E drept, nu-s expert, ştiu prea puţine în domeniul ăsta.

— Îţi faci probleme degeaba. Nimeni n-are habar. Inscripţia nu seamănă cu nimic, nici măcar de la distanţă. Am verificat cu oameni pricepuţi. Şi nu unul, ci cu o duzină. Le-am spus că am găsit-o pe o stâncă. Sunt sigur că mai toţi mă consideră vreun trăsnit din acela care încearcă să dovedească cu orice preţ că romanii, fenicienii sau irlandezii au întemeiat aşezări precolumbiene în America.

Hardwicke puse jos foaia de hârtie.

— Acum înţeleg de ce spuneai că eşti mai derutat decât la început. Nu mai ai doar problema unui tânăr în vârstă de un secol, ci şi aceea a unei case intangibile şi a unei pietre de mormânt cu inscripţie indescifrabilă. Spui că n-ai vorbit deloc cu Wallace?

— Nimeni nu-i vorbeşte, în afară de poştaş. De fiecare dată iese cu puşca după el.

— Crezi că le e teamă să-i vorbească?

— Din cauza puştii, vrei să zici?

— Păi da. Cred că la asta mă gândeam. Mă-ntreb de ce o

tot poartă după el.

Lewis clătină din cap.

— Habar n-am. Am încercat să-i dau un rost să găsesc vreun motiv. N-a tras niciun foc până acum. Dar nu cred că arma e motivul pentru care nu-i vorbeşte lumea. Este un anacronic, un rătăcit din altă epocă. Nimeni nu se teme de el, de asta sunt sigur. E acolo de prea multă vreme. A devenit ceva obişnuit, aparţine pământului, ca un copac sau o stâncă. Şi totuşi nimănui nu-i este la îndemână. Cred că mulţi dintre ei, dacă s-ar afla faţă în faţă cu el, s-ar simţi stingheriţi. Pentru că nu-i asemenea lor, pentru, că s-a îndepărtat de uman. Le este ruşine pentru el, fiindcă a ocolit, poate mârşav, una din pedepsele divinităţii, bătrâneţea. Iar această ruşine ascunsă contribuie, în bună măsură, la hotărârea lor de a nu-i vorbi.

— L-ai urmărit multă vreme?

— Un timp m-am ocupat singur de asta. Acum am o echipă întreagă. Oamenii mei pândesc cu schimbul. Avem o duzină de ascunzători şi ne schimbăm la intervale regulate. Nu e clipă din zori ori din noapte în care să nu fie urmărită casa lui Wallace.

— Te-ai prins tare în afacerea asta.

— Am şi de ce, după părerea mea, spuse Lewis. Şi mai e ceva.

Se aplecă şi ridică o servietă care până atunci se sprijinise de piciorul scaunului. O deschise, scoase un teanc de fotografii şi îl înmână lui Hardwicke.

— Astea-ţi spun ceva? întrebă el.

Hardwicke luă fotografiile. Brusc, îngheţă, culoarea i se scurse din obraji, mâinile începură să-i tremure şi lăsă cu grijă fotografiile pe masă. Privise doar pe prima dintre ele.

Lewis îi citi întrebarea pe chip şi încuviinţă din cap.

— Asta se afla în mormântul care are lespedea cu inscripţie ciudată.

5

Maşina de mesaje fluieră ascuţit. Enoch Wallace puse deoparte registrul în care scria şi se ridică de la birou. Traversă încăperea către aparatul şuierător, trase un bobârnac butonului, răsuci cheia şi fluieratul încetă.

Maşina îşi înteţi zumzetul şi mesajul începu să prindă formă pe placă, la început slab, apoi din ce în ce mai conturat.

NR. 406301 CĂTRE STAŢIA 18327. CĂLĂTOR LA 16097,38. NATIV THUBAN VI. FĂRĂ BAGAJE. CONTAINER CU LICHID NR. 3. SOLUŢIE 27. PENTRU STAŢIA 12892 LA 16439,16. CONFIRMARE.

Enoch aruncă o privire spre cronometrul galactic atârnat pe zid. Mai rămâneau încă aproape trei ore.

Atinse un buton şi, dintr-o latură a maşinii, alunecă o coală subţire metalică purtând mesajul. Dedesubt, duplicatul se ataşă de la sine la dosar. Maşina tuşi, iar placa de mesaje rămase din nou goală, în aşteptare.

Enoch scoase foaia metalică, o trecu prin axul dublu al dosarului, apoi îşi aruncă degetele peste tastatură:

NR. 406301. PRIMIT MESAJUL. CONFIRM MOMENTAN.

Textul prinse fiinţă pe placă şi rămase acolo.

Thuban VI? Se întrebă dacă mai avusese vreodată un oaspete de acolo. Îndată ce-şi termina corvoada, avea să arunce o privire în dosare să verifice.

În mesaj se spunea ceva de un container cu lichid şi asta, de regulă, prevestea situaţia cea mai plicticoasă. Cu astfel de călători conversaţia era mai dificilă, pentru că deseori ideea lor despre limbaj nu îi era la îndemână. Uneori, chiar procesele lor de gândire se dovedeau a fi prea divergente.

Deşi nu întotdeauna se petrecea astfel. Cu câţiva ani în urmă avusese un călător în container de pe undeva din Hydra (sau poate din Hyades?) cu care pălăvrăgise o noapte întreagă şi căruia fusese cât pe ce să-i rateze plecarea din cauza asta. Nu putea spune că făcuseră o

conversaţie în toată puterea cuvântului, dar în timpul scurt pe care îl avuseseră, înnodaseră un soi de prietenie.

Masculul, femela sau neutrul – nu reuşiseră să ajungă la vreo concluzie în privinţa asta – nu se mai întorsese. Aşa era să fie, gândi Enoch, foarte puţini se întorceau. Cei mai mulţi treceau doar o singură dată.

Dar îl păstra în memoria registrelor, ca şi pe toţi ceilalţi. Îşi pierduse aproape toată ziua următoare ca să noteze, aplecat peste birou, poveştile pe care le aflase, imaginile tărâmului acela minunat şi îndepărtat, căldura şi prietenia pe care le schimbase cu acea creatură diformă, răsucită, urâtă, din altă lume. Şi oricând dorea, în orice zi, putea scoate jurnalul din şirul de registre şi putea retrăi acea noapte. Ciudat, gândi el, cum de nu avea niciodată timp să răsfoiască şi să recitească, măcar în parte, ceea ce înregistrase de-a lungul anilor.

Rostogoli un container cu lichid nr. 3 sub materializator, îl potrivi, apoi cuplă furtunul şi fixă selectorul pe numărul 27. După ce umplu containerul, lăsă furtunul să alunece înapoi în perete.

Se întoarse la maşină, şterse placa şi trimise confirmarea pregătirilor pentru călătorul de pe Thuban. După ce primi o a doua confirmare, lăsă maşina în aşteptarea altor mesaje.

Se îndreptă către fişetul de lângă birou şi trase un sertar burduşit. Găsi fişa Thuban VI, datată 22 august 1931. În biblioteca de lângă peretele opus, plină de cărţi, teancuri de reviste şi ziare până la tavan, găsi registrul şi îl purtă în braţe până la birou.

22 august 1931 fusese una din cele mai uşoare zile. Avusese un singur călător, cel de pe Thuban VI. şi, cu toate că nota acelei zile umplea aproape o pagină cu scrisul lui mic şi înghesuit, nu acordase decât un singur paragraf vizitatorului.

„A venit astăzi (citi el) o piftie de Thuban VI. Nu-l pot descrie altfel pe călător. Este doar o masă incertă, care trece printr-un fel de schimbare periodică a formei. La început globular, prinde să se turtească până ce rămâne pe fundul bazinului ca o plăcintă. Apoi se contractă până ce

redevine o minge. Schimbarea este lentă şi cu siguranţă ritmică, dar numai pentru că urmează acelaşi model. Nu pare să aibă o ritmicitate temporală. Cel mai scurt interval pentru completarea ciclului a fost de şapte minute, iar cel mai lung, de optsprezece minute. Cu toate că după o observaţie mai îndelungată s-ar putea găsi şi un astfel de ritm, dar eu nu am avut vreme pentru aşa ceva. Traducătorul semantic nu a funcţionat, creatura emite un fel de clic-uri ascuţite, ca şi cum ar ciocăni cu ghearele, deşi, din câte am văzut, este lipsită de astfel de organe. A trebuit să consult manualul de pasimologie, ca să aflu că încerca să-mi spună că totul e bine, că nu are nevoie de atenţie deosebită şi să-l las în pace. Asta am şi făcut."

La sfârşitul paragrafului, înghesuită într-un colţişor, era o notă: „vezi 16 octombrie 1931".

Întoarse paginile până la data cu pricina, amintindu-şi că în acea zi sosise Ulise în inspecţie.

Fireşte, Ulise nu era adevăratul său nume. De fapt, nu purta niciun nume. Printre ai lui nu avea nevoie de o astfel de etichetă, terminologia lor de identificare era mult mai expresivă decât nişte biete denumiri. Însă, nici structura, nici însuşi conceptul acestei terminologii nu puteau fi înţelese ori folosite de oameni.

— Am să-ţi spun Ulise, îşi aminti Enoch că îi propusese la prima lor întâlnire. Trebuie să-ţi dau un nume.

— Îmi place, făcuse fiinţa ciudată (dar care încetase să-l mai uimească). Pot să te întreb de ce ai ales numele ăsta?

— Pentru că a aparţinut unui mare om.

— Mă bucur pentru alegerea ta, răspunsese proaspătul botezat. Pentru auzul meu este un sunet demn şi nobil şi voi fi bucuros să-l port. Iar ţie îţi voi spune pe numele mic, Enoch, ca să lucrăm împreună mulţi ani de-ai tăi.

Şi fuseseră mulţi ani, gândi Enoch cu registrul deschis la acea notă din octombrie, scrisă cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Ani care îl mulţumiseră şi îl îmbogăţiseră neînchipuit de mult.

Şi lucrurile urmau să continue pe acelaşi făgaş, încă multe secole, poate chiar un mileniu. Se întrebă câtă

cunoaştere avea să adune la sfârşitul acelor o mie de ani.

Deşi, poate, problema asta nu era acum cea mai importantă.

Cineva îl pândea. Avea cel puţin unul pe urmele lui şi oricare ar fi fost acela, trebuia să se arate până la sfârşit. Nu ştia ce va face şi cum va întâmpina ameninţarea, dar se pregătise pentru asta de la început. Într-un fel, chiar se mira că nu se întâmplase mai devreme.

Îi spusese lui Ulise despre un asemenea pericol din ziua în care se cunoscuseră. Îşi amintea de ziua aceea la fel de bine ca de ziua din urmă.

6

Sfârşitul după-amiezii îl prinse aşezat pe trepte, privind norii mari de furtună care se înălţau peste râu, dincolo de dealurile Iowa. Ziua era fierbinte şi înăbuşitoare şi nicio adiere nu se simţea în aer. În poiană, vreo şase găini murdare scormoneau nepăsătoare, mai mult din plăcerea de a face ceva decât din speranţa de a găsi de mâncare. Zborul vrăbiilor, între acoperişul hambarului şi fâşia de caprifoi de la marginea câmpului de peste drum, scotea un sunet aspru şi uscat, de parcă penele li s-ar fi îmbâcsit de zăpuşeală.

Lenevea cu ochii la norii de furtună, când avea atâta treabă, de scos boabele de porumb de pe coceni, de adunat fânul, de vânturat grâul.

Orice s-ar întâmpla, bine sau rău, oamenii trebuie să-şi ducă zilele înainte. Era o lecţie pe care ar fi trebuit s-o înveţe din plin în ultimii ani. Dar războiul fusese cu totul altceva, nu-l putea compara cu întâmplările de aici. În război o ştiai, o aşteptai şi erai pregătit când venea. Dar aici nu era război. Aici era pacea la care se întorsese. Avea dreptul să pretindă ca în vreme de pace să fie ferit de violenţă şi oroare.

Acum era mai singur ca niciodată. Poate că asta constituia un nou început. Urma să fie, însă, un început amar şi plin de temeri, chiar dacă se afla pe pământul de acasă.

Stătea pe trepte cu mâinile odihnindu-se pe genunchi şi privirea aţintită spre norii de furtună de la apus. Puteau să însemne ploaie bună pentru pământ ori puteau să nu însemne nimic, pentru că deasupra văilor vântul era dezordonat şi nimeni nu putea spune încotro se îndreptau norii.

Nu-l văzuse pe călător până ce nu se deschise poarta. Era înalt şi dezlânat, iar hainele îi erau prăfuite de parcă ar fi mers cale lungă. Enoch rămase în aşteptare, fără să se ridice, privindu-l cum înaintează pe cărare.

— Ziua bună, domnule, rosti în sfârşit Enoch. E o zi a naibii de caldă pentru drumeţie. De ce nu şezi un pic?

— Bucuros, răspunse străinul. Dar mai întâi am să te rog să-mi dai o cană cu apă.

Enoch se ridică în picioare.

— Vino. Am să scot nişte apă proaspătă pentru dumneata.

Traversară poieniţa până la pompă. Wallace luă polonicul din cui şi îl întinse străinului, apoi apucă mânerul pompei şi porni să-l apese ritmic.

— Lasă să mai curgă niţel, spuse el. Mai trece-o vreme până se răceşte de tot.

Apa se împrăştia în jeturi din ţeavă, stropind bordura.

— Crezi că o să plouă? întrebă străinul.

— Nimeni nu poate să spună, răspunse Enoch. Să aşteptăm şi-o să vedem.

Ceva îl nelinişte la străinul acela şi nu se putea hotărî ce anume. Îl privi mai de aproape în timp ce pompa şi îşi spuse că urechile îi erau prea ascuţite. Dar puse asta pe seama închipuirii, pentru că, atunci când privi din nou, nu mai găsi nimic deosebit la ele.

— Cred că s-a răcit apa, făcu Enoch.

Străinul cufundă polonicul şi aşteptă să se umple. I-l oferi lui Enoch, dar acesta clătină din cap.

— Dumneata mai întâi. Ai mai multă nevoie decât mine.

Străinul bău lacom şi zgomotos.

— Mai vrei? întrebă Enoch.

— Nu. Mulţumesc, răspunse necunoscutul. Dar o să umplu altul pentru dumneata.

Apa era rece şi abia acum îşi dădea seama Enoch cât de sete îi era.

După ce goli polonicul, îl agăţă înapoi în cuiul lui şi se întoarse rostind:

— Acum, hai să ne aşezăm.

Străinul se strâmbă uşor.

— Aş putea să stau o clipă, făcu el.

Enoch scoase o legătură roşie din buzunar şi îşi şterse faţa.

— Se face năduşeală mare înainte de ploaie.

În vreme ce îşi ştergea faţa, îşi dădu seama brusc ce îl tulburase la înfăţişarea străinului. În ciuda hainelor murdare şi a pantofilor prăfuiţi, care dovedeau un drum lung, în ciuda zăpuşelii de dinainte de ploaie, necunoscutul nu era asudat. Părea proaspăt şi răcorit, de parcă ar fi stat la umbra unui copac în vreme de primăvară.

Îndesă batista înapoi în buzunar şi se îndreptă la pas către trepte. Se aşezară alături.

— Ai mers cale lungă, făcu Enoch uşor curios.

— Lungă, aşa-i, rosti necunoscutul. Sunt foarte departe de casă.

— Şi mai ai mult de umblat?

— Nu. Cred că am ajuns unde trebuie.

— Adică…, îngăimă Enoch.

— Adică aici, răspunse străinul de pe trepte. Am căutat un om şi acela cred că tu eşti. N-am ştiut cum te cheamă şi nici cum arăţi, dar aveam credinţa c-am să te găsesc într-o zi.

— Pe mine?! spuse Enoch uluit. De ce să mă fi căutat tocmai pe mine?

— Am căutat pe cineva cu nişte calităţi anume. Omul acela trebuia să-şi ridice ochii spre stele şi să se întrebe ce sunt ele.

— E-adevărat, recunoscu Enoch, fac asta. De multe ori, noaptea, în tabere, stăteam învelit în pături şi priveam la stelele de pe cer. Mă întrebam ce sunt, cum au ajuns acolo şi, mai ales, de ce au fost puse acolo sus. Am auzit, că fiecare ar fi un alt soare, acolo, ca acela care străluce peste Pământ, dar nu pot să pun mâna-n foc. Nu cred că e cineva care să ştie prea multe despre ele.

— Ba sunt câţiva, zise străinul.

— Tu, poate, râse Enoch uşor batjocoritor, pentru că străinul nu părea să se pricеapă la ceva.

— Da, eu, recunoscu el. Dar nu ştiu chiar atâtea cât alţii.

— Uneori m-am întrebat, făcu Enoch, dacă stelele sunt cu adevărat alţi sori. Asta înseamnă c-ar putea exista şi alte planete şi alţi oameni.

Îşi aminti de nopţile petrecute lângă focul de tabără, pălăvrăgind cu ceilalţi ca să-şi omoare timpul. Odată pomenise ideea asta despre alte fiinţe locuind pe planete în jurul soarelui lor, iar tovarăşii îşi bătuseră joc de el. Zile întregi îl luaseră în râs, aşa că nu mai adusese niciodată vorba despre asta. Nu pentru că i-ar fi păsat prea mult. Nici el nu credea cu adevărat, făcuse doar o presupunere.

Acum o spusese din nou, în faţa unui străin, fără să ştie de ce.

— Chiar crezi asta? întrebă necunoscutul.

— A fost doar o părere, răspunse Enoch.

— Nu-i numai atât. Există cu adevărat alte planete şi alte fiinţe. Eu, de pildă, sunt una din ele.

— Dar tu…, ridică glasul Enoch, după care amuţi.

Faţa străinului se crăpa şi începea să se desprindă, iar dedesubt zări o altă figură, ne-umană.

Şi când masca umană îi căzu de pe faţă, un fulger sfâşie cerul, izbitura grea a tunetului păru să zguduie pământul şi, de departe, se auzi goana ploii peste dealuri.

7

Aşa începuse totul, îşi aminti Enoch, cu aproape o sută de ani în urmă. Fantezia de la focul de tabără devenise realitate şi Pământul era acum trecut pe hărţile galactice, o haltă pentru o lume pestriţă a călătorilor printre stele.

Privi din nou însemnarea din 16 octombrie 1931 şi trecu iute peste ea. Acolo, aproape de sfârşit, stătea scris:

„Ulise e de părere că thubanii de pe a 6-a planetă ar fi, poate, cei mai mari matematicieni din galaxie. Se pare că au pus la punct un sistem numeric superior oricărui alt sistem existent, cu aplicaţii deosebite în statistică”.

Închise registrul şi rămase nemişcat în scaun, întrebându-se dacă statisticienii de pe Mizar X cunoşteau lucrările thubanilor. Poate că da, pentru că unele matematici folosite de ei erau neconvenţionale.

Împinse registrul deoparte, cotrobăi printr-un sertar al biroului şi scoase graficul. Îl întinse pe masă şi începu să-l studieze cu atenţie. Dac-ar putea fi sigur, gândi el. Dac-ar stăpâni statisticile Mizar mai bine… De zece ani lucra la grafic, verificând iar şi iar factorii sistemului Mizar, încercând să-şi dea seama dacă greşise undeva.

Ridică pumnul încleştat şi izbi în masă. Numai de-ar putea fi sigur, de-ar putea vorbi cu cineva! Însă de lucrul ăsta se ferise, ar fi însemnat să recunoască deşertăciunea oamenilor.

Încă era om. Ciudată treabă, gândi el. După un secol de asociere cu fiinţele de pe atât de multe stele, rămăsese un om al Pământului.

În multe privinţe, legăturile lui cu Pământul erau tăiate. Singurul care-i mai vorbea era bătrânul Winslowe Grant. Toţi ceilalţi îl ocoleau, dacă nu punea la socoteală pe aceia care-l pândeau şi pe care, oricum, îi zărea numai în treacăt, ori le descoperea ascunzătorile goale.

Doar bătrânul Winslowe, Mary şi umbrele mai veneau uneori să petreacă cu el orele de singurătate.

Atât avea pe Pământ, pe Win, umbrele şi proprietatea

din jurul casei, însă nu şi casa.

Închise ochii şi îşi aminti cum arătase ea în zilele de demult. Pe locul în care stătea acum fusese bucătăria, cu o sobă de gătit, neagră şi monstruoasă, rânjindu-şi colţii grătarului. Sprijinită de perete, fusese masa pe care mâncau toţi trei, cu carafa şi paharele în care stăteau lingurile, suportul pentru muştar, hrean şi sos picant, un fel de piesă centrală pe faţa de masă roşie.

Îşi amintea de o noapte de iarnă, pe când avea doar trei sau patru ani. Mama îşi făcea de treabă pe lângă sobă. El era aşezat pe podea, în mijlocul bucătăriei, şi se juca cu nişte cuburi. De afară se auzea şuieratul înfundat al vântului trecând pe lângă streaşină. Când tatăl se întorsese cu laptele din staul, o răbufnire de vânt şi un vârtej de zăpadă intrase în încăpere odată cu el. Vântul şi zăpada dispăruseră dincolo de uşă, încuiate afară, condamnate în întunericul şi sălbăticia nopţii. Tatăl răsturnase laptele din găleată în bidon şi Enoch îi văzuse părul şi sprâncenele albite de zăpadă şi barba cu ţurţuri.

Opri această imagine în care toţi trei erau ca nişte manechine într-un muzeu de ceară – tatăl cu ţurţuri în barbă şi cizme lungi până la genunchi, mama cu faţa înroşită de căldura sobei şi părul strâns în plasă şi el, copilul, jucându-se pe podea.

Îşi mai amintea ceva, poate mai bine ca orice. Îşi amintea de o lampă mare, aşezată pe masă, aruncând o pată de lumină pe calendarul prins pe peretele de dinapoia ei. Calendarul înfăţişa un Moş Crăciun conducându-şi sania pe o potecă din pădure. Toţi piticii îşi întorseseră faţa să-l privească trecând. O lună mare spânzura deasupra copacilor şi pământul era acoperit de zăpadă groasă. Doi iepuri îl sorbeau din priviri pe Moş, alături de o căprioară, un raton cu coada înfăşurată pe după picioare şi o veveriţă căţărată pe o creangă. Moşul avea biciul ridicat în semn de salut, obrajii roşii şi zâmbet fericit, iar renii înhămaţi la sanie păreau proaspeţi, ageri şi mândri.

Vreme de un secol, Moşul călătorise prin pârtiile înzăpezite ale timpului, cu biciul ridicat într-o urare către

creaturile pădurii. Şi lumina aurie a lămpii călătorise cu el, strălucind pe zid şi pe faţa de masă în carouri.

Dar astea rămăseseră doar o amintire. Nu mai exista nici bucătăria, nici sufrageria cu sofa de modă veche şi balansoar, nici cabinetul cu eleganţa lui încărcată cu brocart şi mătăsuri, nici dormitorul de oaspeţi de la primul etaj şi nici cele ale familiei de la al doilea.

Dispăruseră cu toate, rămăsese o singură încăpere. Podelele şi pereţii interiori de la etaj fuseseră înlăturate. Casa era acum o singură mare incintă. O parte a ei găzduia staţia galactică, iar cealaltă, refugiul şefului de haltă. Într-un colţ avea un pat, o sobă care funcţiona pe un principiu necunoscut pe Pământ şi un frigider construit altundeva, departe. Pereţii erau acoperiţi cu fişete şi rafturi înţesate cu reviste, cărţi şi ziare.

Un singur lucru rămăsese din zilele de demult, un lucru pe care Enoch îl ferise de echipa de exteri care aranjase staţia, bătrânul cămin masiv, de cărămidă şi piatră, din camera de zi. Încă mai era acolo, singurul care amintea de zilele de-atunci, singurul obiect terestru, cu poliţa lui mare, din scândură de stejar, pe care tatăl său o cioplise dintr-un trunchi masiv şi o netezise cu rindeaua.

Pe poliţa căminului, pe rafturi şi pe masă erau tot felul de artefacte de origine nepământeană, unele chiar fără denumire, recolta lui de cadouri de-a lungul anilor de la călătorii prietenoşi. Unele erau în stare de funcţionare, unele doar bune de privit; iar altele pe de-a-ntregul inutile, fiind inoperabile în condiţiile de pe Pământ ori având prea puţine aplicaţii pentru un om. Multe îndeplineau funcţii despre care nu avea nicio idee. Le acceptase jenat, cu multe mulţumiri stângace, de la binevoitorii care i le aduseseră.

De cealaltă parte a încăperii trona masa compactă a maşinăriei, înălţându-se binişor până la etaj.

Un han, se gândi el, o haltă, o răscruce galactică.

Înfăşură graficul şi îl puse înapoi în sertarul biroului. Aşeză jurnalul la locul lui printre alte registre, sus pe raft.

Aruncă o privire la ceasul galactic de pe perete. Era

timpul să treacă la treabă.

Împinse scaunul aproape de birou şi îmbrăcă jacheta atârnată de spătar. Luă puşca de pe suportul ei, apoi se îndreptă cu faţa către perete şi rosti parola. Zidul glisă fără zgomot şi Enoch păşi dincolo, în baraca strâmtă cu mobilă învechită. Înapoia lui, zidul alunecă şi deveni din nou compact.

Enoch ieşi din baracă în mângâierea blândă a verii târzii. În câteva săptămâni urmau să apară semnele toamnei şi răcoarea. Înfloreau primele gălbenele şi, doar cu o zi în urmă, zărise câteva flori de ochiul-boului începând să prindă culoare în gardul cel vechi.

Dădu ocol casei şi se îndreptă spre râu, peste câmpul părăsit presărat cu tufe de alun şi pâlcuri răzleţe de copaci.

Pământul, se gândi el, e o planetă făcută pentru om. Şi nu numai pentru el, fiindcă adăpostea deopotrivă şi vulpea şi bufniţa şi nevăstuica, şarpele, pisica, peştele şi toate celelalte vietăţi care-i străbăteau văzduhul, pământul şi apa. Mai mult, aici îşi găseau adăpost fiinţe a căror case erau alte planete, la ani-lumină depărtare.

Aici erau bineveniţi Ulise, Luminoşii şi toţi ceilalţi.

Orizontul e atât de îndepărtat, gândi el, sunt atâtea lucruri de cunoscut şi am văzut atât de puţine. Chiar şi acum, cu toate rachetele de la Canaveral care sparg vechile bariere, visăm atât de puţin la ce ne aşteaptă dincolo…

Îl durea că nu putea spune oamenilor despre lucrurile pe care le învăţase. Îl durea că nu le putea dezvălui existenţa atâtor inteligenţe în univers. Omul nu era singur, şi putea să nu mai fie singur niciodată.

Ieşi din pădure şi păşi pe pragul de stâncă de deasupra râului. Rămase acolo, aşa cum o făcuse în mii de alte dimineţi, privind alunecarea maiestoasă a râului albastru-argintiu prin valea împădurită.

Bătrână apă, şopti el, ai văzut atâtea lucruri… Siluetele uriaşe ale gheţarilor care au venit, au adăstat şi-au plecat, târându-se cu încăpăţânare înapoi către pol, trăgând după ei potopul din vale; mastodontul, tigrul cu dinţi-sabie, castorul-urs care hălăduiau prin aceste dealuri şi umblau

noaptea cu ţipetele lor; haitele mici şi tăcute de oameni care alergau prin pădure, urcau pe coline ori vâsleau pe suprafaţa sa, cunoscători deopotrivă ai pădurii şi-ai apei, slabi la trup, tari în voinţă şi mai dăinuitori ca nimic altceva; şi, de puţină vreme, cealaltă rasă de oameni, visători, cruzi şi groaznic de hotărâţi. Şi înainte de toate astea, ai văzut multele întorsături ale vremii şi schimbările care s-au abătut peste el. Ce crezi tu despre toate astea? întrebă el râul. Pentru că al tău e trecutul şi viitorul şi până acum trebuie să fi găsit măcar unele din răspunsuri.

După milioane de ani, omul avea deja câteva din răspunsuri şi poate că, peste alte milioane de ani, avea să le aibă pe toate.

Aş putea ajuta, gândi Enoch. Nu pot da răspunsuri, dar aş putea ajuta omenirea în căutarea sa. Aş putea să-i dau încredere, speranţă şi rosturi aşa cum n-a avut niciodată.

Dar nu îndrăznea.

Mai jos, un uliu plutea în cercuri leneşe deasupra albiei largi. Aerul era atât de limpede, încât Enoch credea c-ar fi putut să vadă, dacă şi-ar fi mijit uşor privirea, penele din aripile întinse.

Locul părea stăpânit de o vrajă. Priveliştea era largă, aerul curat şi senzaţia de eliberare ţintea spre înălţimile spiritului. Ca şi cum acela ar fi fost un loc ales, unul din locurile în care omul, putea să se caute pe sine şi să se socotească norocos dacă se regăsea, pentru că mulţi din aceia care au purces la o asemenea căutare nu s-au regăsit niciodată. Şi încă mulţi n-au îndrăznit să se aventureze în propria lor căutare.

Privea de pe stâncă de-a lungul râului, la uliul leneş şi la curgerea apei, la covorul verde al copacilor. Gândurile îi fugiră către locurile nepământene de care avea ştiinţă şi ameţi gândindu-se la ele.

Se întoarse încet şi coborî de pe stâncă, intră printre copaci, urmând cărarea pe care o bătuse cu pasul atâţia ani de-a rândul.

Îi trecu prin minte să se îndrepte către pajiştea roz de papucul-doamnei, să mai arunce o privire la frumuseţea ce

urma să dispară din nou până în iunie, dar hotărî că nu avea rost, pentru că florile erau ascunse într-un loc în care nimeni nu le putea vătăma. Fusese o vreme, cu un secol în urmă, când le găsea oriunde pe dealuri şi venea acasă cu braţe pline de flori pe care mama le punea în carafa cea mare şi brună. Vreme de o zi sau două, casa se umplea cu parfumul lor greu. Acum le găsea rareori. Cirezile şi oamenii le alungaseră de pe dealuri.

Într-o zi, îşi spuse, înaintea primului îngheţ, avea să treacă din nou prin pajişte să se încredinţeze că va rămâne neatinsă până la primăvară.

Se opri o clipă cu ochii după o veveriţă zburdând într-un stejar. Se aplecă să urmărească cu privirea un melc.

Cercetă modelul muşchiului crescut pe trunchiul unui copac masiv. Şi mai pândi rătăcirea unei păsări tăcute dintr-un copac în altul.

Urmări cărarea, ieşi din pădure şi ocoli câmpul până la pârâul care susura pe coasta dealului.

Lângă apă o recunoscu pe Lucy Fisher, fiica surdo-mută a lui Hank Fisher, care locuia mai la vale.

Se opri şi admiră graţia firească şi frumuseţea făpturii primitive şi singuratice.

Fata stătea lângă pârâu cu o mână ridicată, ţinând între vârfurile degetelor lungi şi sensibile ceva colorat. Ţinea capul ridicat, cu o expresie atentă, iar corpul, drept şi zvelt, purta aceeaşi încordare.

Enoch înaintă încet şi se opri la numai trei paşi înapoia ei.

Lucrul acela colorat de pe vârful degetelor era un fluture, unul din cei mari, vârstaţi cu auriu şi roşu, care apar la sfârşitul verii. Una din aripi stătea dreaptă, în sus, însă cealaltă era lăsată, boţită şi lipsită de o parte din praful care-i aducea strălucire.

De fapt, nu ea ţinea fluturele, stătea de bunăvoie pe vârful degetelor ei fâlfâind din când în când din aripa cea bună ca să se ţină în cumpănă.

Enoch se înşelase când crezuse că a doua aripă era rănită; fusese doar aplecată şi strâmbată cumva, pentru că

se îndrepta încet, iar praful (dacă lipsise, vreodată), strălucea din nou ca şi pe aripa dreaptă.

Păşi înaintea fetei şi ea tresări speriată la vederea lui. Se obişnuise de multă vreme cu apariţiile bruşte.

Ochii fetei străluceau şi lui Enoch i se păru că zăreşte o urmă de sfinţenie pe faţa ei, de parcă ar fi trăit un extaz mistic. Se surprinse întrebându-se, ca de fiecare dată când o întâlnea, cum se simţea ea într-o lume care păstra tăcerea şi dintr-o parte, şi din cealaltă. Nu era neputincioasă, doar oprită de la fluenţa vorbirii.

Familia încercase de câteva ori să o dea la o şcoală pentru surzi, dar eşuase de fiecare dată. Odată fugise şi rătăcise zile întregi până să fie găsită şi adusă acasă. Alteori fusese neascultătoare şi refuzase să coopereze.

Privind-o cum stătea acolo cu fluturele în mână, Enoch crezu că ştia motivul. Fata avea o lume numai a ei, cu care se obişnuise, în care ştia să se descurce. Şi nu era handicapată, aşa cum s-ar fi simţit, cu siguranţă, dacă ar fi fost împinsă în lumea oamenilor obişnuiţi.

La ce i-ar fi folosit alfabetul mâinilor sau cititul pe buze, dacă asta i-ar fi răpit ciudata ei seninătate a spiritului?

Era o creatură a pădurii şi a dealurilor, a florilor de primăvară şi a zborului păsărilor de toamnă. Ea ştia asta şi trăia printre ele fiind, într-un fel ciudat, o parte a lor. Sălăşluia într-un ungher vechi şi pierdut al naturii. Ocupa un loc pe care omenirea îl părăsise demult.

Acum stătea, cu fluturele roşu-auriu căţărat pe degetul ei, atent şi liniştit, adăugându-i strălucire feţei. Nimic în lume nu părea mai viu decât ea.

Fluturele îşi întinse aripile, se aruncă în plutire de pe deget şi se îndepărtă fâlfâind, fără teamă, peste iarba sălbatică şi florile de câmp.

Fata se răsuci să-l privească până ce dispăru pe culme, apoi se întoarse către Enoch. Zâmbi şi îşi legănă mâinile, ca aripile roş-aurii ale fluturelui, un gest care trăda fericire şi mulţumire.

Dacă aş putea s-o învăţ pasimologia poporului galactic, gândi Enoch, atunci am putea vorbi amândoi aproape la fel

de bine ca în limba curgătoare a oamenilor. În timp, nu ar fi fost greu s-o înveţe, pentru că era un limbaj prin semne, natural şi logic, care devenea aproape reflex odată ce era deprins principiul de bază.

Şi pe Pământ, în zilele de demult, existaseră limbaje prin semne şi cel mai bun fusese cel al indienilor din America de Nord, căci un amerindian, indiferent de limba tribului său, putea să se facă înţeles în multe alte triburi.

Dar chiar şi semnele indienilor erau doar un fel de bâlbâială, în vreme ce graiul galactic constituia un limbaj în sine, adaptabil la multe sensuri diferite şi metode de expresie. Se dezvoltase de-a lungul mileniilor, cu contribuţii de la multe popoare diferite. Timp de secole fusese cizelat şi lustruit până ce devenise o adevărată unealtă de comunicare.

În babilonul galactic, era nevoie de o asemenea unealtă. Chiar şi ştiinţa rafinată a pasimologiei, nu putea depăşi toate obstacolele, nu putea garanta, în unele cazuri, minimul de bază al comunicării. Existau milioane de limbi, iar unele nici nu operau cu sunete pentru că rasele care le foloseau erau incapabile să le emită. Alteori limbajele sonore dădeau greş, căci rasa vorbea în ultrasunetele pe care alţii nu le puteau auzi. Exista telepatia, bineînţeles, dar numai pentru o rasă din o mie. Multe se descurcau numai prin semne, altele comunicau prin scris sau pictograme şi câteva prin înseşi trupurile lor, asemănătoare unor tăbliţe pe care se scria cu elemente chimice. Mai era apoi rasa aceea incapabilă să gesticuleze, surdă şi mută, din stelele misterioase de la capătul îndepărtat al galaxiei, care folosea poate cel mai complicat dintre toate limbajele galactice, un cod de semnale de-a lungul sistemului nervos. Enoch fusese în slujba asta de aproape un secol şi tot îi mai venea uneori greu să înţeleagă ce spun alţii, cu tot ajutorul limbii universale şi al traducătorului semantic, care aducea o slabă (deşi complicată) contribuţie mecanică.

Lucy Fisher luă o cană din coajă de mesteacăn şi o cufundă în pârâu, apoi o întinse către bărbatul din faţa ei. Enoch se apropie şi îngenunche să bea. Cana nu era chiar

etanşă şi apa curgea prin crăpături de-a lungul braţului, udându-i cămaşa şi jacheta.

Termină de băut şi restitui cana. Fata o luă cu o mână, iar cu cealaltă îi mângâie fruntea cu blândeţe, într-un fel de binecuvântare.

El nu-i vorbi. Încetase demult să-i vorbească, simţind că mişcarea buzelor, aducătoare de sunete pe care ea nu le putea auzi, o stingherea.

În loc de asta îi cuprinse obrazul în palma largă, cu un gest afectuos. Apoi se ridică în picioare şi se priviră o clipă în ochi.

Traversă micul pârâu şi porni pe cărarea ce ducea de la marginea pădurii peste câmp, până la culme. La jumătatea urcuşului se întoarse şi o văzu pe Lucy urmărindu-l cu privirea. Îşi înălţă mâna în semn de rămas-bun şi mâna ei repetă gestul.

Trecuseră mai bine de doisprezece ani de când o văzuse pentru prima oară, o zână micuţă de vreo zece anişori, o vietate a pădurii. Deveniseră prieteni abia după mult timp, deşi o vedea deseori, pentru că ea hoinărea pe dealuri şi pe valea râului de parcă ar fi fost locul ei de joacă.

De-a lungul anilor o privise crescând, o întâlnise deseori în plimbările lui zilnice şi între ei se înfiripase o înţelegere tăcută, ca între doi condamnaţi la singurătate şi izolare. Fiecare avea o lume proprie, din care privea profunzimile unor lucruri pe care alţii abia le întrezăreau. Nu-şi povestiseră unul altuia despre acele lumi personale, dar simţeau prezenţa lor în mintea celuilalt, iar asta ajutase mult la consolidarea prieteniei lor.

Îşi aminti ziua în care o găsise pe fată în pajiştea cu flori de papucul-doamnei, stând îngenunchiată şi privindu-le, fără să le culeagă. Se oprise lângă ea, mulţumit că nu le rupea, că în prezenţa florilor, amândoi aflaseră o bucurie şi o frumuseţe dincolo de simpla posesie.

Ajunse pe culme şi pe drumul acoperit de ierburi care ducea către cutia poştală.

Gândi că totuşi nu greşise, chiar dacă aşa i se păruse la început. Aripa fluturelui fusese ruptă, zdrenţuită şi rămasă

fără strălucire. Fusese un fluture rănit care apoi se vindecase şi zburase.

8

Winslowe Grant sosi la timp.

Aşteptând lângă cutia poştală, Enoch zări praful stârnit de rabla care gonea peste deal. A fost un an secetos, gândi el, sprijinit de cutie. Plouase puţin şi recoltele suferiseră. Deşi adevărul era că nu mai găseai multe recolte pe dealuri în zilele acelea. Într-o vreme, micile ferme se înghesuiau, una lângă alta, în tot lungul drumului, cu hambare roşii şi case albe. Acum, cele mai multe fuseseră abandonate, casele şi acareturile aveau acoperişurile prăbuşite şi nu mai erau roşii şi albe, ci căpătaseră un cenuşiu de lemn putred şi de vopsea scorojită.

Nu mai era mult până ce Winslowe avea să sosească. Poate că oprise la cutia Fisher-ilor, chiar după deal, deşi aceştia primeau de obicei puţină corespondenţă, cel mai adesea reclame şi alte prostii de felul ăsta. Lor nu le păsa deloc, pentru că în unele zile nici nu se duceau să-şi ridice poşta. Şi poate că n-ar fi luat-o niciodată, dacă nu ar fi fost Lucy care să se ocupe de asta.

Fisherii reprezentau adevărate relicve. Casa lor şi toate acareturile stăteau gata să se prăbuşească. Cultivau cu porumb o fâşie amărâtă de pământ, mai tot timpul inundată de apele râului. Strângeau fânul de pe o luncă joasă şi aveau o pereche de cai costelivi, vreo şase vaci jigărite şi câteva găini. Mai aveau o rablă de maşină şi o distilerie, ascunsă undeva pe lângă râu; vânau, pescuiau şi puneau capcane. Cu toate astea, nu erau vecini răi. Îşi vedeau de treburile lor şi nu deranjau pe nimeni, în afară de perioadele când plecau să împartă prin vecini pliante ce făceau reclamă unei obscure secte fundamentaliste în care intrase coana Fisher, cu ocazia unei întâlniri religioase în Millville, cu câţiva ani înainte.

Winslow nu opri la cutia familiei Fisher şi apăru de după cotitură într-un nor de praf. Frână, motorul tuşi şi se opri.

— O las să se răcească puţin, spuse poştaşul.

Motorul pocnea mărunt pe măsură ce se răcea.

— Ai ajuns devreme azi, comentă Enoch.

— Mulţi n-au avut corespondenţă, explică Winslowe, şi n-am mai oprit la cutiile lor.

Cotrobăi în sacul de pe scaunul de alături şi scoase un pachet cu sfoară, câteva ziare şi două reviste.

— Primeşti o groază de pachete, observă Winslowe, dar rareori câte o scrisoare.

— Nu mai am pe nimeni care să-mi scrie, răspunse Enoch.

— De dat asta, ai una.

Enoch privi, fără să-şi poată ascunde mirarea, şi văzu colţul unui plic ivindu-se dintre reviste.

— O scrisoare personală, comentă Winslowe, plescăind uimit. Nu-i din acelea de reclamă. Nici de afaceri.

Enoch îndesă legătura sub braţ, alături de puşcă.

— Probabil că nu-i cine ştie ce.

— Probabil că nu, încuviinţă Winslowe, cu o lucire vicleană în ochi.

Poştaşul scoase o pipă şi un săculeţ de tutun din buzunar. Începu leneş să-şi umple pipa. Motorul continua să pocnească încetişor. Soarele strălucea de pe cerul senin. Ierburile de pe marginea drumului erau acoperite cu praf şi din ele se ridica un miros acru.

— Am auzit că s-a întors căutătorul ăla de ginseng, spuse Winslow într-o doară, fără să poată schimba tonul conspirativ. A lipsit vreo trei, patru zile.

— Poate a fost să-şi vândă sangul.

— Eu zic, şopti poştaşul, că nu caută sang. Urmăreşte altceva.

— Umblă pe aici de ceva vreme.

— Înainte de toate, începu Winslowe, nu prea e piaţă pentru marfa asta şi chiar de-ar fi, sangul a cam dispărut. Cu câţiva ani în urmă, era o piaţă bună. Îl foloseau chinezii la doctorii, cred. Dar acum nu mai facem comerţ cu China. Îmi amintesc că pe vremuri, când eram copil, căutam şi eu. Nu era uşor de găsit nici atunci. Se întâmplă lucruri ciudate, adăugă el şi se lăsă în scaun, pufăind senin din pipă.

— Nu l-am văzut niciodată pe omul ăsta, spuse Enoch.

— Umblă prin păduri. Culege tot felul de plante. Eu zic c-ar putea să fie vreun vrăjitor care caută ierburi pentru farmece. Petrece o mulţime de timp pălăvrăgind cu Fisherii. Nu prea mai e la modă în zilele noastre, da' eu tot cred că-i vorba de magie. Ştiinţa nu poate să explice o mulţime de lucruri. Uite, de pildă fata lui Fisher, proasta, ea poate să facă farmece.

— Am auzit şi eu, zise Enoch.

Şi mai mult de-atât, gândi el. Putea vindeca fluturii.

Winslowe se apleacă în faţă, scotocind sub bord.

— Era cât pe ce să uit. Mai am ceva pentru tine.

Ridică un pachet învelit în hârtie maronie şi i-l întinse.

— Asta nu-i poştă, spuse el. Am făcut-o eu pentru tine.

— Oh, mulţumesc, rosti surprins Enoch, luând pachetul.

— Hai, îl îmbie Winslowe, deschide-l.

Enoch ezita.

— Ce naiba, nu fi ruşinos, insistă poştaşul.

Enoch sfâşie hârtia şi descoperi o statuetă ce-l reprezenta pe el. Lemnul în care fusese sculptată avea culoarea mierii şi lucea în soare ca un cristal auriu. Îl arăta mergând, cu puşca sub braţ şi cu vântul în faţă, pentru că figurina era uşor aplecată, cu jacheta şi pantalonii fluturând.

Bărbatului i se opri răsuflarea şi rămase cu privirea aţintită asupra obiectului.

— Wins, asta-i cea mai frumoasă lucrătură pe care am văzut-o vreodată.

— Am făcut-o din bucata aia de lemn pe care mi-ai dat-o iarna trecută. E cel mai bun lemn de sculptat peste care am dat vreodată. Tare, şi fără niciun nod. Nicio primejdie să se crape, să se ciobească sau să se zgârie. Când faci o zgârietură, o faci unde vrei şi rămâne aşa cum ai făcut-o, iar lemnul rămâne neted şi lustruit. Nu mai trebuie decât să-l freci uşor cu o cârpă şi gata.

— Nici nu ştii cât de mult înseamnă pentru mine, şopti Enoch.

— De-a lungul anilor, îi aminti poştaşul, mi-ai dat o groază de lemne cum nu s-au mai văzut. Toate de cea mai

bună calitate şi nemaipomenit de frumoase. Era vremea să-ţi fac şi ţie ceva.

— Dar şi tu ai făcut o mulţime pentru mine. Ai cărat atâta din oraş.

— Pentru că-mi placi. Nu ştiu ce eşti şi nici n-am să te întreb, dar îmi placi oricum.

— Aş fi vrut să-ţi pot spune ce sunt.

— Ei, spuse Winslowe, foindu-se ca să se aşeze mai bine la volan, n-are importanţă ce suntem atâta vreme cât trăim alături. Dacă unele ţări ar lua lecţii de la noi ăştia de aici – lecţii de bună înţelegere între vecini – lumea ar fi cu mult mai bună.

Enoch clătină din cap cu gravitate.

— Nu prea merge bine, aşa-i?

— Sigur că nu, răspunse poştaşul, pornind motorul.

Paznicul staţiei rămase privind în urma maşinii care cobora dealul, stârnind nori de praf.

Apoi se uită din nou la statuetă.

Figurina parcă mergea pe vârful unui deal, fără apărare în faţa vântului, aplecată înaintea furiei acestuia.

Se întrebă de ce era aşa. Ce văzuse poştaşul la el ca să-l zămislească astfel, parcă luptându-se cu stihiile?

9

Lăsă puşca şi pachetul de ziare pe un petec de iarbă prăfuită şi înveli cu grijă statueta în bucata de hârtie. Avea să o aşeze pe poliţa căminului sau, mai bine, pe măsuţa de lângă scaunul lui preferat din colţ. Voia s-o aibă aproape, la îndemână, acolo unde o putea privi sau lua în mâini oricând dorea. În acelaşi timp se minună de plăcerea pe care o simţea, care-i încălzea inima şi-i mulţumea sufletul.

Asta nu fiindcă ar fi primit rareori cadouri. Aproape nu trecea săptămână fără să nu capete ceva de la călătorii exteri. Umpluse cu daruri casa şi rafturile din pivniţă. Era emoţionat pentru că acesta era un cadou de pe Pământ, de la unul din semenii lui.

Strecură sub braţ statueta şi, ridicându-şi puşca şi legătura de ziare, se îndreptă spre casă, urmând cărarea cu bălării, fostul drum de căruţă care ducea la fermă.

Iarba crescuse în tufe dese între vechile făgaşe de roţi, care fuseseră săpate atât de adânc de cercurile de fier, încât rămăseseră golaşe, fără ca vreo plantă să mai poată prinde rădăcini. Dar de fiecare parte, tufele ce se târâseră peste câmp dinspre marginea pădurii creşteau de un stat de om, în unele locuri chiar mai înalte, încât trecea printr-un fel de coridor verde.

Ici, colo, în mod inexplicabil – poate din pricina solului sau întâmplării – tufele crescuseră mai pipernicite, lăsând ferestre prin care se putea privi peste valea râului.

Dintr-un asemenea punct, Enoch surprinse o lucire într-un pâlc de copaci din lizieră, nu departe de pârâul unde o întâlnise pe Lucy.

Ridică mirat din sprâncene la vederea sclipirii şi rămase locului, aşteptând zadarnic să se repete.

Ştia că era unul din pândari, care cerceta staţia prin binoclu. Sclipirea fusese reflexia unei raze pe lentile.

Cine erau aceia? Şi de ce îl urmăreau? O făceau de ceva timp, dar, ciudat, se mulţumiseră numai cu asta. Nu se amestecaseră deloc. Niciunul nu încercase să se apropie de

el, deşi ar fi fost uşor şi firesc. Dacă ei – oricine ar fi fost – ar fi dorit să-i vorbească, puteau aranja o întâlnire întâmplătoare în timpul unei plimbări de dimineaţă.

Totuşi după câte vedea, nu intenţionau acest lucru.

Atunci, ce voiau să facă? Să-i descopere felul de viaţă după numai zece zile de pândă?

Sau poate aşteptau să se întâmple ceva prin care să-şi dea seama de ocupaţia lui. Dacă era aşa, aveau să fie dezamăgiţi. Puteau să-l pândească o mie de ani fără niciun câştig.

Încetă să mai scruteze pădurea şi îşi continuă drumul, îngrijorat şi nedumerit de prezenţa pândarilor.

Poate, gândi Enoch, nu încercaseră să-l contacteze din pricina poveştilor auzite despre el. Poveşti pe care nu reuşise să le afle de la nimeni, nici chiar de la Winslowe. Ce fel de istorii ar fi putut inventa vecinii săi, legende fabuloase din acelea care se spun în şoaptă lângă foc?

Probabil că era mai bine că nu le cunoştea, deşi părea aproape sigur că ele existau. De asemenea era foarte bine că urmăritorii lui nu-l căutaseră. Atâta vreme cât nu intrau în legătură, rămânea în siguranţă. Cât timp nu-i puneau întrebări, nu trebuia să dea răspunsuri.

Chiar eşti – ar fi întrebat ei – acelaşi Enoch Wallace care a luptat în 1861 pentru Abraham Lincoln? Aici nu exista decât un singur răspuns, nu putea exista decât unul. Da, ar fi trebuit el să spună, sunt acelaşi om.

Din toate întrebările care le-ar fi primit, asta ar fi fost singura la care ar fi putut răspunde sincer. Pentru celelalte ar fi trebuit să tacă, ori să mintă.

L-ar fi întrebat cum se făcea că nu îmbătrânise, cum de rămăsese tânăr, când toţi oamenii îmbătrâneau. Iar el n-ar fi putut să le spună că nu îmbătrânea înăuntrul staţiei, că asta se întâmpla numai când ieşea afară, că îmbătrânea cu câte o oră în decursul fiecărei plimbări zilnice, încă vreo oră când muncea în grădină şi cincisprezece minute stând pe trepte şi privind apusul. Dar când intra înapoi, procesul era din nou stopat.

Nu le-ar fi putut spune asta… nici multe alte lucruri. Ştia

că putea veni o vreme când tot ocolind întrebările, s-ar fi văzut nevoit să se rupă complet de lume, rămânând izolat între pereţii staţiei.

Nu i-ar fi fost imposibil, ar fi putut trăi acolo fără probleme. Nu ar fi avut nevoie de nimic, exterii l-ar fi aprovizionat cu tot ce-i trebuia ca să rămână sănătos şi în viaţă. Îl rugase de câteva ori pe Winslowe să-i aducă alimente din oraş, dar asta numai pentru că i se făcuse dor de mâncarea planetei lui, mai ales de acele feluri simple din copilărie şi din timpul campaniilor.

Însă această hrană putea fi înlocuită prin duplicare. O felie de şuncă sau o duzină de ouă puteau fi trimise uşor la altă staţie, unde să rămână sub forma unui şablon de impulsuri şi să-i fie înapoiate la o simplă solicitare.

Exista însă un lucru pe care exterii nu i-l puteau oferi, legătura cu omenirea, pe care o păstra prin Winslowe şi poşta lui. Odată închis în staţie, ar fi fost complet izolat de lumea pe care o ştia din ziare şi reviste. Din cauza interferenţelor date de instalaţii, aparatele de radio nu funcţionau în interiorul casei.

N-ar mai fi ştiut ce se întâmplă în lume. Graficul lui ar fi devenit inutil. Deşi, îşi spuse, era deja aproape inutil, de vreme ce nu era convins că folosise corect toţi factorii.

În plus, i-ar fi lipsit micuţa lume de afară, cu care se obişnuise atât de mult, colţişorul lui prin care îşi făcea plimbarea. Plimbările acelea fuseseră, poate, mai mult decât orice altceva, cele care-l păstraseră om şi cetăţean al Pământului.

Se întrebă ce mai conta apartenenţa sa la Terra şi la rasa umană. Poate că era lipsită de importanţă. Când avea galaxia la vârful degetelor, părea deplasat din partea lui să se încăpăţâneze în a continua să se identifice cu planeta sa natală. Putea să piardă mult prin provincialismul lui.

Însă ştia că nu putea întoarce spatele Pământului. Îl iubea prea mult, mai mult, poate, decât cei care nu aveau habar de lumile acelea îndepărtate şi minunate. Un om trebuie să aparţină de ceva, să fie loial unui principiu, să aibă o identitate. Galaxia e prea mare pentru o fiinţă

singură şi cu suflet pustiu.

O ciocârlie ţâşni dintr-o tufă de iarbă şi se înălţă spre cer. Enoch îi aşteptă trilul curgător să picure din azur, dar nu se auzi niciun cântec, cum s-ar fi întâmplat în primăvară.

Continuă să meargă, până zări înaintea lui staţia.

Ciudat, îşi spuse, se gândea la ea mai mult ca la o staţie decât ca la căminul său, însă clădirea servise mai multă vreme drept staţie.

Zidurile aveau un fel de masivitate neplăcută de parcă s-ar fi înfipt pe culme ca să rămână acolo pentru totdeauna.

Bineînţeles, dacă trebuia, putea rămâne oricâtă vreme, pentru că nimic nu o putea atinge.

Chiar dacă Enoch ar fi fost silit vreodată să se claustreze între zidurile ei, staţia ar fi rămas locului împotrivindu-se oricărei cercetări, sau încercări de a intra cu forţa. Nimeni n-ar fi putut să-i rupă vreo bucăţică, s-o zgârie, să-i spargă vreun zid. N-ar fi putut face nimic. Nici o pândă, nici o speculaţie, nici o analiză nu ar fi condus la vreun rezultat, fiindcă zidurile puteau rezista la orice, cu excepţia unei explozii termonucleare… sau poate chiar şi la aşa ceva.

Intră în curte şi se întoarse să arunce o privire către pâlcul de copaci unde văzuse sclipirea, dar nimic nu mai dovedea că acolo fusese cineva.

10

Înăuntrul staţiei, maşina de mesaje fluiera plângăreaţă.

Enoch îşi agăţă arma, aruncă legătura de ziare şi statueta pe birou şi se grăbi într-acolo. Apăsă butonul şi acţionă maneta şi fluieratul se opri.

Pe placa de mesaje scria:

NR. 406302 CĂTRE STAŢIA 18327. VOI SOSI DEVREME SEARA TIMPUL TĂU. CAFEAUA SĂ FIE FIERBINTE. ULISE.

Enoch zâmbi. Ulise şi cafeaua lui! Era singurul exter căruia îi plăcuse vreo mâncare sau băutură pământeană. Încercaseră şi alţii, dar numai o dată sau de două ori.

„Ciudat mai e şi Ulise ăsta”, gândi el. Se plăcuseră de la început, din după-amiaza aceea ploioasă când se aşezaseră pe trepte şi masca umană se cojise de pe faţa exterului.

Avea un chip respingător, lipsit de orice graţie. Figura unui măscărici feroce, îşi spusese Enoch, mirat de comparaţia pe care o făcuse, pentru că niciodată nu-şi închipuise că măscăricii ar putea avea şi o astfel de expresie. Dar asta îi sugeraseră vopselele de pe figură, fălcile încleştate, tăietura subţire a gurii.

După aceea îi văzuse ochii şi uitase de toate celelalte. Erau mari şi aveau o căutătură blândă şi luminoasă, cu expresia unuia care întinde mâinile în semn de prietenie.

Ploaia venise, şfichiuind peste pământ şi acoperiş, apoi îi învăluise, aruncând cu stropi care loviseră furios praful curţii. Surprinse, găinile murdare se repeziseră agitate spre cuibare.

Enoch sărise în picioare şi-l luase pe străin de braţ, trăgându-l la adăpostul verandei.

Rămăseseră faţă în faţă, iar Ulise îşi scosese masca sfâşiată, descoperind un cap ascuţit, lipsit de păr şi un chip pictat. O faţă de indian sălbatic, pregătit de război, al cărui machiaj fusese voit exagerat, încercând parcă să arate cât de grotesc era războiul. Însă, privindu-l mai bine, Enoch îşi dăduse seama că nu era vopsea: amestecul ţipător de culori reprezenta pigmentul natural al celui care venise

dintre stele.

Oricât de nedumerit ar fi fost, Enoch nu se îndoise nicio clipă că fiinţa ciudată nu aparţinea Pământului, căci nu avea nimic omenesc. Poate că de la depărtare, forma trupului te-ar fi putut înşela, însă deţinea o esenţă de ne-uman, aproape o negare a umanului.

În trecut, lumea l-ar fi crezut un demon, dar vremurile acelea trecuseră (deşi nu peste tot), când se credea în diavoli, în fantome şi în toată spiţa care, în închipuirea omului, stăpânise odată Pământul.

Venea din stele, îi spusese Ulise. Şi poate că aşa era. Deşi părea iraţional. Era un lucru pe care nimeni nu şi-l imaginase nici chiar în cea mai pură fantezie. Nu exista niciun punct de sprijin, nicio măsură, sau o regulă.

— Ia-o încet, spuse exterul. Înţeleg că nu-ţi vine uşor. Şi nu ştiu cum să te ajut. Oricum, nu-ţi pot dovedi în niciun fel că vin din stele.

— Dar vorbeşti atât de bine!…

— În limba ta, vrei să spui. N-a fost prea greu să o învăţ. Dacă ai şti câte limbi sunt în galaxie, ţi-ai da seama ce uşor mi-a fost. Graiul tău nu este greu. Este primar şi nu are multe concepte cu care trebuie să jonglezi.

Enoch recunoscuse că putea fi adevărat.

— Dacă doreşti, îi propusese exterul, pot pleca undeva o zi sau două, ca să-ţi las timp de gândire. Aş putea să revin după ce te hotărăşti.

Bărbatul zâmbise ţeapăn, nefiresc.

— Asta mi-ar da timp să dau alarma în ţinut. La întoarcere s-ar putea să te aştepte o ambuscadă.

Exterul clătinase din cap.

— Sunt sigur că n-ai face asta. Îmi iau riscul. Dacă vrei ca eu să…

— Nu, replicase Enoch, atât de calm, încât fusese şi el surprins. Nu, când ai de ţinut piept la ceva, trebuie să rezişti. Asta am învăţat-o în război.

— Ai să reuşeşti. Ai să te descurci bine. Nu m-am înşelat în privinţa ta şi asta mă face să fiu mândru.

— Să te înşeli?

— Doar nu crezi că am venit aici din întâmplare? Te cunosc, Enoch. Aproape tot atât de mult, poate, pe cât te cunoşti şi tu. Poate chiar mai mult.

— Îmi cunoşti până şi numele?

— Sigur că da.

— Ei, asta-i bună! Dar al tău care-i?

— Mă pui în mare încurcătură, pentru că nu am un astfel de nume. Desigur, am o identificare proprie rasei mele, dar nu poate fi rostită de glasul omului.

Brusc, fără niciun motiv, Enoch îşi amintise de silueta aceea căţărată pe gard, cu un băţ într-o mână şi un briceag în cealaltă, cioplind liniştită în timp ce ghiulelele şuierau pe deasupra capului, iar la mai puţin de o jumătate de milă muschetele pocneau şi lătrau învăluite în fumul prafului de puşcă.

— Atunci, ai nevoie de un nume cu care să te strig, spusese el, şi ăsta va fi Ulise. Trebuie să-ţi spun cumva.

— Îmi place, făcuse străinul. Pot să te întreb de ce ai ales tocmai acest nume?

— Pentru că l-a purtat, odată, un om de seamă al rasei mele.

Era o nebunie, fireşte, întrucât nu se vedea nicio asemănare între cei doi: generalul unionist căţărat pe gard şi străinul din verandă.

— Mă bucur că l-ai ales, replicase exterul. Pentru auzul meu are un sunet demn şi nobil şi, între noi fie vorba, voi fi bucuros să-l port. Eu am să-ţi spun Enoch, aşa cum îţi spun prietenii, şi vom lucra împreună mulţi ani de-ai tăi.

Începuse să devină un lucru clar şi ideea se înrădăcina tot mai adânc. Poate ar fi fost mai bine, îşi spusese Enoch, să fi aşteptat o vreme, fiindcă nu-şi revenise încă din nedumerire.

— Poate, vorbise el, îndepărtând gândurile ce năvăleau mult prea repede, pot să-ţi ofer ceva de-ale gurii. Aş putea pune de o cafea…

— Cafea! se bucurase Ulise, plescăind din buzele lui subţiri. Ai cafea?

— O să fac o oală mare. O să sparg un ou înăuntru ca să

se limpezească…

— Delicios! Dintre toate băuturile pe care le-am gustat pe atâtea planete vizitate, cafeaua rămâne cea mai bună.

Intraseră în bucătărie şi Enoch scormonise jăraticul şi mai pusese lemne. Umpluse ibricul cu apă din găleată şi-l aşezase la fiert. Aduse ouă din cămară şi şuncă din pivniţă.

Ulise rămăsese ţeapăn pe un scaun, privindu-l.

— Mănânci ouă cu şuncă? întrebase Enoch.

— Mănânc orice. Rasa mea e una din cele mai adaptabile. De aceea am fost trimis pe această planetă, în calitate de – cum spuneţi voi? – „privitor”, poate.

— Cercetaş, sugerase pământeanul.

— Aşa, cercetaş.

Era un interlocutor plăcut, îşi spuse Enoch, şi aducea cu un om obişnuit deşi nu prea arăta a om, ci mai degrabă cu o caricatură făcută în bătaie de joc.

— Ai trăit în casa asta, observase Ulise, mult timp. Eşti legat sufleteşte de ea.

— A fost căminul meu din ziua în care m-am născut. Am fost plecat de aici aproape patru ani, dar a rămas întotdeauna casa mea.

— Aş fi bucuros să ajung şi eu din nou acasă. Am lipsit de prea multă vreme. O asemenea misiune e întotdeauna prea lungă.

Enoch pusese jos cuţitul cu care tăiase o felie de şuncă şi se lăsase greu în scaun, privindu-l pe Ulise peste masă.

— Tu ai o casă? întrebă el.

— Păi, fireşte, răspunse Ulise. De vreme ce aproape mi-am terminat treaba… Am şi eu o casă. Nu crezi că ar trebui?

— Nu ştiu, şoptise Enoch cu voce stinsă. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Nu-i trecuse prin minte să facă legătura între o asemenea fiinţă şi o casă. Pentru că în mintea lui, numai oamenii aveau un loc numit „acasă”.

— Odată, spusese Ulise, am să-ţi povestesc despre casa mea. Într-o zi poate chiar ai să mă vizitezi.

— Acolo, printre stele, făcuse Enoch neîncrezător.

— Acum ţi se pare ciudat, replicase exterul. Va mai trece o vreme până să te obişnuieşti cu ideea. Dar când ai să-i cunoşti pe toţi, ai să înţelegi. Şi sper să-ţi placă de noi. Să ştii că nu suntem răi la suflet. Niciuna din multele rase pe care le avem printre noi.

Nu-şi putea închipui cât de departe erau stelele, sau ce erau ele, şi nici de ce existau. O altă lume – nu, greşea – multe alte lumi. Acolo trăiau fiinţe, probabil multe, câte-un fel, poate, pentru fiecare stea. Iar una dintre ele stătea chiar în bucătăria lui, aşteptând să fiarbă apa din ibric şi să se prăjească ouăle cu şuncă.

— Dar de ce? întrebase el. De ce?

— Pentru că suntem un popor călător, răspunse Ulise. Avem nevoie de-o haltă aici şi vrem să transformăm casa ta într-o staţie pe care s-o păzeşti.

— Casa asta?

— Nu putem construi o staţie din temelii, pentru că lumea s-ar întreba cine o construieşte şi la ce foloseşte. Aşa că suntem obligaţi să folosim o structură existentă şi s-o modificăm după nevoile noastre. Dar numai pe dinăuntru. Lăsăm exteriorul aşa cum este. Fiindcă nu trebuie să existe întrebări. Nu trebuie să…

— Dar călătoria?

— Dar călătoria…

— Călătoria se face de la o stea la alta. Mai iute chiar ca o clipire. Ne ajută un lucru pe care tu l-ai numi maşinărie, dar nu-i chiar aşa cum ţi-ai închipui tu.

— Iartă-mă, spusese confuz Enoch, dar pare atât de imposibil…

— Îţi mai aminteşti când a ajuns calea ferată la Millville?

— Da, îmi amintesc. Eram un copil pe atunci.

— Atunci, gândeşte-te că e tot un fel de cale ferată, Pământul e un alt fel de oraş, iar casa ta va fi o gară de pe traseu. Singura diferenţă e că nimeni de pe Pământ, în afară de tine, nu va şti de existenţa acestui drum de fier, pentru că staţia nu va fi decât un punct de odihnă şi macaz. Nimeni de pe Pământ nu poate cumpăra bilet pentru trenul ăsta.

Spus în acest fel, părea simplu, dar lucrurile erau cu mult mai complicate, fireşte.

— Sunt ca nişte trenuri prin spaţiu? întrebase el.

— Nu trenuri. Altceva. Nu ştiu cum să-ţi explic…

— Poate ar trebui să-ţi alegi pe altcineva, care să-nţeleagă.

— Nimeni pe această planetă n-ar fi în stare să-nţeleagă, nici măcar principiul de bază. Nu, Enoch, o să te descurci la fel de bine ca oricare altul. Ba chiar, în unele privinţe, mult mai bine.

— Dar…

— Ce e?

— Nimic, răspunse Enoch.

Îşi amintise cum şedea pe trepte gândindu-se la singurătate şi la un nou început, ştiind că nu putea scăpa această şansă, că trebuia să înceapă de la zero şi să-şi clădească o altă viaţă.

Şi iată, pe neaşteptate, apăruse o şansă, mai minunată şi mai glorioasă decât în visul cel mai nebun.

11

Enoch puse la dosar mesajul şi trimise confirmarea.

NR. 406302 PRIMIT. CAFEAUA PE FOC. ENOCH.

Lăsă maşina în aşteptare şi se apropie de rezervorul numărul trei, pe care-l pregătise înainte de plecare. Verifică temperatura şi nivelul soluţiei şi se asigură din nou că recipientul era corect aşezat faţă de materializator.

Apoi merse la celălalt materializator, cel oficial şi de urgenţă, aşezat în colţ şi-l verifică atent. Ca de obicei, era în regulă. Întotdeauna era în regulă, dar niciodată înainte de vizita lui Ulise nu uita să-l verifice. Dacă ar fi găsit ceva dubios, ar fi expediat un mesaj urgent la Centrala Galactică, şi prin materializatorul obişnuit ar fi venit cineva să-l repare.

Materializatorul oficial şi de urgenţă îndeplinea exact funcţiile menţionate în numele său. Se folosea doar pentru vizite oficiale ale personalului Centralei Galactice sau în caz de urgenţă, iar utilizarea lui era complet independentă de a staţiei.

Ulise, ca inspector al staţiei, îl putea folosi ori de câte ori dorea, fără să fie dator să înştiinţeze din timp. Dar în toţi anii de când venea aici, niciodată nu uitase să-şi anunţe sosirea, îşi aminti Enoch cu oarecare mândrie. Ştia că acesta reprezenta un gest de curtoazie de care nu se bucurau multe staţii din marea reţea galactică.

În seara asta, gândi el, poate ar trebui să-l înştiinţez pe Ulise de urmărirea sub care fusese pusă staţia. Poate ar fi trebuit să-i fi spus mai devreme, dar îi venise greu să admită că oamenii puteau reprezenta o problemă pentru reţeaua galactică.

Îl obseda ideea că pământenii erau buni şi raţionali. Fără motiv, pentru că în multe privinţe nu erau nici buni, nici raţionali. Poate că încă nu se maturizaseră. Erau isteţi şi iuţi, uneori miloşi şi chiar înţelegători, dar se purtau lamentabil în multe alte privinţe.

Totuşi dacă li s-ar acorda o şansă, îşi spuse Enoch, dacă

ei ar afla ce se petrece în spaţiu, s-ar mai stăpâni niţel şi, după un timp, şi-ar câştiga dreptul de a fi primiţi în marea frăţie a popoarelor din stele.

Odată acceptaţi, puteau să-şi dovedească valoarea, pentru că alcătuiau o rasă tânără şi plină de energie, uneori, poate prea energică.

Enoch scutură din cap şi traversă încăperea. Se aşeză la birou şi trase înaintea lui pachetul adus de poştaş, apoi tăie sfoara cu care-l legase Winslowe.

Înăuntru erau ziare, un săptămânal, două reviste – *Nature* şi *Science* – şi scrisoarea.

Împinse deoparte ziarele şi luă scrisoarea. Era un plic de poştă aeriană ştampilat în Londra, al cărui expeditor purta un nume ce nu-i spunea nimic. Nu-şi putea închipui motivul pentru care o persoană necunoscută i-ar fi scris din Londra. Deşi, oricine ar fi fost autorul, din Londra ori din altă parte, i-ar fi fost necunoscut. Nu cunoştea pe nimeni, nicăieri în lume.

Desfăcu plicul, întinse foaia dinăuntru pe birou şi trase lampa mai aproape ca să lumineze scrisul.

„Dragă domnule (citi el), bănuiesc că vă sunt necunoscut. Sunt unul din cei câţiva editori ai revistei britanice Nature, la care sunteţi abonat de mulţi ani. Nu folosesc antetul revistei pentru că această scrisoare este personală şi neoficială şi poate nu de cel mai bun gust.

Poate v-ar interesa să ştiţi că sunteţi cel mai vechi abonat al nostru. Vă avem pe listă de mai bine de optzeci de ani.

Deşi îmi dau seama că nu este o problemă care să mă privească, m-am întrebat dacă dumneavoastră înşivă aţi fost abonat la publicaţia noastră în tot acest timp, sau dacă abonatul a fost tatăl dumneavoastră ori cineva apropiat, iar dumneavoastră, aţi acceptat ca abonamentul să continue în numele său.

Interesul meu reprezintă negreşit o curiozitate nedorită şi de neiertat şi dacă dumneavoastră, domnule, aţi ales să nu daţi importanţă problemei, aveţi tot dreptul s-o faceţi.

Totuşi, dacă nu v-ar deranja să răspundeţi la această scrisoare, v-aş fi recunoscător.

În apărarea mea, pot spune doar că sunt atât de legat de publicaţia noastră, încât mă simt mândru că există cineva care a considerat să o aibă vreme de mai bine de optzeci de ani. Mă îndoiesc că multe reviste se pot lăuda cu un interes de asemenea durată din partea cuiva.

Vă asigur, domnule, de respectul meu profund,

Al dumneavoastră sincer,”

Şi urma semnătura.

Enoch îndepărtă scrisoarea.

Din nou, îşi spuse, încă un urmăritor, deşi discret şi peste măsură de politicos; greu de crezut că ar fi putut face necazuri.

Dar încă cineva care sesizase şi rămăsese surprins că acelaşi om fusese abonat la o revistă pentru mai mult de optzeci de ani.

Iar anii treceau şi urmau să fie din ce în ce mai mulţi. Pe lângă spionii de afară, aveau să apară mulţi alţii, potenţiali. Oricât s-ar fi ascuns, tot nu putea trece neobservat. Mai devreme sau mai târziu, lumea avea să afle şi să se înghesuie la uşa lui, nerăbdătoare să ştie de ce se ascunde.

Era inutil să spere la mai mult timp. Laţul se strângea.

De ce nu sunt lăsat în pace? se întrebă el. Dacă le-ar fi putut explica situaţia, poate că i-ar fi liniştit. Dar n-o putea face. Şi chiar şi aşa, tot ar mai fi fost câţiva care să-l deranjeze.

Materializatorul porni să ţiuie atenţionându-l şi Enoch se răsuci spre el.

Thubanul sosise. Era în container, un glob întunecat deasupra căruia plutea leneş un cub.

Bagajul, gândi Enoch. Dar în mesaj nu se spunea nimic de vreun bagaj.

În vreme ce traversă încăperea, auzi un clinchet, thubanul îi vorbea.

— Cadou la tine, spunea clinchetul. Vegetaţie moartă.

Enoch scrută cubul plutitor.

— Ia-l. Adus la tine.

Stângaci, pământeanul ciocăni răspunsul cu degetele în fereastra de sticlă a rezervorului.

— Îţi mulţumesc, prea bunule.

Se întrebă dacă folosise formula optimă. Problemele de etichetă îl puneau într-o mare încurcătură. Unele creaturi utilizau un limbaj plin de înflorituri (care, pe deasupra, se mai şi deosebeau de la o rasă la alta). Altele vorbeau în termenii cei mai simpli.

Cubul pe care-l scoase din container era un bloc de lemn greu, negru ca abanosul şi atât de dens, încât părea să fie de piatră. Îi veni să râdă gândindu-se cum, ascultându-l pe Winslowe, ajunsese un expert în aprecierea lemnului bun de sculptat.

Puse lemnul pe podea şi reveni către container.

— Nu superi, ciocăni thubanul, dacă spui ce faci cu el? La noi material foarte nefolositor.

Enoch ezită, căutând disperat prin memorie. Care era codul pentru „sculptură”?

— Ce faci? întrebă thubanul.

— Trebuie să mă ierţi, prea bunule. Nu folosesc deseori această limbă. Nu sunt destul de priceput.

— Te rog. Nu „prea bunule”. Sunt o fiinţă obişnuită.

— Îl modelez într-o altă formă, ciocăni Enoch. Eşti o fiinţă cu acces la spectrul optic? Dacă da, pot să-ţi arăt una din forme.

— Nu optic, răspunse thubanul, care începea să se aplatizeze. Multe alte, dar nu optic. Tu eşti fiinţă bipedă?

— Da.

— Planeta ta este solidă?

„Solidă”? se întrebă Enoch. A, da, solidul luat ca opus al lichidului.

— Un sfert solidă, bătu el. Restul e lichidă.

— Planeta mea aproape tot lichidă. Doar puţin solidă. Foarte plăcut.

— Vreau să te întreb un lucru, făcu Enoch.

— Întreabă.

— Eşti matematician? Mă refer la rasa ta.

— Da, răspunse creatura. Excelentă distracţie. Ocupă mintea.

— Vrei să spui că nu o utilizezi ştiinţific?

— Ba da, cândva utilizată. Acum nu nevoie. Cunoscut tot pentru utilizat, foarte mult timp înainte. Acum distracţie.

— Am aflat de sistemul vostru numeric.

— Foarte diferit, clincheti thubanul. Mult bun.

— Mi-l poţi explica?

— Cunoşti sistem folosit la Polaris VII?

— Nu, nu-l cunosc, bătu Enoch.

— Atunci, inutil explicat al nostru. Întâi trebuie să cunoşti Polaris.

Deci asta era, gândi Enoch. Trebuia să-şi fi dat seama. Existau atâtea cunoştinţe în galaxie, iar el ştia prea puţin din ele şi înţelegea şi mai puţin.

Dar pentru oamenii de pe Pământ, toate astea însemnau grozav de mult. Unii şi-ar fi dat viaţa să afle puţinul pe care-l ştia el şi ar fi fost capabili să-i dea o utilizare.

Printre stele se afla o masă uriaşă de cunoştinţe: unele erau extensii ale celor umane, iar altele priveau probleme pe care omul nici măcar nu le bănuia, fiind folosite în scopuri de neimaginat. Şi câtă vreme omul avea să fie singur, toate acele lucruri urmau să rămână inimaginabile pentru el.

Trecuse o sută de ani, gândi Enoch. Câte mai avea să înveţe în următoarea sută? Dar într-o mie de ani?

— Acum mă odihnesc, spuse thubanul. Plăcere vorbit cu tine.

12

Enoch se îndepărtă de container şi ridică de jos lemnul. O baltă mică de lichid se scursese de pe el şi lucea pe podea.

Îl duse lângă una din ferestre şi-l cercetă. Era greu, negru şi dens şi mai păstrase puţină coajă la un colţ. Fusese tăiat la o dimensiune potrivită cu rezervorul în care se odihnea thubanul.

Îşi aminti un articol citit într-un ziar, chiar cu o zi sau două în urmă, în care un savant trăgea concluzia că într-o lume lichidă nu se puteau dezvolta inteligenţe superioare.

Individul se înşela, deoarece rasa thubanilor era teribil de dezvoltată şi multe alte lumi lichide erau membre ale frăţiei galactice. Sunt multe lucruri, îşi spuse Enoch, pe care omul trebuie să le uite şi altele pe care trebuie să le înveţe, dacă va trebui vreodată să afle de civilizaţia galactică.

De exemplu, limitarea la viteza luminii.

Dacă nimic nu s-ar fi deplasat mai iute ca lumina, sistemul de transport galactic ar fi fost imposibil.

Însă oamenii nu trebuiau acuzaţi pentru că îşi alesese viteza luminii drept limită. Toate deducţiile lor se bazau pe observaţii şi, de vreme ce ştiinţa nu descoperise deocamdată nimic care să se deplaseze mai repede ca lumina, era firesc să presupună că acesta era adevărul. Rămânea totuşi o simplă presupunere.

Însă matricile de impulsuri care transportau creaturile între stele erau aproape instantanee, indiferent de distanţă.

Trebuia să admită că aşa ceva nu putea fi crezut cu uşurinţă.

Cu câteva clipe în urmă, creatura din Thuban se odihnise într-un alt container, în alta staţie, şi materializatorul închegase o matrice a sa, nu numai a trupului, ci şi a forţei sale vitale, cea care îi dădea viaţă. Apoi, matricea de impulsuri se deplasase prin spaţiu aproape instantaneu către staţia de primire, unde dăduse naştere unui duplicat al trupului, minţii, memoriei şi vieţii acelei creaturi care

acum zăcea moartă la mulţi ani-lumină distanţă. O nouă fiinţă apăruse aproape instantaneu în cuvă, o fiinţă pe de-a-ntregul nouă, dar identică celei vechi, cu aceeaşi identitate şi conştiinţă (întrerupte doar pentru o clipă).

Existau limitări ale matricei, dar fără nicio legătură cu distanţa, fiindcă impulsurile puteau traversa într-o clipă, întreaga galaxie. În anumite condiţii însă, matricea avea tendinţa să se denatureze şi de aceea era nevoie de atâtea staţii. Norii de praf şi de gaz sau zonele de ionizare puternică păreau să degradeze matricile şi în asemenea sectoare ale galaxiei salturile între staţii trebuiau scurtate. Alte zone trebuiau ocolite din pricina marii concentraţii de gaz şi praf distorsionant.

Enoch se întrebă câte trupuri moarte ale creaturii zăceau acum în containerele lăsate în urmă prin alte staţii, aşa cum şi acest corp, după câteva ore, urma să rămână mort în staţia lui, după ce avea să trimită modelul thubanului pe trenul de impulsuri.

Un lung şir de cadavre, gândi el, lăsat printre stele, fiecare urmând să fie dizolvat în acid şi vărsat în bazine îngropate adânc. Iar în acest timp, creatura îşi continua călătoria până la destinaţie, spre a-şi îndeplini misiunea.

Ce fel de misiuni puteau avea atâtea făpturi care treceau prin staţiile răspândite în spaţiu? Stând de vorbă cu una sau cu alta dintre ele, aflase câte ceva, dar de la cele mai multe nu reuşise, nici nu avea vreun drept. La urma urmei el era doar un îngrijitor.

Un fel de gazdă, deşi multe creaturi aveau nevoie doar de cineva care să pună în funcţiune staţia, s-o pregătească pentru ele şi să le trimită mai departe la momentul cuvenit. Şi care să le facă mici servicii.

Privi blocul de lemn şi îşi închipui cât de mulţumit ar fi fost Winslowe să-l aibă. Un lemn atât de negru şi cu o granulaţie atât de fină era o adevărată raritate.

Ce-ar fi crezut Winslowe dacă ar fi ştiut că lemnul statuetelor pe care le cioplea provenea de pe planete necunoscute, aflate la mulţi ani-lumină depărtare? Enoch ştia că poştaşul se întrebase de multe ori de unde venea

lemnul şi cum îl căpăta prietenul lui. Dar pe el nu-l întrebase niciodată. Cu siguranţă, îşi dădea seama de ciudăţenia omului care ieşea zilnic să-l întâmpine la cutia poştală. Totuşi nici despre asta nu-l întrebase.

„Asta înseamnă prietenie adevărată”, îşi spuse Enoch.

Bucata aceea de lemn pe care o ţinea în mâini constituia o altă dovadă a prieteniei, prietenia stelelor pentru umilul îngrijitor al unei îndepărtate şi neînsemnate halte, departe de centrul galaxiei, într-unul din braţele spiralei.

Probabil, de-a lungul anilor, se răspândise zvonul că acel îngrijitor colecţiona lemn exotic şi de aceea îi aduceau felurite esenţe. Nu numai acele rase pe care le considera prietene, ci până şi străinii, aşa cum era masa gelatinoasă din container.

Puse lemnul pe masă şi se apropie de frigider. Scoase o felie de brânză pe care Winslowe i-o cumpărase cu câteva zile în urmă şi un mic pachet cu fructe adus de un călător din Sirrah X.

— Au fost analizate, îi spusese, şi le poţi mânca fără griji. N-o să-i facă rău metabolismului tău. Ai mai mâncat? Nu? Păcat. Sunt delicioase. Dacă îţi plac, îţi mai aduc data viitoare.

Din dulapul de lângă frigider, luă o felie mică de pâine, parte din raţia trimisă regulat de Centrala Galactică. Pâinea, făcută dintr-o cereală necunoscută pe Pământ, avea o aromă distinctă de nucşoară şi un gust vag de mirodenii stranii.

Lăsă mâncarea pe masa din bucătărie, aşa o numea el, deşi nu mai exista nicio bucătărie. Apoi puse ibricul de cafea pe plită şi se aşeză din nou la birou.

Scrisoarea rămăsese acolo, desfăcută. O împături şi o aruncă într-un sertar.

Scoase ziarele din hârtie maronie în care erau împachetate şi le aşeză într-un teanc din care alese New York Times, apoi se aşeză pe scaunul lui preferat ca să citească.

NOUA CONFERINŢĂ DE PACE ACCEPTATĂ ÎN CELE DIN URMĂ, spunea titlul de pe prima pagină.

Criza mocnea de mai bine de o lună, ultima din lungul şir de crize care ţinuseră lumea pe muchie de cuţit vreme de ani de zile. Partea proastă, îşi spuse Enoch, era că toate situaţiile acelea se menţineau în mod artificial, pentru ca una sau alta din părţi să poată obţine un avantaj în nemilosul joc de şah al puterii, dezlănţuit la sfârşitul celui de-al doilea război mondial.

Articolele din Times referitoare la conferinţă păreau mai degrabă disperate, aproape fataliste, de parcă cei care le scriseseră – poate şi diplomaţii şi toţi ceilalţi implicaţi – ar fi ştiut că această conferinţă nu urma să ducă la nimic bun, ba dimpotrivă să servească la adâncirea crizei.

„Observatorii din capitală (scria un corespondent din Washington al lui Times) nu sunt convinşi că această conferinţă va avea vreun rezultat, aşa cum s-a întâmplat în trecut, cu altele similare. În multe cercuri există temerea că reuniunea nu va face decât să aţâţe şi mai mult controversele, fără să deschidă căi de compromis. În mod obişnuit, o conferinţă ar trebui să reprezinte un moment şi un loc pentru examinarea lucidă a faptelor şi raţiunilor, dar puţini sunt aceia care văd în actuala întâlnire vreun motiv de optimism.”

Ibricul stătea să dea în foc. Enoch aruncă ziarul şi se grăbi spre plită. Luă din dulap o cană şi reveni cu ea la masă.

Dar înainte să înceapă să mănânce, deschise un sertar şi scoase graficul pe care îl întinse pe masă. Se întreba încă o dată cât de valabil era, deşi pe alocuri părea să aibă un oarecare sens.

Se bazase pe teoria statistică Mizar şi fusese forţat, datorită naturii subiectului, să schimbe câţiva factori, să înlocuiască nişte valori. Se întrebă acum, pentru a mia oară, dacă greşise pe undeva. Oare modificările şi substituţiile distruseseră validitatea sistemului?

Aici, factorii erau: rata naşterilor şi populaţia totală a Pământului, rata mortalităţii, valoarea monetară, costul vieţii, locurile de muncă, progresul medicinii, dezvoltarea tehnologică, indicii industriali, piaţa muncii, cotele

comerţului – şi încă multe altele, printre care unele ce nu păreau relevante la prima vedere: preţul de licitaţie al obiectelor de artă, preferinţele locurilor de vacanţă şi de locuit, viteza transportului, incidenţa tulburărilor mintale.

Metoda statistică dezvoltată de matematicienii de pe Mizar putea fi aplicată oriunde şi la orice, dacă se folosea corect. Enoch însă fusese nevoit să o modifice ca s-o adapteze situaţiei Pământului, dar după această adaptare, mai era oare valabilă?

Îl trecu un fior privind-o. Dacă nu greşise, dacă totul fusese corect calculat, dacă modificările nu afectaseră esenţa, atunci Pământul se îndrepta spre alt război: un holocaust nuclear.

Dădu drumul hârtiei, care se strânse sul. Întinse mâna după unul dintre fructele de pe Sirrah şi muşcă din el. Îl plimbă prin gură, savurând gustul delicat. Recunoscu că era la fel de bun pe cât îl lăudase fiinţa ciudată cu chip de pasăre.

Fusese o vreme când sperase ca graficul construit pe teoria Mizar să-i arate, dacă nu o cale de a pune capăt războiului, măcar una de a păstra pacea. Inexorabil, fără încetare, arătase doar calea războiului.

Câte războaie mai putea îndura lumea?

Nimeni nu-i putea răspunde, dar poate că următorul avea să fie şi ultimul, întrucât armele ce urmau să fie folosite în conflict nu fuseseră încă testate şi nimeni nu putea să prevadă efectele lor.

Războiul fusese destul de rău şi în vremurile când oamenii se înfruntaseră faţă în faţă cu armele în mâini. Într-un război modern însă, încărcăturile distrugătoare vor spinteca văzduhul pentru a înghiţi oraşe întregi – ţintind nu obiective militare, ci aglomerările urbane.

Întinse din nou mâna către grafic, apoi o retrase. Nu mai era nevoie să-l privească. Îl cunoştea pe dinafară. Nu mai avea speranţe. Ar fi putut să-l studieze şi să-şi stoarcă creierii până în ziua de apoi, fără să poată schimba ceva. Nu exista absolut nicio speranţă. Lumea pornea încă o dată, cu o furie oarbă şi inutilă, pe drumul războiului.

Pe măsură ce mânca, fructul se făcea tot mai gustos. „Data viitoare”, spusese creatura, „îţi mai aduc”. Dar va mai trece mult până să revină, ori poate că nici n-avea să se întoarcă vreodată. Majoritatea treceau o singură dată, deşi erau câţiva care se arătau săptămânal, călători vechi, obişnuiţi, care îi deveniseră prieteni buni.

Îşi amintea şi de grupul mic de Luminoşi care, cu ani în urmă, îşi aranjaseră opriri de durată la staţie ca să poată sta chiar la masa ceea şi să discute ore întregi. Soseau întotdeauna încărcaţi de coşuri cu mâncare şi băutură, de parcă ar fi venit la un picnic.

După un timp încetaseră să mai vină. Trecuseră ani de când nu mai văzuse pe niciunul din ei şi îi părea rău, pentru că fuseseră cei mai buni tovarăşi.

Bău încă o cană de cafea, relaxându-se în scaun şi gândindu-se la zilele când venea ceata de Luminoşi.

Urechile îi prinseră un susur slab şi ridică iute privirile către femeia de pe sofa, îmbrăcată în rochia sobră, cu corset, după moda anilor 1860.

— Mary, rosti el surprins, sculându-se în picioare.

Ea îi zâmbi în felul ei deosebit. Îi părea atât de frumoasă, cum nu fusese vreodată o femeie.

— Mary, mă bucur atât de mult să te văd aici!

Sprijinit de poliţa căminului, îmbrăcat în uniforma albastră a Uniunii, cu sabie la cingătoare şi mustaţă neagră, apăru un alt prieten.

— Bună Enoch, spuse David Ransome. Sper că nu te deranjăm.

— Nici vorbă, se apără Enoch. Cum să mă deranjeze doi prieteni?

Trecutul era acum cu el, trecutul cel bun şi plăcut, cu aromă de trandafiri, trecutul care nu-l părăsise niciodată.

Undeva departe se auzeau flautul şi toba şi larma băieţilor care mergeau la război, cu colonelul glorios în uniforma lui impecabilă, pe armăsarul cel mare şi negru, iar stindardele regimentului fâlfâiau în adierea caldă de iunie.

Se apropie de sofa şi făcu o mică plecăciune către Mary.

— Cu permisiunea dumneavoastră, doamnă.

— Te rog, răspunse ea. Dacă erai cumva ocupat…

— Deloc, replică Enoch. Chiar speram să veniţi.

Se aşeză pe sofa, nu prea aproape de femeie, privindu-i mâinile ţinute delicat în poală. Ar fi vrut să le ia şi să le prindă o clipă între palmele lui, dar ştia că nu se poate.

Pentru că ea nu era cu adevărat acolo.

— A trecut aproape o săptămână de când nu te-am văzut, spuse Mary. Cum merge treaba?

Enoch clătină din cap.

— Am în continuare aceleaşi probleme. Spionii sunt tot acolo, iar graficul arată război.

David se îndepărtă de cămin şi se aşeză într-un scaun, aranjându-şi cu grijă sabia.

— Războiul de azi e o afacere tristă, declară el. Nu mai e ca pe vremea când luptam noi, Enoch.

— Aşa-i, recunoscu bărbatul. Războiul e destul de rău oricum, dar ăsta ar fi groaznic. Dacă Pământul va mai avea parte de un război, vom fi ţinuţi departe – dacă nu pentru totdeauna, oricum multe secole – de confreria galactică.

— Poate că asta nu-i atât de rău, remarcă David. Poate că nu suntem pregătiţi să ne alăturăm celor din spaţiu.

— E adevărat, admise Enoch. Eu sunt chiar convins de asta. Deşi într-o bună zi am putea fi pregătiţi. Însă ziua asta ar fi amânată mult dacă vom fi loviţi de un război. Trebuie măcar să pari civilizat ca să te alături altor rase.

— Poate că nici nu vor afla vreodată, spuse Mary. Mă refer la război. Ei nu ies în exteriorul staţiei.

Enoch clătină din cap.

— Vor ştii. Cred că ne urmăresc. Şi, oricum, vor citi ziarele.

— Ziarele la care eşti tu abonat?

— Le păstrez pentru Ulise. Teancul acela din colţ… Le ia la Centrala Galactică, de fiecare dată când vine. Ştii, îl interesează foarte mult Pământul, de pe vremea când a trebuit să-şi petreacă aici câţiva ani. Iar după ce le citeşte, bănuiesc că le trimite în toată galaxia.

— Îţi dai seama, întrebă în glumă David, ce-ar spune departamentul de reclamă al acestor ziare dacă ar şti pe

unde circulă ele?

Enoch zâmbi la acest gând.

— Uite, publicaţia asta din Georgia, spuse David, care poartă o vechitură de nume, Dixie. Ar trebui să se gândească la ceva potrivit pentru galaxie.

— Mănuşa, sări Mary, pentru că acoperă galaxia ca o mănuşă. Ce părere ai?

— Excelent, surâse David.

— Săracul Enoch, făcu Mary cu remuşcare. Noi facem glume şi el are probleme.

— Nu sunt probleme pe care să le pot eu rezolva, vorbi Enoch. Atât doar că mă îngrijorează. Dacă aş sta înăuntrul staţiei, nu m-ar durea capul. Odată ce am închis uşa, sunt complet ferit de grijile lumii de afară.

— Dar tu nu vrei asta.

— Nu, nu vreau, recunoscu paznicul staţiei.

— Cred că ai dreptate când spui că celelalte rase ne urmăresc, remarcă David. Poate că acum o fac aşa, într-o doară, pentru ca într-o zi să ne invite să ne alăturăm lor. Altfel, de ce ar fi dorit să instaleze o staţie pe Pământ?

— Îşi lărgesc reţeaua, răspunse Enoch. Aveau nevoie de o haltă în acest sistem solar, ca să se extindă în braţul nostru al spiralei.

— Da, e adevărat, încuviinţă David, dar nu aveau nevoie anume de Pământ. Puteau s-o construiască pe Marte şi să folosească un exter drept îngrijorător. Ar fi fost acelaşi lucru.

— M-am gândit deseori la asta, interveni Mary. Au vrut într-adins o staţie pe Pământ şi un pământean drept îngrijitor. Trebuie să fi avut un motiv.

— Am sperat să fie aşa, spuse Enoch, dar mi-e teamă c-au venit prea devreme. Nu suntem încă destul de maturi.

— Păcat, se întristă Mary. Avem atâtea de învăţat. Ei ştiu atât de multe faţă de noi. De pildă, religia lor…

— Nu ştiu dacă e cu adevărat o religie. Pare să aibă câteva lucruri în comun cu ceea ce numim noi religie. Dar nu are la bază credinţa. Nu e nevoie. Se sprijină pe cunoaştere. Vezi tu, ei nu mai cred, ei ştiu deja.

— Te referi la forţa spirituală.

— E o forţă la fel de reală ca oricare alta din univers. Există o forţă spirituală aşa cum există timpul şi spaţiul, gravitaţia şi toţi ceilalţi vectori impalpabili ai universului. Forţa asta există, şi ei pot lua legătura cu ea...

— Dar nu crezi, întrebă David, că şi oamenii o pot simţi? Ei n-o cunosc, dar o simt şi încearcă să o atingă. Nu au cunoaşterea, dar se ajută de credinţă. Iar credinţa aceea vine de demult, poate din vremuri preistorice, de când nu era decât o bănuială, un embrion.

— Aşa cred, Enoch. Deşi nu mă gândeam numai la forţa spirituală. Există şi alte lucruri, metode, filozofii pe care oamenii le-ar putea folosi. Aproape în orice ramură a ştiinţei ne aşteaptă câte ceva care depăşeşte ceea ce avem noi.

Gândul îi zbură la ciudata forţă spirituală şi la maşina şi mai stranie construită cu ani în urmă, prin care poporul galactic putea stabili contactul cu forţa aceea. Maşina avea un nume, dar în graiurile pământene nu exista niciun cuvânt cât de cât similar. „Talisman" era termenul cel mai apropiat, însă părea mult prea grosolan. Mai exista o denumire folosită de Ulise cu câţiva ani în urmă, când discutaseră despre asta.

În galaxie erau o mulţime de lucruri şi concepte care nu-şi găseau exprimarea în nicio limbă terestră. Talismanul însemna mai mult decât un simplu talisman, iar maşina cu acest nume nu era doar o biată maşină. În afară de conceptele mecanice, intervenea şi unul psihic, poate un fel de energie psihică necunoscută pe Pământ. Desigur şi multe altele. Citise câte ceva despre forţa spirituală şi despre Talisman şi îşi dăduse seama cât de neştiutor era, cât de greu de înţeles pentru oameni.

Talismanul putea fi controlat numai de fiinţele cu o anume gândire şi încă altceva (poate – se întrebase Enoch – un anume fel de suflet?). În traducerea lui mintală, aceste creaturi se numeau „senzitivi", dar iarăşi nu putea fi sigur dacă se apropia de adevăratul sens. Talismanul era dat în custodia celui mai capabil, ori celui mai eficient, ori celui mai devotat (oricare ar fi fost) dintre senzitivii din galaxie.

Alesul îl purta din stea în stea, într-un soi de procesiune eternă. Şi pe fiecare planetă, lumea lua contact personal cu forţa spirituală prin Talisman şi custodele acestuia.

Tremura la gândul extazului pur de a atinge spiritualitatea ce curgea prin galaxie şi, fără îndoială, prin întregul univers. Era un fel de asigurare că viaţa avea un loc aparte în marea schemă a existenţei, că oricine, indiferent cât de mic, slab sau neînsemnat, conta în curgerea spaţiului şi timpului.

— Care-i necazul, Enoch? întrebă Mary.

— Niciunul, căzusem pe gânduri. Iartă-mă… Am să fiu atent de-acum înainte.

— Vorbeai de cunoştinţele galactice, îi aminti David. De pildă, matematica aceea ciudată… Ne-ai povestit odată despre ea şi a fost…

— Te referi la matematica de pe Arcturus. Nu ştiu mai multe decât ceea ce v-am spus atunci. E prea complicată. Se bazează pe simbolismul comportamentului.

Într-un fel, se îndoia că asta se putea numi matematică, deşi, prin analiza pe care o făcea, cam asta era. Cu ajutorul ei, savanţii de pe Pământ ar fi fost în stare să imagineze o inginerie a ştiinţelor sociale, logică şi eficientă, la fel cum folosiseră matematica obişnuită în tehnica de zi cu zi.

— Şi biologia rasei din Andromeda, completă Mary. Cea care a colonizat planetele acelea nebune.

— Pământul ar trebui să se maturizeze puţin înainte să se aventureze s-o folosească la fel ca andromedanii. Totuşi, cred c-ar avea aplicaţiile ei şi aici.

Amintindu-şi cum o utilizau andromedanii, Enoch se simţi cuprins de un fior interior. Reacţia lui dovedea că era încă un om al Pământului, legat de toate înclinaţiile, prejudecăţile şi obiceiurile omeneşti. Pentru că ceea ce făceau andromedanii era doar logic. Dacă nu poţi coloniza o planetă în forma ta fizică obişnuită, atunci, firesc, nu trebuie decât să-ţi schimbi înfăţişarea. Te transformi într-o fiinţă care poate rezista în condiţiile planetei, apoi pui stăpânire pe ea. Dacă e nevoie să fii un vierme, atunci devii vierme, sau insectă, ori crustaceu, sau orice altceva este

nevoie. Şi nu-ţi schimbi doar trupul, ci şi mintea, ca să te integrezi total.

— Apoi sunt medicamentele şi leacurile, adăugă Mary. Ştiinţa medicală care se poate, aplica aici, pe Pământ. Uite, pachetul acela mic trimis de Centrala Galactică.

— Nişte medicamente care pot vindeca aproape orice boală pământeană, recunoscu Enoch. Asta, probabil, mă doare cel mai mult. Să le ştiu închise în dulapul meu, pe planeta asta, când atâţia oameni au nevoie de ele.

— Ai putea să trimiţi eşantioane la asociaţii medicale sau la vreun concern de medicamente, sugeră David.

Enoch clătină din cap.

— Bineînţeles, m-am gândit la asta. Dar nu pot să nu iau în seamă galaxia. Am o obligaţie către Centrala Galactică. Au luat mari precauţii ca staţia să nu fie cunoscută. Apoi, mai trebuie să ţin seama şi de Ulise şi de toţi ceilalţi. Nu le pot strica planurile, nu pot să-i trădez. Centrala Galactică şi misiunea ei sunt mai importante decât Pământul.

— Loialitate împărţită, făcu David cu uşoară ironie în glas.

— Exact asta e. Cu mulţi ani în urmă, mă gândisem să trimit articole, la unele publicaţii ştiinţifice. Nu la reviste medicale, fireşte pentru că nu cunosc mare lucru despre medicină. Medicamentele sunt acolo, pe raft, cu indicaţii de utilizare, dar nu sunt decât nişte pilule sau alifii. Mai cunosc o mulţime de lucruri despre ele, destul cât să dau nişte idei celor ce s-ar apuca să le cerceteze.

— Oricum, n-ar ieşi nimic, spuse David. Nu ai nicio bază tehnică de cercetare, nici titluri ştiinţifice. Nu ai legături cu şcoli sau colegii. Revistele nu te publică până nu dovedeşti cine eşti.

— Mi-am dat şi eu seama, de aceea n-am scris niciodată articolele. Ştiam că era inutil. Nu poţi da vina pe reviste. Au şi ele o responsabilitate, nu-şi deschid paginile chiar oricui. Şi chiar dac-ar fi apreciat articolele mele destul cât să le publice, ar fi vrut să afle cine le-a scris. Iar asta i-ar fi condus direct la staţie.

— Dar şi dacă ai fi scăpat de urmărire, obiectă David, tot

nu ai fi fost liniştit. Acum o clipă ai spus că trebuie să fii credincios Centralei Galactice.

— Nu, în acest caz n-ar fi nicio problemă, se apără Enoch. Dacă arunci doar o idee şi laşi savanţii s-o dezvolte, nu periclitezi Centrala Galactică. Cel mai important lucru este, fireşte, să nu dezvălui sursa.

— Chiar şi aşa, puţine ar fi lucrurile pe care le-ai putea spune, insistă David. Ştiinţa galactică este foarte departe de căile bătătorite de aici.

— Ştiu. De pildă, ingineria mentală de pe Menkalinen III. Dacă Pământul ar cunoaşte-o, ar putea fără îndoială să vindece tulburările mintale. Am putea goli toate spitalele, pe care apoi le-am folosi la altceva. Dar cei de pe Menkalinen III ar fi singurii care ne-ar putea învăţa. Eu ştiu doar că sunt cunoscuţi pentru ingineria lor. Nu am nici cea mai mică idee despre cum funcţionează. Asta trebuie s-o înveţi de la ei.

— De fapt tu vorbeşti de ştiinţele fără nume, cele la care niciun om nu s-a gândit, interveni Mary.

— Şi noi suntem rezultatul unor astfel de ştiinţe, făcu David.

— David! exclamă Mary.

— Nu are niciun sens să pretextăm că suntem oameni, se mânie David.

— Dar sunteţi, spuse încordat Enoch. Pentru mine sunteţi oameni. Sunteţi singurii pe care îi am. Ce te necăjeşte, David?

— Cred că a venit vremea să spunem lucrurilor pe nume. Să recunoaştem că suntem nişte iluzii, că am fost creaţi pentru a fi folosiţi, că existăm doar pentru un singur scop: să stăm de vorbă cu tine şi astfel să ţinem locul oamenilor adevăraţi la care tu nu poţi ajunge.

— Mary, strigă Enoch, tu să nu crezi asta!

Întinse mâinile spre ea, apoi le lăsă să cadă, dându-şi seama îngrozit ce fusese pe cale să facă. Era prima oară când încerca să o atingă, prima oară în toţi aceşti ani când uitase.

— Îmi pare rău, Mary. N-ar fi trebuit să fac asta.

În ochii ei sclipeau lacrimi.

— Aş fi dorit să poţi, spuse ea. O, cât aş fi dorit să poţi!

— David! strigă Enoch fără să-şi întoarcă privirea.

— David a plecat, murmură Mary.

— N-o să se mai întoarcă.

Femeia clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat, Mary? Ce-i asta? Ce-am făcut?

— Nimic, şopti stins Mary, doar că ne-ai făcut să semănăm prea mult cu oamenii. Cu timpul, am devenit din ce în ce mai umani, până ce am fost în întregime oameni. Am încetat să mai fim păpuşi. Cred că David regretă, nu faptul că nu este om, ci pentru că, om fiind, a rămas totuşi o umbră. Pe vremea când eram marionetele tale, nu avea nicio importanţă, fiindcă nu aveam sentimente omeneşti.

— Mary, te rog, imploră el. Te rog să mă ierţi. Ea se apropie, cu chipul luminat de o tandreţe profundă.

— Nu am de ce să te iert. Mai degrabă cred c-ar trebui să-ţi mulţumim pentru asta. Ne-ai creat pentru că ne iubeai şi aveai nevoie de noi. Este minunat să te ştii iubit şi dorit.

— Dar am încetat de mult să vă influenţez, ripostă Enoch. Acum veniţi la mine din proprie voinţă.

Câtă vreme trecuse? Cu siguranţă, mai mult de cincizeci de ani. Mary fusese prima, apoi David. Dintre toţi, ei fuseseră cei mai apropiaţi şi mai dragi.

Ca să-i creeze, studiase timp de un an ştiinţa nenumită a taumaturgilor din Alphard XXII.

Odată, asta s-ar fi numit magie neagră, dar nu era decât o simplă manevrare a unor forţe universale, fireşti, dar oarecum nebănuite de oameni. Forţe pe care omul poate că nu avea să le descopere niciodată.

— David a simţit că nu putem continua la nesfârşit în joaca noastră. Vine o vreme când trebuie să recunoaştem ce suntem cu adevărat.

— Şi ceilalţi?

— Îmi pare rău, Enoch. Şi ceilalţi.

— Dar tu? Tu ce-ai să faci?

— Nu ştiu, şopti ea. Cu mine se întâmplă altceva. Te iubesc foarte mult.

— Şi eu…

— Nu, nu asta am vrut să spun. Chiar nu înţelegi? M-am îndrăgostit de tine!

Enoch rămase împietrit, cu privirea aţintită asupra femeii, de parcă ar fi fost singurul punct nemişcat din univers, iar lumea şi timpul ar fi trecut în goană pe lângă el.

— Măcar de-ar fi rămas totul ca la început, continuă ea. Atunci eram fericiţi că existam şi emoţiile noastre erau atât de superficiale, ca nişte copii care se jucau. Însă de atunci am crescut. Şi cred că eu m-am schimbat cel mai mult.

Îi zâmbi cu lacrimi în ochi.

— N-o lua atât de tragic, Enoch. Putem…

— Draga mea, te-am iubit din prima zi când te-am văzut. Poate chiar de mai înainte.

Întinse o mână către femeie apoi o trase înapoi, încurcat.

— Nu am ştiut că şi tu…, spuse ea. Nu trebuia să-ţi mărturisesc. Puteai trăi foarte bine şi fără să afli de sentimentele mele.

Enoch clătină din cap, pierdut.

Mary îşi plecă fruntea.

— Doamne, nu merităm asta. Nu am făcut nimănui niciun rău ca să ne pedepseşti.

Femeia îşi ridică din nou privirea către el.

— Măcar de aş putea să te ating…

— Putem să continuăm ca şi până acum, bâigui el. Poţi veni să mă vezi oricând doreşti. Putem…

— N-o să meargă. Niciunul din noi n-ar suporta.

Ştia că Mary avea dreptate, că totul se sfârşise. Vreme de cincizeci de ani, ea şi ceilalţi veniseră la el. Acum, toţi îl părăsiseră. Magia se destrămase. Era din nou singur, mai singur ca niciodată.

Ea nu va mai răspunde la chemarea lui, iar lumea umbrelor şi singura lui iubire va pleca pentru totdeauna.

— Adio, draga mea, şopti Enoch.

Dar era prea târziu. Ea dispăruse deja.

Şi de departe, mai mult ca o părere, auzi şuieratul tânguitor al unui mesaj din centrală.

13

Mary spusese că trebuiau să-şi recunoască adevărata lor natură.

Care era aceasta? Ce credeau ei înşişi că erau? Probabil, ştiau mult mai bine decât el.

Unde plecase Mary? Când părăsise încăperea, în ce fel de iad dispăruse? Mai exista ea încă? Şi dacă da, ce fel de existenţă era aceea? Fusese oare depozitată, aşa cum face o fetiţă cu păpuşa pe care o pune într-o cutie şi o înghesuie în dulap, laolaltă cu celelalte jucării?

Încercă în zadar să-şi închipuie iadul acela, pentru că non-existenţa nu însemna nimic – nici spaţiu, nici timp, nici lumină sau aer, nici culoare ori viziune, doar un nimic fără sfârşit, zăcând undeva în afara universului.

Mary! strigă el lăuntric. Mary, ce ţi-am făcut?

Se amestecase în lucruri pe care nu le înţelegea. Şi făcuse marele păcat de a crede că înţelege. De fapt, se pricepuse doar să aplice teoria, fără să fie conştient de consecinţe.

Nu putea decât să regrete răul pe care-l făcuse, dar asta nu repara greşeala, ci era un sentiment complet inutil.

Nu-i acuza pentru ura pe care i-o purtau, pentru că, într-un fel, le arătase pământul făgăduinţei şi apoi îi alungase înapoi în deşert.

Toţi îl urau, în afară de Mary, iar ea suferea cel mai mult din toţi. Pentru că era condamnată, prin chiar virtuţile cu care fusese înzestrată, să iubească monstrul care o creasе.

Urăşte-mă, Mary! se rugă el. Urăşte-mă şi tu, ca şi ceilalţi!

Întotdeauna îi considerase nişte umbre, din comoditate, dar asta era numai o etichetă prin care să-i poată identifica.

Greşise, pentru că nu erau nici umbre, nici fantome. Păreau la fel de reali ca orice fiinţă, atât doar că atingerea era lipsită de substanţă.

La început îi chemase graţie tehnicilor învăţate din lucrările taumaturgilor de pe Alphard XXII. Dar în ultimii ani

nu mai avusese nevoie. Umbrele îi ghiceau dorinţa şi veneau înainte să le cheme. Îi simţeau nevoia înainte ca el să-şi dea seama de ea. Apăreau din neant, ca să petreacă laolaltă o oră sau o seară.

Într-un fel, toate erau născociri ale minţii lui, pentru că el le dăduse înfăţişare; la vremea aceea poate fără să ştie de ce alegea un chip anume. În ultimii ani începuse să înţeleagă, dar încerca să nu recunoască. Ar fi fost mai mulţumit să nu ştie. Acum însă nu mai conta, îl părăsiseră cu toţii.

David Ransome era propria sa întruchipare, aşa cum îşi dorea să fi fost atunci, demult. Era ofiţerul unionist curajos, nu de rang atât de mare, încât să fie băţos şi aspru, totuşi mai presus decât omul de rând. Curăţel şi vesel, viteaz şi iubit de femei, admirat de bărbaţi, era născut să fie conducător şi bun tovarăş totodată, acasă, pe câmpul de bătaie ori în salon.

Iar Mary? Ciudat, gândi el, niciodată nu-i spusese altfel decât Mary. Fusese simplu, Mary.

Îşi aducea aminte de cel puţin două femei. Una fusese Sally Brown, care locuia mai jos, pe uliţă – de când nu se mai gândise la Sally Brown? Ciudat că după atâta timp continua să-l şocheze amintirea unei foste vecine numită Sally Brown. Odată se iubiseră, sau poate el crezuse asta. Nici pe vremea când îşi mai amintea de ea prin vălul romantic al timpului, nu era sigur dacă fusese dragoste adevărată sau numai închipuirea unui soldat plecând la război. Fusese o iubire timidă şi stângace, idila fiicei de fermier pentru fiul fermierului vecin. Se hotărâseră să se căsătorească la întoarcerea lui din război, dar la câteva zile după atacul de la Gettysburg el primise scrisoarea, trimisă cu trei săptămâni în urmă, în care se spunea că Sally Brown murise de difterie. Îşi amintea că o jelise destul de mult, pentru că aşa se obişnuia pe atunci.

Deci Mary era cu siguranţă o parte din Sally Brown, dar nu în întregime. Era şi acea fiică a sudului. Înaltă şi mândră, femeia pe care o zărise doar câteva clipe în timpul unui marş pe un drum prăfuit, incendiat de soarele Virginiei.

Stătea lângă porticul unei case – una din vilele acelea mari de plantaţie, departe de drum – sprijinită de un stâlp mare şi alb, privind duşmanii care treceau. Avea părul negru, tenul mai alb decât marmura porticului şi statura atât de dreaptă şi mândră, atât de sfidătoare şi imperioasă, încât şi-o amintise, *se* gândise la ea şi o văzuse – deşi nu-i aflase niciodată numele – de-a lungul tuturor zilelor pline de praf, sudoare şi sânge ale războiului. Se întrebase dacă prin visele şi gândurile către ea o înşela pe Sally a lui. Nopţile, învelit în pătură lângă focul de tabără, privea la stele şi-şi imagina cum, după război, avea să se întoarcă la casa din Virginia, s-o caute. Poate nu mai avea să o găsească acolo, dar era hotărât să răscolească tot sudul pentru ea. Fusese numai un vis lângă foc.

Deci Mary le întrupase pe amândouă, pe Sally Brown şi pe frumoasa necunoscută din Virginia. Fusese umbra celor două şi poate a multor altora de care nu-şi mai amintea, un amalgam din tot ce admirase la femei. Reprezentase un ideal, perfecţiunea din închipuirea lui. Şi acum, ca şi Sally Brown, se odihnea în mormânt. Aidoma frumoasei din Virginia, pierdută în negura timpului.

Fireşte că o iubise, pentru că în ea se strânseseră toate dragostele lui, toate femeile pe care le iubise vreodată (dacă iubise cu adevărat pe vreuna) sau cele pe care crezuse că le iubise, fie numai în închipuire.

Nu-i trecuse însă prin minte că şi ea ar putea să-l iubească. Câtă vreme nu-i aflase sentimentele, reuşise să-şi înăbuşe dragostea înăuntrul inimii, ştiind că era fără speranţă şi imposibilă.

Se întrebă unde-ar putea fi ea acum, unde se retrăsese – în iadul pe care încercase să şi-l imagineze sau în vreo stranie non-existenţă, aşteptând o vreme când să revină iarăşi la el?

Îşi sprijini capul în mâini şi rămase nefericit şi vinovat, cu faţa între palme.

Mary avea să se mai întoarcă. Se ruga să n-o facă. Era mult mai bine pentru amândoi.

Numai de-ar fi ştiut unde era. De-ar fi putut fi sigur că se

afundase într-un fel de moarte, eliberată de tortura gândurilor.

Auzi fluieratul care anunţa un mesaj şi-şi luă fruntea dintre palme, totuşi nu se ridică de pe sofa.

Întinse o mână amorţită spre măsuţa plină de nimicuri colorate lăsate în dar de călători.

Luă un cub din sticlă ciudată sau piatră translucidă – niciodată nu se hotărâse asupra materialului – şi îl ţinu în căuşul palmei. Privi înăuntru, la imaginea micuţă, tridimensională şi plină de detalii, a unei lumi de vis. Reprezenta un fel de poiană înconjurată de ciuperci uriaşe înflorite, peste care pluteau fulgi albi şi sclipitori ca nestematele, lucind în lumina violetă a unui soare mare albastru. În poiană, nişte vietăţi care aduceau mai mult cu flori decât cu animale, se mişcau cu o graţie care te captiva. Apoi locul vrăjit se tulbură şi făcu loc altuia, sălbatic şi urât, cu stânci diforme, proiectate pe fondul unui cer roşu şi furios. Aici, singurele fiinţe care se arătau păreau nişte fâşii unduitoare plutind peste bolovani şi agăţându-se de copacii deformaţi ce creşteau chiar din peretele stâncos. Iar de undeva de dedesubt se auzea bubuitul surd al unui râu grăbit.

Puse cubul înapoi pe masă, întrebându-se ce văzuse în adâncul său. Parcă avusese dinainte o carte cu poze, cu câte o imagine lipsită de explicaţii pe fiecare pagină. Când îl primise, petrecuse ore întregi fascinat, privind schimbarea priveliştilor. Niciodată peisajele nu semănaseră între ele şi nu păreau să aibă sfârşit. Trăiai sentimentul că nu vedeai imagini, ci însăşi scena reală în care, dacă ţi-ai fi pierdut echilibrul, te-ai fi prăbuşit.

Până la urmă se plictisise, întrucât privea la nesfârşit o mulţime de locuri fără nume. Cu siguranţă, nu acelaşi lucru îl gândea şi nativul de pe Enif V care i-l dăruise. Putea să aibă o mare semnificaţie şi o valoare nemăsurată.

Aşa se întâmplase cu multe din lucrurile pe care le primise, poate pentru că le folosise greşit sau în alt fel decât fuseseră concepute.

Existau însă şi câteva a căror valoare putea s-o înţeleagă

şi s-o aprecieze, deşi de multe ori funcţiunile lor îi foloseau prea puţin. De pildă, minusculul orologiu care-i dădea ora locală pentru toate sectoarele din galaxie şi care, deşi părea esenţial, valora prea puţin în ochii lui. Apoi mixerul olfactiv, care-i putea crea orice aromă. Doar cât făcea amestecul şi camera se umplea de parfum până ce oprea aparatul. Îşi amintea de o zi rece de iarnă când, după lungi experimente, reuşise să creeze parfumul florilor de măr. Trăise atunci o zi de primăvară în vreme ce crivăţul urla dincolo de uşă.

Întinse mâna şi luă un alt obiect, o frumuseţe care-l intrigase întotdeauna, dar pentru care nu găsise niciodată o utilizare, dacă avea într-adevăr vreuna. Putea fi o simplă piesă de artă, un obiect menit doar privirii. Totuşi ceva îi spunea că ar fi putut avea şi un alt rost.

Era o piramidă din sfere, al căror diametru scădea spre vârf, construcţie graţioasă, înaltă de un cot, cu fiecare sferă de altă culoare. Nu erau însă vopsite, ci fiecare culoare era atât de profundă şi reală, încât părea însăşi substanţa sferei.

Nu se vedea nicio lipitură între bile, de parcă ar fi fost doar stivuite una peste alta.

Ţinând-o în mâini, încercă să-şi amintească de la cine o căpătase, fără să reuşească.

Şuieratul maşinii de mesaje continua să-l cheme la datorie. Nu putea rămâne acolo să piardă toată după-amiaza. Puse piramida pe masă şi traversă încăperea.

Mesajul spunea:

NR. 406302 CĂTRE STAŢIA 18327. NATIV DE PE VEGA XXI SOSEŞTE LA 16532,82. PLECARE NEDETRMINATĂ. FĂRĂ BAGAJE. DOAR CABINET. CONDIŢII LOCALE. CONFIRMARE.

Citind mesajul, Enoch simţi o undă de veselie. Se bucura să aibă din nou compania unui Luminos. De peste o lună, nu mai trecuse niciunul prin staţie.

Îşi amintea perfect ziua când întâlnise pentru prima oară un Luminos. Trebuie să fi fost prin 1914 sau 1915. Pe vremea Primului Război Mondial, numit pe atunci doar Marele Război.

Luminosul urma să sosească simultan cu Ulise şi puteau petrece în trei o seară plăcută. Nu-l vizitau prea des doi buni prieteni în acelaşi timp.

Ezitase când îl numise „prieten”, pe Luminos, deoarece, mai mult ca sigur, nu-l întâlnise niciodată. Dar asta conta prea puţin, pentru că un Luminos, oricare din rasa lui, se dovedea până la urmă a fi un prieten.

Aşeză cabinetul sub materializator, făcu toate verificările, apoi trimise confirmarea.

În tot acest timp, amintirile îl necăjeau. Fusese 1914 sau ceva mai târziu?

Trase un sertar al fişierului şi găsi Vega XXI. Prima dată de pe listă era 12 iulie 1915. Găsi registrul pe raft, îl scoase şi-l aduse pe birou. Răsfoi repede până găsi data.

14

12 iulie 1915. În după-amiaza asta (3: 20 PM) au sosit cinci fiinţe de pe Vega XXI, primele de felul lor care trec prin această staţie. Sunt bipede şi umanoide, însă dau impresia că nu sunt materiale, atât sunt de gingaşe. Au un fel de strălucire, o aură care le înconjoară şi însoţeşte permanent.

După câte am priceput, toţi cinci formau o unitate sexuală, deşi nu sunt sigur că am înţeles perfect. Păreau prietenoşi şi amuzanţi. Aveau impresia că râd tot timpul de o glumă numai de ei ştiută. Erau în vacanţă şi se îndreptau spre un festival (deşi s-ar putea să nu fie cuvântul cel mai potrivit) pe o altă planetă, unde să se alăture altor fiinţe pentru o săptămână de carnaval. Cum şi de ce fuseseră invitaţi, nu am reuşit să aflu. Cu siguranţă, reprezentase o mare onoare pentru ei, dar după câte mi-am dat seama, o considerau ca pe un drept firesc. Erau foarte fericiţi. Lipsiţi de griji, siguri pe ei şi senini şi am credinţa că aşa sunt şi în viaţa lor de zi cu zi. Am fost uşor invidios pe felul acela de-a fi. Am încercat să-mi imaginez cum vedeau ei viaţa şi universul, cât de puţin temători pot fi, cât de necugetaţi, cât de fericiţi.

Conform instrucţiunilor, agăţasem hamace ca să se poată odihni, dar nu le-au folosit. Au adus cu ei coşuri pline cu mâncare şi băutură, s-au aşezat la masă şi au început să vorbească şi să petreacă. M-au rugat să stau cu ei şi mi-au ales două feluri de mâncare şi o sticlă, asigurându-mă că le pot digera, restul fiind nesigure pentru metabolismul meu. Mâncarea a fost delicioasă. Unul din feluri aducea cu cel mai delicat şi mai rar sortiment de caşcaval, iar celălalt avea o dulceaţă dumnezeiască. Băutura semăna cu un brandy fin, gălbuie şi uşoară ca apa.

Mi-au pus întrebări despre mine şi planetă, au fost curtenitori, păreau interesaţi de cele ce spuneam şi înţelegeau repede. Mi-au zis că se îndreptau spre o planetă al cărui nume nu-l mai auzisem. Vorbeau între ei în aşa fel,

încât nu m-am simţit nicio clipă, nebăgat în seamă. Din discuţia lor, am priceput că la festivalul de acolo se prezenta un fel necunoscut de artă, ce reprezenta mai mult decât muzică şi pictură, fiind compusă din sunete, culori, emoţii, forme şi alte calităţi pentru care nu cred să existe nume în limbile Pământului şi pe care nu le-am recunoscut în întregime. Am rămas cu impresia unei simfonii tridimensionale – deşi nu este expresia cea mai potrivită – care fusese compusă nu de o singură fiinţă, ci de un grup. Vorbeau despre ea cu entuziasm şi am înţeles că urma să ţină nu ore, ci zile întregi, reprezentând mai degrabă o experienţă decât o audiţie sau o vizionare, iar spectatorii erau datori să participe. Nu mi-a fost însă clar cum anume participau şi nu am considerat de cuviinţă să întreb. Au discutat despre cei pe care urmau să-i întâlnească şi despre întâlnirea lor anterioară, lăsând impresia că, împreună cu mulţi alţii, mergeau din planetă în planetă, mânaţi de plăcere. Nu am putut afla însă dacă era şi altceva decât plăcere.

Au vorbit şi despre alte festivaluri, dar nu toate implicau acea formă de artă, ci alte faţete deosebite ale artelor, despre care nu am reuşit să pricep mare lucru. Păreau să găsească o mare fericire în aceste festivităţi şi mi s-a părut că la mulţumirea lor contribuiau şi unele aspecte fără legătură cu arta. Nu m-am amestecat în conversaţia respectivă, pentru că, cinstit să fiu, nu avea rost. Aş fi dorit să pun întrebări, dar n-am avut nicio ocazie. Presupun că dacă aş fi făcut-o, întrebările mele ar fi sunat stupid, deşi asta nu m-ar fi deranjat prea mult. În ciuda acestui fapt, am reuşit să mă simt inclus în discuţia lor. Fără s-o facă intenţionat, mă lăsaseră să cred că eram unul de-al lor şi nu doar un îngrijitor de staţie în prezenţa căruia îşi petrecea timpul. Din când în când, vorbeau şi în limba natală, unul din cele mai frumoase graiuri din câte am auzit, dar cel mai mult au conversat în dialectul comun, folosit de multe rase. Bănuiesc că au făcut-o din curtoazie pentru mine. Cred că ei sunt cu adevărat cei mai civilizaţi din câţi am întâlnit.

Spusesem că străluceau şi prin asta mă refeream la o

strălucire a spiritului. Păreau învăluiţi cumva de o ceaţă diafană, aurie care înfrumuseţa tot ce atingea, ca şi cum ei s-ar fi mişcat într-o lume specială, numai a lor. Stând la masă cu ei, mi s-a părut că sunt înglobat în această pâclă aurie şi m-am simţit ciudat, de parcă nişte curenţi de fericire mi-ar fi curs prin vine. M-am întrebat cum au ajuns la acea stare deosebită şi dacă oamenii ar putea vreodată să o atingă.

Dincolo de fericirea aceea exista o vitalitate deosebită, un spirit în fierbere, având un miez de putere şi dragoste de viaţă care păreau să le umple fiecare por şi fiece clipă.

Au stat numai două ore, care au trecut atât de iute, încât a trebuit până la urmă să-i atenţionez că venise vremea plecării. Înainte de a pleca, au pus două pachete pe masă, mi-au spus că sunt pentru mine şi mi-au mulţumit pentru masă (ciudat fel de a pune problema). Apoi şi-au luat rămas bun, au păşit în cabinet (cel extra-larg) şi i-am trimis mai departe. Chiar şi după dispariţia lor, ceaţa aurie părea să fi rămas în cameră şi au trecut ore întregi până să se destrame. Mi-am dorit să-i fi însoţit către acea planetă, la festival.

Unul din pachetele lăsate conţinea o duzină de sticle cu băutura cea minunată. Fiecare sticlă era o piesă de artă în sine, niciuna la fel cu celelalte. Bănuiesc că sunt făcute din diamant, dar nu ştiu dacă materialul preţios este fabricat sau sculptat dintr-un bloc mai mare. Oricum, cred că fiecare din ele este de nepreţuit, fiind şi sculptate într-o varietate tulburătoare de simboluri, cu o frumuseţe aparte. În celălalt pachet, am găsit o cutie muzicală, de culoarea fildeşului galben şi vechi, netedă şi moale ca satinul şi cu diagrame a căror semnificaţie îmi scapă. Pe capac este un disc având împrejur o scală gradată. Când am răsucit discul la prima gradaţie, s-a pornit o melodie şi camera s-a umplut cu o volbură de lumini multicolore peste care părea să plutească o ceaţă aurie, parfumuri şi emoţii care au pus stăpânire pe mine. Deveneam trist sau fericit, în ton cu muzica, parfumul şi culoarea. Am trăit compoziţia cu toate emoţiile, credinţa şi gândurile de care eram în stare. Sunt sigur că era o

înregistrare a formei de artă despre care vorbiseră Luminoşii. Iar în cutie nu se afla o singură piesă, ci două sute şase, fiindcă atâtea semne există pe scara gradată şi pentru fiecare semn era o altă compoziţie. În zilele ce vor urma, am să le ascult pe toate, am să fac însemnări şi poate le voi da nume, după felul lor. În felul ăsta s-ar putea să aflu şi lucruri noi în timp ce mă voi desfăta.

15

Cele douăsprezece sticle de diamant, golite de multă vreme, se înşirau sclipitoare pe poliţa căminului. Cutia muzicală, una din piesele sale favorite, trona la adăpostul unei vitrine. Enoch gândi cu mâhnire că în toţi aceşti ani nu reuşise să parcurgă toate compoziţiile. Le ascultase atât de des pe primele, încât de abia trecuse de jumătatea grilei.

Luminoşii se întorceau, toţi cinci, la răstimpuri. Se părea că găsiseră în această staţie, poate chiar în omul care lucra aici, ceva ce le făcea plăcere. Îl ajutaseră să înveţe limba vegană, îi aduseră extrase din literatura lor şi multe alte lucruri şi fuseseră, fără îndoială, cei mai buni prieteni dintre exteri (în afara lui Ulise). Apoi, într-o zi, încetaseră să mai vină. Nedumerit, Enoch se interesase despre soarta lor la toţi Luminoşii care ajungeau în staţie. Dar nu aflase niciodată ce se întâmplase cu ei.

Acum ştia mult mai multe despre Luminoşi şi formele lor de artă, despre tradiţiile, obiceiurile şi istoria lor, decât ştiuse în ziua primei însemnări din 1915. Totuşi rămânea încă departe de a prinde multe din conceptele lor obişnuite.

Din ziua aceea prin staţie trecuseră mulţi Luminoşi şi de unul îşi amintea îndeosebi, bătrânul, înţeleptul, filozoful care murise lângă el.

Stătuseră de vorbă, aşezaţi pe sofa. Bătrânul vorbea despre codul etic pervers, iraţional şi comic totodată, conceput de o rasă ciudată, asemănătoare unor legume, întâlnită într-una din vizitele lui pe o planetă mai izolată, aflată de cealaltă parte a galaxiei. Bătrânul Luminos băuse un pahar sau două şi era într-o formă extraordinară, povestind cu entuziasm întâmplare după întâmplare.

Brusc, la jumătatea unei fraze se oprise şi căzuse. Surprins, Enoch se repezise către el, dar înainte să-l poată atinge, exterul alunecase încet pe podea.

Ceaţa aurie care-i înfăşura trupul pălise, lăsând în loc un trup colţuros şi osos, un cadavru groaznic, nepământean, în acelaşi timp jalnic şi monstruos. Mai monstruos decât orice

alt exter pe care îl văzuse până atunci.

În timpul vieţii, fusese o creatură minunată, dar acum era doar un sac pergamentos şi solzos, ţinând o grămadă hidoasă de oase. Enoch înghiţise un nod, aproape îngrozit. Ceaţa fusese aceea care îl făcuse pe Luminos să pară atât de minunat şi de frumos, atât de viu şi iute, atât de plin de demnitate. Viaţa lor stătea în ceaţa aurie şi când ea dispărea, deveneau doar nişte stârvuri respingătoare.

Oare, se întreabă bărbatul, ceaţa era forţa vitală a Luminoşilor, pe care o purtau ca pe o mantie, ca pe un fel de mască? Oare ei purtau forţa vitală în afara lor, în vreme ce toate celelalte creaturi o purtau înăuntru?

Un vânticel scârţâia printre ornamentele de pe acoperiş, iar pe ferestre putea zări detaşamente de nori zdrenţuiţi retrăgându-se în dezordine peste luna care urcase la jumătatea drumului pe cerul de răsărit.

Era înfrigurat şi singur, cel mai singur om de pe Pământ.

Enoch făcuse un apel direct către Centrala Galactică, apoi rămăsese în aşteptare, sprijinindu-se cu amândouă mâinile de marginile maşinii.

DĂ-I DRUMUL, spusese Centrala Galactică.

Scurt şi cât putuse mai obiectiv, Enoch raportase cele întâmplate.

De la celălalt capăt a-l firului nu se simţise niciun moment de ezitare, nicio nedumerire. Veneau doar ordine simple (de parcă aşa ceva se întâmpla frecvent) despre cum trebuia procedat într-o asemenea situaţie. Veganul trebuia să rămână pe planeta unde murise, iar corpul să fie incinerat după obiceiurile locale. Aşa suna legea vegană şi constituia un principiu de onoare. Veganii rămâneau în locurile unde se prăbuşiseră, iar acestea deveneau pentru totdeauna o parte din Vega XXI. Asemenea locuri, spunea Centrala Galactică, existau peste tot în galaxie.

OBICEIUL AICI E SĂ SE ÎNHUMEZE CADAVRUL (îi anunţase Enoch).

ATUNCI ÎNHUMEAZA-L.

CITIM UN VERSET SAU DOUĂ DIN CARTEA NOASTRĂ SFÂNTĂ.

ATUNCI CITEŞTE UNUL PENTRU VEGAN. POŢI S-O FACI?

DA. DE OBICEI ASTA O FACE UN PRACTICANT RELIGIOS, DAR ÎN ASEMENEA CONDIŢII, NU AR FI ÎNŢELEPT.

DE ACORD. POŢI S-O FACI TU ÎNSUŢI?

POT.

E BINE. ATUNCI, FĂ-O.

VOR VENI RUDE SAU PRIETENI LA RITUAL?

NU.

ÎI VEŢI ANUNŢA?

OFICIAL, BINEÎNŢELES, ÎNSĂ EI ŞTIU DEJA.

DAR A MURIT ACUM O CLIPĂ.

NU CONTEAZĂ. EI ŞTIU.

E NECESAR UN CERTIFICAT DE DECES?

NU. EI CUNOSC CAUZA MORŢII.

BAGAJUL LUI? ARE UN CUFĂR.

PĂSTREAZĂ-L. ESTE AL TĂU. ESTE RĂSPLATA PENTRU SERVICIUL PE CARE ÎL FACI CA SĂ ONOREZI MORTUL. AŞA SPUNE LEGEA.

DAR AR PUTEA FI LUCRURI IMPORTANTE ÎNĂUNTRU.

PĂSTREAZĂ CUFĂRUL. A-L REFUZA ÎNSEAMNĂ A INSULTA AMINTIREA RĂPOSATULUI.

ALTCEVA? (întrebase Enoch). ASTA-I TOT?

ASTA-I TOT. PROCEDEAZĂ CA ŞI CUM VEGANUL AR FI UNUL DE-AL TĂU.

Enoch trecuse aparatul pe aşteptare şi se oprise lângă Luminos, dându-şi răgaz să prindă curaj ca să ridice leşul pe sofa. Atingerea îl înfiorase. Adevăratul trup al creaturii strălucitoare care stătuse de vorbă cu el era necurat şi groaznic.

De când îi întâlnise pe Luminoşi, îi iubise şi-i admirase, aşteptând cu nerăbdare fiecare vizită a lor. Iar acum, tremura ca un laş, fără să fie în stare să atingă un cadavru.

Nu era numai groază, întrucât în atâţia ani de slujbă ca îngrijitor al staţiei văzuse o mulţime de exteri oribili şi învăţase să depăşească scârba, să nesocotească înfăţişarea exterioară şi să privească orice făptură ca pe un frate, întreţinându-se cu oricare fiinţă.

Era vorba de altceva, de un factor necunoscut. Coşmarul

acela fusese un prieten al său, iar acum prietenul mort îi cerea să-l onoreze, îi cerea dragoste şi grijă.

Se apucase de treabă orbeşte. Se aplecase şi-l ridicase. Aproape că nu avea greutate, de parcă murind şi-ar fi pierdut o dimensiune, devenind cumva mai mic şi mai puţin important. Oare era posibil ca ceaţa aurie să aibă greutate proprie?

Aşezase trupul pe sofa, apoi ieşise şi, aprinzând lampa în baracă, se îndreptase către grajd.

Trecuseră ani de zile de când numai fusese acolo, dar nu se schimbaseră multe. Apărat de acoperişul solid, grajdul rămăsese uscat şi ferit. Pânze de păianjen atârnau de bârne şi praful acoperea totul. Şomoioage din fânul vechi adunat în pod spânzurau prin crăpăturile tavanului. Locul era uscat, liniştit, cu miros de praf, de animale şi de bălegar.

Enoch agăţase felinarul într-un cui, urcase în pod pe întuneric, pentru că nu îndrăznea să aducă lampa în căpiţa de fân uscat, şi găsi stiva de scânduri de stejar pusă sub streaşină.

În locul acela îşi făcuse un fel de adăpost în care petrecuse multele zile ploioase ale copilăriei. Fusese Robinson Crusoe în peştera din insulă, un haiduc fără nume ascunzându-se de poteră, un fugar ameninţat de indienii vânători de scalpuri. Avea un pistol de lemn pe care îl tăiase dintr-o scândură cu fierăstrăul, apoi îl netezise pe rând cu rindeaua, cuţitul şi un ciob de sticlă. Ţinuse la jucăria aceea până în ziua când împlinise doisprezece ani şi tatăl lui, întors de la oraş, îi dăruise o puşcă adevărată.

Pipăise pe întuneric scândurile, le găsise pe cele de care avea nevoie, le trăsese lângă scară şi le lăsase să alunece jos.

Coborâse scara şi urcase cele câteva trepte spre magazia unde ţinea uneltele. Deschisese capacul lăzii de scule şi o descoperise plină de cuiburi, demult părăsite, de şoareci. Scosese la iveală uneltele după ce săpase în fânul şi iarba aduse de rozătoare pentru adăpostul lor vremelnic. Îşi pierduseră strălucirea şi căpătaseră o patină de vechime, dar nu erau mâncate de rugină şi se păstraseră

destul de ascuţite.

Se întorsese apoi în grajd cu uneltele de care avea nevoie. Cu un secol în urmă făcuse acelaşi lucru: la lumina felinarului meşterise un coşciug. La vremea aceea, tatăl său fusese cel care zăcea în casă.

Scândurile de stejar erau uscate şi tari, dar uneltele rămăseseră destul de bune. Tăiase cu fierăstrăul, rindeluise, bătuse cu ciocanul şi răspândise miros de talaş. În grajd era linişte, stratul de fân din pod oprea tânguitul vântului de afară.

Sicriul terminat era mai greu decât îşi închipuise, aşa încât îl încărcase în căruţul cel vechi aflat în spatele staulului ocupat odată de cai. Se înhămase la căruţ, oprindu-se des ca să-şi tragă sufletul, până la micul cimitir din livada de meri.

Aici, alături de mormântul tatălui său făcuse o altă groapă. Ştia că dacă ar fi săpat atât de adânc pe cât ar fi trebuit, nu ar fi reuşit să bage sicriul înăuntru. Aşa că săpase doar vreun metru, la lumina felinarului aşezat pe grămada de pământ. O bufniţă venise din pădure şi rămăsese o vreme, nevăzută, undeva în livadă, foşnind şi buhăind. Luna cobora spre apus şi norii zdrenţuiţi se subţiau, lăsând să străbată clipirea stelelor.

Terminase în sfârşit groapa şi aşezase coşciugul înăuntru. Lampa pâlpâia, aproape fără gaz, făcând să joace umbre peste mormântul deschis.

Întors la staţie, Enoch căutase un cearşaf cu care să înfăşoare trupul. Strecurase Biblia în buzunar, luase veganul învelit în giulgiu şi, la prima geană a zorilor, intrase în livadă. Pusese veganul în sicriu şi bătuse capacul în cuie, apoi ieşise din groapă.

Stând pe marginea mormântului, scosese Biblia din buzunar şi găsise pasajul potrivit. Citise cu voce tare, fără să-şi chinuiască ochii în lumina slabă pentru că îl mai parcursese de multe ori.

„În casa Tatălui meu sunt multe încăperi. Dacă nu ar fi fost aşa, ţi-aş fi spus...”

În vreme ce citea, se mira cât de bine se potrivea textul

la împrejurare. Trebuiau să existe o mulţime de încăperi în care să poată intra toate sufletele din galaxie, şi din toate celelalte galaxii care se întindeau, poate la nesfârşit, în spaţiu. Deşi, dacă era bună înţelegere, ajungea şi una singură.

Terminase de citit şi recitase psalmii de îngropăciune, din amintire, fără să fie absolut sigur de toate cuvintele. Apoi acoperise groapa.

Stelele şi luna dispăruseră, iar vântul murise. În liniştea dimineţii, cerul de răsărit se lumina roz-perlat.

Enoch rămăsese lângă mormânt, cu lopata în mână.

— Adio, prietene, şoptise, apoi se îndepărtase şi, la prima rază a dimineţii, intrase în staţie.

16

Enoch se ridică de la birou şi puse registrul înapoi pe raft.

Se întoarse şi rămase şovăind.

Avea o mulţime de lucruri de făcut. Trebuia să citească ziarele, să-şi scrie jurnalul, să se uite peste ultimele două apariţii din *Jurnalul Cercetării Geofizice.*

Dar nu avea chef de nimic. Îl năpădeau prea multe gânduri, prea multe griji şi prea multă tristeţe.

Era în continuare urmărit, îşi pierduse prietenii-umbre, iar lumea se îndrepta spre un alt război.

Deşi poate nu ar fi trebuit să-l îngrijoreze soarta lumii. Putea renunţa oricând la ea. Dacă n-ar mai fi deschis uşa, puţin i-ar mai fi păsat de cele ce se întâmplau dincolo de aceasta. El avea o lume mai mare decât ar fi visat vreodată cineva. Nu-i trebuia Pământul.

Însă ştia că nu era în stare să renunţe.

Se îndreptă spre ieşire, rosti fraza şi zidul se deschise, îl lăsă să treacă dincolo, în baracă, apoi se închise din nou.

Ocoli casa şi se aşeză pe treptele verandei.

Soarele cobora pe cerul de apus şi în curând avea să fie seară. Deja o briză slabă şi rece risipea căldura zilei. Corbii se roteau în cercuri largi deasupra câmpului din marginea pădurii.

I-ar fi fost greu să închidă uşa, să o ţină închisă, să nu mai simtă soarele şi vântul, să uite mirosul schimbător al anotimpurilor. Omul nu era încă pregătit pentru asta, nu devenise atât de dependent de mediul pe care şi-l crease, ca să se poată rupe complet de planeta natală. Avea nevoie de soare, de pământ şi de vânt.

Ar fi trebuit să iasă şi să stea mai des acolo, pe verandă, nefăcând nimic, doar privind pădurea şi râul către apus şi albastrul dealurilor Iowa peste Mississippi, urmărind corbii rotindu-se pe cer şi porumbeii aşezându-se pe acoperişul grajdului.

Merita oare să îmbătrânească o oră în fiecare zi pentru

asta? Deocamdată nu avea nevoie să-şi drămuiască orele, ba chiar putea veni o vreme când, sătul de-atâta viaţă, să-şi cheltuiască timpul la întâmplare.

Auzi sunetul unor paşi fugind dinspre colţul îndepărtat al casei, o goană împiedicată, epuizată.

Sări în picioare şi se grăbi în curte în întâmpinarea celei care alerga spre el cu mâinile întinse. Când se apropie destul de mult, o prinse în braţe şi o strânse la piept ca să nu cadă.

— Lucy! strigă el. Lucy! Ce s-a întâmplat, copilă?

Simţi spatele ei cald şi lipicios. Ridică o palmă mânjită de sânge şi văzu ţesătura rochiei umedă şi închisă la culoare.

O apucă de umeri şi o îndepărtă ca să-i poată vedea faţa. Ea îşi trase rochia în jos, dezgolindu-şi spatele pe jumătate. Carnea de pe umeri era sfâşiată de tăieturi lungi, care încă mai sângerau.

Ridicându-şi rochia la loc, Lucy se întoarse către el. Făcu un gest de rugăminte şi arătă spre deal, înspre câmpul de la marginea pădurii.

Zări o mişcare, cineva venea printre copaci. Lucy văzuse şi ea, pentru că se strânse din nou, tremurând, la pieptul lui.

Enoch se aplecă, o luă în braţe şi fugi în baracă. Rosti fraza, peretele se deschise şi intră în staţie.

Ajuns înăuntru, cu Lucy Fisher ghemuită în braţele sale, îşi dădu seama de marea lui greşeală. În momentele de luciditate, n-ar fi făcut-o niciodată.

Acţionase însă din instinct, fără să gândească. Fata ceruse protecţie şi aici o avea, aici nu o putea atinge nimic din lume. Dar era o fiinţă omenească şi, în afară de el, niciuna nu ar fi trebuit să-i treacă pragul.

Acum nu se mai putea schimba nimic.

O aşeză pe sofa, apoi se îndepărtă. Ea rămase acolo, privindu-l, surâzând uşor, de parcă n-ar fi fost sigură că are voie să zâmbească în asemenea loc. Ridică o mână şi încercă să-şi şteargă lacrimile de pe obraz, apoi privi iute prin încăpere şi buzele i se rotunjiră a mirare.

Enoch arătă către sofa şi clătină un deget, încercând să-i

spună că trebuia să rămână locului, nemişcată. Făcu un gest cuprinzător cu mâna şi scutură din cap cu asprime.

Ea îl privi fascinată, apoi zâmbi şi plecă fruntea în semn că înţelesese.

Bărbatul îi luă una din mâini şi o bătu uşurel, încercând s-o liniştească, să-i spună că totul era bine, dacă nu se clintea din locul ei.

Lucy îi zâmbi fără să fie mirată, întinse mâna liberă şi o flutură uşor către măsuţa cu obiecte extere.

Enoch încuviinţă din cap şi fata luă unul din obiecte, răsucindu-l admirativ în mână.

Enoch se indică şi se îndreptă către puşca agăţată în cui pe perete. O luă şi ieşi să-i înfrunte pe cei care o urmăriseră pe Lucy.

17

Doi oameni veneau peste câmp către casă. Unul din ei era Hank Fisher, tatăl lui Lucy. Enoch îl mai întâlnise cu câţiva ani înainte, într-una din plimbările sale. Atunci, Hank începuse să-i explice, aproape cu sfială, deşi nu avea niciun motiv, că plecase în căutarea unei vite rătăcite. Bineînţeles, Enoch nu îl crezuse, dar nu reuşise să-şi închipuie ce scop tainic urmărea.

Celălalt bărbat era mai tânăr. Poate nu avea mai mult de şaptesprezece ani. Cu siguranţă, era unul din fraţii fetei.

Hank ducea un bici în mână şi Enoch înţelesese de unde proveneau rănile de pe umerii lui Lucy. Simţi cum îl cuprinde un val de furie, dar încercă să se potolească. Se putea înţelege mai bine cu Hank Fisher, dacă îşi păstra calmul.

Cei doi se opriră la trei paşi de trepte.

— Bună seara, spuse Enoch.

— Mi-ai văzut fata? întrebă Hank.

— Şi dacă da? iscodi Enoch.

— Îi iau pielea de pe ea, ţipă Hank, legănându-şi biciul.

— În cazul ăsta, nu cred c-o să-ţi spun ceva.

— Ai ascuns-o!

— N-ai decât s-o cauţi.

Hank făcu un pas înainte, apoi se gândi că era mai bine să se oprească.

— A căpătat ce a meritat, răcni el. Şi încă n-am terminat cu ea. Nimeni n-o să-mi facă mie vrăji!

Enoch nu spuse nimic. Hank rămase locului, nehotărât.

— S-a băgat acolo unde nu-i fierbe oala. Nu era treaba ei.

— Încercam să-l dresez pe Butcher, interveni tânărul, un pui de câine de vânătoare.

— Aşa-i. Nu făcea nimic rău. Băieţii prinseseră un raton tânăr noaptea trecută. Au avut de furcă o mulţime. Roy, ăsta de-aici, a prins ratonul şi l-a legat de un copac, după aia l-a adus pe Butcher în lesă şi l-a lăsat să se lupte cu

ratonul. Nu făcea niciun rău. L-ar fi tras deoparte pe Butcher înainte să se întâmple ceva şi i-ar fi lăsat să se odihnească.

— Asta-i cea mai bună cale să dresezi un câine de vânătoare, explică Roy.

— Aşa-i, aprobă Hank. De aceea au prins ratonul.

— Trebuia să-l învăţ pe Butcher.

— Mă bucur să aud asta, spuse Enoch. Dar ce legătură are cu Lucy?

— S-a băgat, se răsti Hank. A încercat să ne oprească, să ia câinele din mâna lui Roy, asta a făcut.

— După ce că-i netoată, mai e şi miloasă, oftă Roy.

— Tu să taci din gură, îl repezi taică-său, răsucindu-se către el.

Roy mormăi ceva pentru sine şi se retrase un pas.

Hank se întoarse la Enoch.

— Roy a lovit-o, zise el. N-ar fi trebuit să facă asta. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă.

— N-am vrut, se apără tânărul. Am ridicat mâna, ca s-o ţin departe de Butcher.

— Aşa-i, numai c-ai ridicat-o cam tare. Dar, oricum, ea n-avea treabă pe-acolo. L-a înlemnit pe Butcher ca să nu se mai dea la raton. Fără să ridice un deget, înţelegi? – l-a înlemnit de nu mai putea mişca un fir de păr. Asta l-a înfuriat pe Roy. Pe tine nu te-ar fi înfuriat?

— Nu cred, răspunse Enoch. Dar eu nu sunt vânător.

Hank îl privi mirat de lipsa lui de înţelegere, apoi continuă povestea.

— Roy s-a înfuriat rău pe ea. El l-a crescut pe Butcher şi ţinea mult la câine. N-ar fi lăsat pe nimeni, nici măcar pe soră-sa, să-l ologească. Aşa că s-a repezit la ea şi toanta l-a ologit ca şi pe Butcher. N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea. Roy a înţepenit şi a căzut la pământ ghemuit cu genunchii la piept şi cu braţele în jurul lor. Şi el, şi Butcher, amândoi. Dar de raton nu s-a atins. Pe el nu l-a ologit. S-a luat numai de-ai ei.

— N-am simţit nimic rău cât am fost la pământ, spuse Roy.

— Eu aveam biciul în mână, urmă Hank. I se stricase şfichiul şi puneam altul nou. Am văzut tot, dar n-am făcut nimic până nu l-am văzut pe Roy ologit, căzut la pământ. Atunci mi-am zis că a mers prea departe. Sunt un om deschis la minte, nu mă deranjează un farmec sau un descântec acolo. Sunt o mulţime care pot face de-alde astea, nu-i nicio ruşine. Dar să ologeşti bietul câine…

— Aşa că ai lovit-o cu biciul, interveni Enoch.

— Mi-am făcut datoria, rosti Hank solemn. Nu vreau să am o vrăjitoare în familie. Am plesnit-o de vreo două ori şi a încercat să mă oprească şi pe mine la fel. Dar eu îmi vedeam de treabă şi continuam s-o lovesc. Dacă-i dau cât trebuie, cred că scot dracu din ea. Atunci m-a vrăjit, dar nu ca pe ceilalţi. M-a orbit, şi-a orbit propriul tată! Nu mai vedeam nimic. Mă împiedicam prin curte, ţipam şi mă zgâriam pe ochi. Apoi totul a revenit la normal şi ea dispăruse. Am văzut-o fugind prin pădure, sus pe deal. De-aia ne-am luat după ea.

— Crezi c-o am aici?

— Ştiu sigur c-o ai, încuviinţă Hank.

— Bine. N-ai decât s-o cauţi.

— Poţi să pariezi că asta o să fac, se supără Hank. Roy, uită-te în grajd. Poate se ascunde acolo.

Roy se îndreptă spre grajd. Hank intră în baracă, ieşi aproape imediat şi se grăbi către coteţ.

Enoch rămase aşteptând cu puşca în braţe.

Asemenea necazuri nu mai avusese niciodată. Nu se mai certase cu un om de teapa lui Hank Fisher. Nu-l putea lămuri. Tot ce putea face era să aştepte până ce se potolea. Poate atunci avea o şansă să se înţeleagă.

Cei doi se întoarseră.

— Nu-i pe-aici, spuse Hank. E în casă.

Enoch clătină din cap.

— Nimeni nu poate să intre în casă.

— Roy, se răsti bătrânul, urcă şi deschide uşa aia.

Roy privi temător la Enoch.

— Dă-i înainte, spuse acesta.

Tânărul urcă încet treptele, traversă veranda, puse mâna

pe mânerul uşii şi răsuci. Mai încercă o dată, tot fără succes.

— Tată, spuse el, nu pot să-l întorc. Nu pot să deschid.

— La dracu’, făcu bătrânul dezgustat, tu nu poţi să faci niciodată nimic.

Urcă treptele din doi paşi şi traversă furios veranda. Apucă mânerul şi-l răsuci puternic. Încercă o dată şi încă o dată. Se întoarse mânios către Enoch.

— Ce se întâmplă aici? răcni el.

— Ţi-am spus că n-ai să poţi intra, spuse liniştit Enoch.

— Pe naiba nu pot! mugi Hank.

Aruncă lui Roy biciul şi coborî din verandă, grăbindu-se către stiva de lemne de lângă baracă. Smulse toporul greu, cu lamă dublă, înfipt în butuc.

— Ai grijă cu toporul, îl avertiză Enoch. Îl am de multă vreme şi mai am nevoie de el.

Hank nu răspunse. Merse în verandă şi se propti bine în faţa uşii.

— Dă-te la o parte, îi spuse lui Roy. Fă-mi loc.

— Stai puţin, se miră Enoch. Ai de gând să sfărâmi uşa?

— Sigur că da, la dracu’!

Enoch încuviinţă grav din cap.

— Ei? întrebă Hank.

— Nu mă deranjează dacă vrei să încerci.

Bătrânul făcu vânt toporului şi oţelul fulgeră iute, pe deasupra umărului, în jos.

Tăişul lovi uşa şi îşi schimbă direcţia. Lama şuieră prin aer în jos şi înapoi, trecu la două degete de piciorul lui Hank, iar inerţia îl răsuci pe jumătate pe acesta.

Hank rămase năucit, cu braţele întinse, încă ţinând mânerul toporului. Se holbă la Enoch.

— Mai încearcă, îl îmbie Enoch.

— Pe Dumnezeu, aşa o să fac! zbieră el cu faţa roşie de furie.

Se înfipse din nou pe picioare şi de data aceasta aruncă toporul nu în uşă, ci în fereastra de alături.

Lama lovi geamul şi scoase un ţiuit precurm schijele zburând prin văzduh.

Hank sări deoparte şi azvârli toporul pe podeaua verandei. Una din lame se rupsese şi ciotul rămas se răsucise. Fereastra era intactă, fără nicio zgârietură.

Bătrânul rămase locului o clipă, uitându-se la toporul rupt, fără să îşi poată crede ochilor.

Tăcut, întinse mâna şi Roy îi dădu biciul.

Cei doi coborâră scările, apoi se opriră şi-l priviră pe Enoch. Mâna lui Hank se încleştă pe bici.

— În locul tău, spuse Enoch, n-aş încerca. Mă pot mişca teribil de iute.

Bătu cu palma patul puştii.

— Îţi pot lua mâna înainte să ridici biciul.

— Îl ai pe diavol în tine, Wallace, şuieră Hank greoi. Şi-n ea e diavolul. Voi sunteţi împreună. Vă furişaţi prin pădure, vă întâlniţi.

Enoch aştepta, privindu-i pe amândoi.

— Ajută-mă, Doamne! strigă Hank. Fiica mea-i vrăjitoare!

— Cred că ar trebui să mergeţi acasă, spuse Enoch. Dacă se întâmplă să o găsesc pe Lucy, o aduc eu.

Cei doi nu făcură nicio mişcare.

— Încă nu mi-am spus ultimul cuvânt, răcni bătrânul. O ţii pe fata mea undeva şi o s-o păţeşti de la mine pentru asta.

— Când doreşti, dar nu acum, rosti Enoch şi făcu imperativ cu puşca. Daţi-i drumul! Şi nu vă mai întoarceţi. Niciunul!

Ei se codiră un moment, privindu-l, încercând să-l cântărească, să ghicească ce urma să facă. Se întoarseră încet şi coborâră dealul, umăr la umăr.

18

„Ar fi bine să-i ucid pe amândoi”, gândi Enoch. „Nu meritau să trăiască.”

Se uită spre puşcă şi îşi văzu mâinile atât de încleştate încât degetele erau albe şi ţepene pe lemnul brun şi neted.

Făcu un efort ca să lupte cu mânia care fierbea în el. Dacă cei doi ar mai fi întârziat acolo, dacă nu i-ar fi gonit, ar fi cedat furiei crescânde.

Mai bine, mult mai bine că se întâmplase aşa. Se întrebă uşor prosteşte cum de reuşise şi chiar se bucură că nu înrăutăţise lucrurile, pentru că şi aşa era destul de rău.

Aveau să spună că înnebunise, că-i gonise cu puşca. Puteau chiar afirma că o răpise pe Lucy şi că o ţinea ostatecă. Aveau să se lege de orice ca să-l necăjească.

Nu-şi făcea iluzii în privinţa lor, pentru că ştia din ce aluat erau plămădiţi, răzbunători în nimicnicia lor, nişte viermi care nu merită numele de oameni.

Rămase lângă trepte şi aşteptă ca siluetele să dispară, întrebându-se cum de ieşise dintr-o asemenea familie jalnică o fată atât de bună ca Lucy. Poate handicapul ei fusese o pavăză ce o ferise de influenţa lor. Poate, dacă ar fi auzit şi ar fi vorbit, cu vremea ar fi devenit la fel de încăpăţânată şi de rea ca oricare din ei.

Făcuse o mare greşeală că se amestecase în asemenea lucruri. Un om în situaţia lui nu trebuia să se implice. Avea prea multe de pierdut. Ar fi trebuit să stea deoparte.

Şi totuşi ce să fi făcut? Să fi refuzat s-o apere pe Lucy, cu tot sângele care-i pătase rochia de pe umerii biciuiţi? Să nu fi luat în seamă rugămintea întipărită pe chipul ei?

Ar fi putut reacţiona altfel, îşi spuse. Dar nu fusese timp să se gândească la o cale mai inteligentă. Abia avusese timp s-o ducă pe fată la adăpost şi să iasă în întâmpinarea lor.

Acum poate că cel mai bun lucru ar fi fost să nu mai iasă afară. Dacă ar fi rămas înăuntrul staţiei, nimic nu s-ar mai fi putut întâmpla.

Îi înfruntase din instinct. Fusese probabil o reacţie firească, dar deloc înţeleaptă. Orice ar fi fost, nu mai putea da înapoi. Dacă ar fi trebuit să o ia de la capăt, ar fi acţionat altfel, dar nu mai avea o a doua şansă.

Se întoarse cu mers greoi şi intră în staţie.

Lucy stătea tot pe sofa şi ţinea un obiect lucitor pe care îl privea extaziată. Pe faţa ei se zărea aceeaşi expresie încordată ca în dimineaţa în care vindecase fluturele.

Enoch lăsă puşca pe birou şi rămase nemişcat, dar ea îi ghicise prezenţa, pentru că ridică privirile o clipă, după care se concentră din nou asupra obiectului.

Ţinea în mâini piramida ale cărei sfere se roteau acum încet, când într-un sens, când în celălalt, iar în balansul acesta aruncau sclipiri, fiecare în culoarea ei, de parcă undeva în adâncul lor s-ar fi aflat o sursă de lumină caldă.

Bărbatul privea cu răsuflarea tăiată. Cercetase piramida de sute de ori, fără să-i poată da vreo satisfacţie. Crezuse că era doar un obiect menit privirii, deşi, avusese tot timpul sentimentul că avea şi un alt rost.

Şi iată că acum funcţiona. El încercase de sute de ori, iar Lucy îl luase doar o dată în mâini şi reuşise.

Observă extazul din privirile ei. Era posibil, se întrebă, ca fata să-i ştie rostul?

Traversă încăperea şi-i atinse braţul. Ea ridică fruntea şi Enoch îi citi în ochi emoţia şi fericirea.

Făcu un gest întrebător către piramidă, dar Lucy nu-l înţelese. Ori poate că da, însă îşi dădea seama că nu ar fi reuşit să-i explice. Ea flutură iarăşi din mână către masa încărcată, surâzând uşor şi timid.

E doar un copil, care a dat peste o cutie cu jucării noi şi minunate, îşi spuse Enoch. Ce însemnau oare pentru ea? Era emoţionată şi fericită doar pentru frumuseţea lucrurilor de pe masă?

Se întoarse obosit, luă puşca şi o agăţă înapoi în cui.

Fata n-ar fi trebuit să fie în staţie. Nimeni în afara lui nu ar fi trebuit să pătrundă vreodată acolo. Aducând-o, călcase înţelegerea nescrisă cu cei care-i dăduseră în grijă locul. Deşi, dintre toţi oamenii pe care i-ar fi adus, Lucy era

singura care putea fi iertată, pentru că nu ar fi fost în stare să spună vreodată ce văzuse acolo.

Ştia că nu putea s-o ţină multă vreme înăuntru; trebuia s-o ducă acasă, altfel s-ar fi pornit o adevărată vânătoare.

Apoi, o poveste despre dispariţia unei surdomute ar fi atras ziariştii în mai puţin de două zile. Ar fi urlat toate ziarele, radioul şi televiziunea, iar păduri ar fi fost împânzite de sute de căutători.

Hank Fisher ar fi povestit cum încercase în zadar să pătrundă în casă şi atunci ar fi apărut şi alţi amatori.

Gândindu-se la asta, broboane de sudoare îi umeziră fruntea lui Enoch.

Toţi anii în care se ferise din calea oamenilor, toţi anii în care nu se amestecase în viaţa nimănui ar fi fost inutili. Casa ciudată de pe culme ar fi devenit un mister, o provocare şi o ţinută pentru toţi oportuniştii din lume.

Deschise dulapul cu medicamente şi căută unguentul vindecător primit de la Centrala Galactică.

Îl găsi şi deschise cutiuţa. Rămăsese mai mult de jumătate. Îl folosise cu zgârcenie de-a lungul anilor.

Se apropie de Lucy, îi arătă ce ţinea în palmă şi o lămuri prin gesturi la ce folosea alifia. Ea lăsă rochia să-i alunece de pe umeri şi Enoch se aplecă să cerceteze tăieturile.

Sângele se oprise, dar urmele rămăseseră roşii şi umflate. Întinse cu blândeţe peste ele un strat subţire de alifie.

Vindecase fluturele, gând el, dar nu se putea vindeca pe sine.

Pe masa din faţa ei piramida de sfere continua să sclipească, aruncând culori pâlpâitoare prin încăpere.

Funcţiona, dar oare la ce folosea? Funcţiona în sfârşit, dar nu părea să aibă vreun efect.

19

Ulise sosi la ora în care crepusculul se adâncea în noapte.

Enoch şi Lucy tocmai îşi terminaseră cina, când paşii exterului se auziră în staţie.

Umbrele îi subliniau, parcă mai mult ca niciodată, cruzimea trăsăturilor de măscărici. Trupul lui mlădios părea acoperit cu piele tăbăcită de căprioară. Veşmântul multicolor lucea slab, iar faţa colţuroasă, capul lipsit de păr, urechile drepte şi ascuţite, lipite strâns de craniu, îi dădea o înfăţişare înfricoşătoare.

Cel care nu i-ar fi cunoscut firea blajină, gândise Enoch, s-ar fi speriat ca un copil.

— Te aşteptam, spuse Enoch. Cafeaua e fierbinte.

Ulise făcu încet un pas înainte, apoi se opri.

— Mai ai pe cineva cu tine. Un om, aş spune.

— Nu e niciun pericol, îl linişti bărbatul.

— De alt sex. O femelă, nu? Ţi-ai găsit o pereche?

— Nu. Nu e perechea mea.

— Ai acţionat înţelept în toţi aceşti ani, spuse Ulise. Într-o situaţie ca a ta, o prietenă nu reprezintă cea mai fericită alegere.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi. Nu poate comunica. Nu vorbeşte şi nu aude.

— O boală?

— Da, din naştere. N-a auzit şi n-a vorbit niciodată. Nu poate spune nimic din ce a văzut aici.

— Limbaj prin semne?

— Nu cunoaşte niciunul. A refuzat să înveţe.

— Îţi este prietenă?

— De câţiva ani, răspunse Enoch. A venit să-mi ceară protecţie. Tatăl ei a bătut-o cu un bici.

— El ştie că este aici?

— Bănuieşte, dar nu poate fi sigur.

Ulise ieşi încet din umbră.

Lucy îl privi, dar niciun semn de groază nu i se citi pe

faţă. Privirea îi rămase netulburată şi nu tresări.

— Mă acceptă bine, spuse Ulise. Nu fuge şi nici nu ţipă.

— N-ar putea ţipa, chiar dacă ar vrea, observă Enoch.

— Trebuie să fiu foarte respingător la prima vedere pentru orice om.

— Ea nu vede doar exteriorul. Te vede şi pe dinăuntru la fel de bine.

— Crezi că s-ar speria dacă i-aş face o plecăciune omenească?

— Dimpotrivă. S-ar putea chiar s-o încânte, răspunse amuzat Enoch.

Ulise făcu plecăciunea, formal şi exagerat, ţinând o mână pe piept.

Lucy zâmbi şi bătu din palme.

— Vezi! strigă încântat exterul. Cred că mă place.

— Atunci de ce nu te aşezi să bem nişte cafea, sugeră Enoch.

— Uitasem de cafea. Vederea acestui om mi-a luat din minte gândul cafelei.

Se aşeză pe locul unde îl aştepta a treia ceaşcă. Enoch dădu să se ridice, dar Lucy i-o luă înainte şi merse să ia cafeaua.

— Înţelege? se miră Ulise.

Bărbatul clătină din cap.

— Te-ai aşezat şi ceaşca din faţa ta era goală.

Fata turnă cafeaua, apoi se retrase pe sofa.

— Nu vrea să stea cu noi? întrebă Ulise.

— O încântă obiectele acelea. A reuşit să pună în funcţiune unul din ele.

— Ai de gând să o păstrezi aici?

— Nu pot. Ar fi căutată. Trebuie s-o duc acasă.

— Nu-mi place asta, spuse Ulise.

— Nici mie. Fără discuţie, n-ar fi trebuit s-o aduc aici. Dar în clipa aceea nu puteam face altceva. N-am avut timp de gândire.

— Nu ai făcut nimic rău, şopti exterul.

— Fata e inofensivă. Lipsită de comunicare…

— Nu-i vorba de asta. Ea reprezintă o complicaţie

suplimentară şi asta nu-mi place. Am venit în seara asta să-ţi spun că avem necazuri.

— Necazuri? N-am avut nicio problemă.

Ulise duse cafeaua la buze şi sorbi prelung.

— E bună, spuse el. Am luat boabe cu mine şi mi-am preparat acasă, dar nu are acelaşi gust.

— Care-i necazul de care vorbeai?

— Îţi mai aminteşti de veganul mort acum câţiva ani de-ai tăi?

— Luminosul, încuviinţă din cap Enoch.

— Fiinţa are propriul ei nume…

— Nu-ţi plac poreclele noastre, râse bărbatul.

— Nu ne stă în obicei să folosim alte denumiri.

— Faptul că le dau un nume este un semn de afecţiune, se motivă Enoch.

— Ai îngropat veganul.

— Pe locul familiei mele, ca şi cum ar fi fost de-al meu. Am citit un psalm deasupra lui.

— Asta e bine, spuse Ulise. S-a făcut cum trebuia. Ai făcut foarte bine. Dar trupul a dispărut.

— A dispărut! Nu se poate!

— A fost luat din mormânt.

— Dar n-ai de unde să ştii, protestă Enoch. Cum ai aflat?

— Nu eu. Veganii sunt cei care-au aflat.

— Dar sunt la ani-lumină distanţă…

Apoi însă nu se mai simţi la fel de sigur. În noaptea în care murise bătrânul şi el expediase mesajul către Centrala Galactică, i se spusese că veganii ştiau vestea chiar din clipa morţii lui. De asemenea nu era nevoie de un certificat de deces, întrucât cunoşteau şi cauza decesului.

Părea imposibil, dar în galaxie multe astfel de lucruri se dovedeau, până la urmă, pe deplin posibile.

Oare, se întrebă Enoch, fiecare vegan avea contact mental cu semenii lui? Sau exista un fel de Birou Central de Evidenţa Populaţiei (folosind o denumire pământeană pentru ceva vag inteligibil), care păstra contactul cu fiecare vegan în viaţă, ştiind în fiecare clipă unde era şi ce făcea?

Într-adevăr! S-ar fi putut, admise Enoch. Nu ar fi

reprezentat ceva deosebit pentru puterile lor uluitoare. Totuşi menţinerea contactului şi după moarte era cu totul altceva.

— Trupul a dispărut, insistă Ulise. Pot să te asigur că ăsta-i adevărul. Eşti considerat responsabil.

— De către vegani?

— De ei şi de întreaga galaxie.

— Am făcut ce-am putut, spuse Enoch înfierbântat. Am făcut ce mi s-a cerut. Am urmat litera legii vegane. Am onorat trupul după obiceiurile planetei mele. Nu-i drept ca responsabilitatea să se menţină la nesfârşit. Şi nici nu cred că trupul a dispărut cu adevărat. Nimeni nu putea să-l ia, pentru că nimeni nu ştia de el.

— După logica umană, recunoscu exterul, ai dreptate, bineînţeles. Dar nu şi după logica vegană. Şi în acest caz, Centrala Galactică tinde să susţină partea lor.

— Întâmplător, veganii îmi sunt prieteni. N-am întâlnit niciunul cu care să nu mă înţeleg şi care să nu-mi placă. O să mă descurc eu cu ei.

— Dacă ar fi o problemă care să-i intereseze numai pe vegani, explică Ulise, sunt sigur că ai reuşi. Nu mi-aş face griji. Dar situaţia e ceva mai complicată. Aparent, este o întâmplare obişnuită, dar au intervenit şi alţi factori. Veganii ştiu de câtva timp că trupul a fost luat şi sunt, bineînţeles, tulburaţi. În ciuda acestui fapt, au păstrat tăcerea.

— Nu trebuia. Puteau veni la mine. Nu ştiam ce s-a întâmplat…

— Nu au tăcut din cauza ta. Au avut alt motiv.

Ulise termină cafeaua şi-şi mai turnă una. Umplu ceaşca pe jumătate plină a lui Enoch şi puse ibricul alături.

Bărbatul îl aşteptă să continue.

— Poate nu ştiai, dar la vremea când s-a hotărât înfiinţarea staţiei s-a înregistrat o opoziţie considerabilă din partea unui număr de rase din galaxie. Ca în orice situaţie de acest gen au fost invocate mai multe considerente, dar adevăratul motiv îl constituia confruntarea permanentă pentru avantaje rasiale sau regionale, o situaţie asemănătoare, după câte îmi închipui, cu acţiunile de pe

Pământ pentru dobândirea de avantaje economice. Bineînţeles, în galaxie, consideraţiile economice reprezintă arareori factorul fundamental. Există multe alte interese.

Enoch încuviinţă din cap.

— Am auzit mai demult ceva, dar n-am dat prea mare importanţă.

— În principiu, este o problemă de direcţie, spuse Ulise. Când Centrala Galactică şi-a început expansiunea în acest braţ al spiralei, nu a mai rămas nici timp, nici forţă pentru expansiunea în alte direcţii. Există un grup mare de rase care visează de multe secole să se extindă către roiurile globulare. Fireşte, au motivele lor personale. Cu tehnica noastră, un salt prin spaţiu până la roiurile apropiate este pe deplin posibil. Aceste roiuri par să fie aproape complet lipsite de praf şi gaze, aşa încât, odată ajunşi acolo, ne-am putea extinde mult mai rapid decât din multe alte părţi ale galaxiei. Pare frumos, dar totul rămâne o simplă ipoteză, pentru că nu ştim ce vom găsi în realitate. S-ar putea ca după toate eforturile şi timpul cheltuit să nu descoperim nimic sau să dăm peste o altă rasă. Şi aşa avem destule în galaxie. Totuşi roiurile prezintă o fascinaţie deosebită pentru unele spirite.

— Îmi dau seama, aprobă pământeanul. Ar fi prima aventură în afara galaxiei. Ar putea fi pasul cel mic spre alte galaxii.

Ulise se holbă către el.

— Şi tu! Trebuia să fi bănuit…

— Şi eu am un asemenea spirit, spuse Enoch amuzat.

— Deci, există această fracţiune care opta pentru roiurile globulare, cred că aşa le spuneţi voi, şi care a luptat împotriva deciziei de a veni în această direcţie. Înţelegi, doar, că abia am început expansiunea în zonă. Avem mai puţin de o duzină de staţii şi ne vor trebui o sută. Vor mai trece secole până ce reţeaua va fi completă.

— Deci fracţiunea respectivă continuă să se împotrivească şi mai are încă vreme să oprească proiectul braţului spiral.

— Aşa-i, şi asta mă îngrijorează. Ei intenţionează să

folosească dispariţia cadavrului drept argument împotriva extinderii reţelei. Li s-au alăturat şi alte grupuri, fiecare cu interesele sale, crezând că au o şansă mai mare să capete ceea ce vor dacă ruinează proiectul.

— Să-l ruineze?

— Da. Din momentul în care incidentul va deveni public, vor începe să strige că o planetă aşa de barbară ca Pământul nu este potrivită pentru o haltă. Vor insista ca staţia să fie abandonată.

— Dar nu pot face asta!

— Ba pot. Vor spune că e degradant şi nesigur să menţinem o staţie într-o sălbăticie în care până şi mormintele sunt jefuite, pe o planetă unde morţii nu se pot odihni în pace. Este tipul de argument sentimental care va primi sprijinul din partea multor sectoare ale galaxiei. Tocmai din pricina proiectului veganii au făcut tot posibilul să treacă sub tăcere întâmplarea. E prima oară când fac aşa ceva. Sunt un popor mândru şi au cult pentru onoare, însă pentru binele nostru au acceptat dezonoarea. Aşa ar fi rămas, dacă s-ar fi păstrat secretul. Dar povestea s-a aflat – fără îndoială, prin spioni – şi acum nu mai pot accepta să-şi piardă onoarea. Veganul care va sosi în seara asta este un reprezentant oficial, însărcinat să aducă protestul.

— Mie?

— Ţie, şi, prin tine, întregului Pământ.

— Dar Pământul nu este implicat. Pământul nu ştie nimic.

— Sigur că nu, dar din punctul de vedere al Centralei Galactice, tu reprezinţi Pământul.

Enoch clătină din cap. Era o nebunie, dar asta nu trebuia să-l surprindă. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Fusese obişnuit să gândească omeneşte şi, chiar după toţi acei ani, păstrase concepţiile lui înguste, până acolo încât orice alt mod de gândire îi părea din capul locului eronat.

Planul de abandonare a Pământului constituia o greşeală. Nu avea niciun rost, întrucât părăsirea staţiei nu anula proiectul. În schimb, ar fi ruinat orice speranţă pentru rasa umană.

— Totuşi chiar dacă va trebui să abandonaţi Pământul, puteţi merge pe Marte. Dacă e nevoie de o staţie în acest sistem solar, există şi alte planete.

— Nu înţelegi, spuse Ulise. Staţia asta e un simplu punct de atac. Ţinta lor e să anihileze proiectul şi să folosească timpul şi eforturile în altă direcţie. Dacă abandonăm o staţie, suntem discreditaţi. Atunci, toate motivele noastre vor fi discutate şi judecate din nou.

— Chiar dacă proiectul va cădea, obiectă Enoch, nu e sigur că va câştiga un alt grup. Problema redistribuirii timpului şi energiei se va dezbate deschis. Spui că există multe grupuri unite împotriva noastră. Să presupunem că vor câştiga. Atunci vor trebui să lupte între ele.

— Bineînţeles, admise exterul, dar astfel fiecare va avea o şansă de câştig. După cum merge treaba acum, nu au niciuna. Există un grup, în partea cealaltă a galaxiei, care vrea să se mute într-un sector puţin populat de la periferie. O legendă veche spune că rasa lor s-a ridicat din emigranţii unei alte galaxii care au ajuns la periferie şi au început să înainteze spre centru. Ei au credinţa că, dacă vor ajunge la periferie, vor putea transforma legenda în istorie, spre marea lor glorie. Alt grup îşi doreşte să ajungă într-un braţ mic al spiralei din pricina unei înregistrări obscure, făcută cu mulţi eoni în urmă de strămoşii lor, care conţine nişte mesaje practic indescifrabile. Cu timpul, povestea a căpătat amploare, până ce au ajuns să fie convinşi că vor găsi o superinteligenţă în acel braţ al spiralei. Pe deasupra, mai este şi instinctul firesc de cercetare a inimii galaxiei. Trebuie să înţelegi că de abia am început, că galaxia este neexplorată, iar miile de rase care formează Centrala Galactică sunt abia nişte pionieri. De aceea Centrala este ţinta tuturor presiunilor.

— Vorbeşti de parcă ai avea puţine speranţe pentru staţia de pe Pământ.

— Aproape nicio speranţă. Însă tu poţi alege, să rămâi aici şi să trăieşti o viaţă obişnuită, sau să fii repartizat la o altă staţie. Centrala Galactică speră că vei alege să lucrezi în continuare.

— Sună cam ultimativ.

— Mă tem că este, recunoscu Ulise. Îmi pare rău, Enoch, că sunt purtătorul veştilor proaste.

Enoch rămase împietrit. Veşti proaste? Era mult mai rău. Era sfârşitul.

Vedea cum se prăbuşeau, odată cu lumea lui, toate speranţele pentru Pământ. Fără staţie, Pământul urma să fie din nou uitat, fără speranţă de ajutor. Singură şi fără apărare, rasa umană urma să continue orbeşte pe calea sa nesigură către un viitor tulbure şi nebun.

20

Luminosul era bătrân. Ceaţa aurie care-l înfăşura îşi pierduse strălucirea tinereţii, rămânând discretă, profundă şi bogată. Creatura inspira demnitate, iar moţul alb, înnodat în vârful capului, îi dădea un aer de sfinţenie. Se adresă lui Enoch cu blândeţe:

— Regret că întâlnirea noastră trebuie să fie aşa. Deşi mă bucur să te întâlnesc. Am auzit despre tine. Rareori o făptură de pe o planetă neinclusă în Centrală ajunge îngrijitor de staţie. De aceea, tânără fiinţă, am fost curios în privinţa ta. M-am întrebat ce fel de creatură ai putea fi.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, replică Ulise, uşor tăios. Garantez eu pentru el. Suntem prieteni de ani de zile.

— Da, am uitat. Tu l-ai descoperit, spuse Luminosul şi aruncă o privire prin cameră. Altul? Nu ştiam că sunt doi. Ştiam doar de unul.

— E un prieten al lui Enoch, răspunse Ulise.

— Înseamnă deci că s-a făcut contact cu planeta.

— Nu, nu a avut loc niciun contact.

— Poate o indiscreţie…

— Poate, recunoscu Ulise, dar cauzată de o provocare la care mă îndoiesc că eu sau tu am fi rezistat.

Lucy se ridicase în picioare şi se apropia încet, tăcută, parcă plutind.

— Mă bucur să te întâlnesc. Mă bucur foarte mult, i se adresă Luminosul în limba universală.

— Nu poate vorbi, îl atenţionă Ulise. Nici auzi. Nu comunică.

— În compensaţie, încuviinţă Luminosul.

— Crezi?

— Sunt sigur.

Înaintă încet şi Lucy aşteptă.

— Lucrul-ea, forma femelă… cum îi spuneţi voi… nu are teamă.

— Nu s-a speriat nici măcar de mine, chicoti Ulise.

Luminosul întinse mâna către Lucy şi, după o clipă, fata

ridică şi ea una din mâini şi prinse degetele tentaculare ale exterului.

Pentru un moment Enoch avu impresia că ceaţa aurie o învelise şi pe fată în strălucirea sa.

Cum se făcea, se întrebă el, că nu avea pic de teamă, nici faţă de Ulise, nici faţă de Luminos? Oare putea într-adevăr să vadă dincolo de înfăţişarea exterioară, putea să simtă, într-un fel, bunătatea acestor creaturi? Poate nici ea nu era om în întregime. Fireşte, avea un trup şi o origine pământeană, dar nimic mai mult. Îi lipsea corsetul de reguli şi de legi care s-o facă să se poarte ca un om.

Lucy se desprinse din mâna Luminosului şi se întoarse la sofa.

— Enoch Wallace, spuse Luminosul.

— Da.

— Ea face pate din rasa ta?

— Da, sigur că da.

— Este foarte diferită de tine. Parcă ar fi două rase.

— Nu sunt două rase, ci doar una.

— Mai sunt mulţi asemenea ei?

— Nu ştiu, răspunse Enoch.

— Nu vrei nişte cafea? îl întrebă Ulise pe Luminos.

— Cafea?

— O băutură delicioasă. Una din marele comori ale Pământului.

— Nu am cunoştinţă de aşa ceva, recunoscu Luminosul. Şi nici nu cred că voi avea.

Se întoarse greoi către Enoch.

— Ştii de ce mă aflu aici? întrebă el.

— Cred că da.

— E o problemă pe care o regret, dar trebuie…

— Dacă doreşti, spuse pământeanul, putem considera că protestul a fost făcut. Aşa am să notez şi în jurnal.

— De ce nu? interveni Ulise. Nu e nevoie, după câte mi se pare, să trecem toţi trei printr-o scenă oarecum jenantă.

Luminosul ezită.

— Dacă eşti de părere că trebuie, fă-o, spuse Enoch.

— Nu. Sunt mulţumit dacă protestul nerostit este

acceptat cu generozitate.

— Acceptat, dar cu o singură condiţie. Să mă conving eu însumi de acuzaţie. Trebuie să ies afară să văd.

— Nu mă crezi?

— Nu e o problemă de încredere. Este un lucru care poate fi controlat. Nu pot accepta o vină, pentru mine şi planeta mea, decât după ce verific.

— Enoch, spuse Ulise, veganii au fost amabili. Nu numai acum, ci şi înainte de nefericita întâmplare. Rasa lui pronunţă acuzarea fără tragere de inimă. Au avut mult de suferit ca să protejeze Pământul şi pe tine.

— Zici că aş fi lipsit de tact dacă nu aş accepta implicit protestul şi acuzaţia?

— Regret, dar asta am vrut să spun.

Bărbatul clătină din cap.

— Ani de zile am încercat să înţeleg şi să mă conformez eticii şi ideilor tuturor celor care au trecut prin staţie. Mi-am suprimat instinctele şi deprinderile omeneşti. Am încercat să înţeleg alte puncte de vedere şi să evaluez alte moduri de gândire, din care multe intrau în conflict cu al meu. Mă bucur de toate astea, pentru că mi s-a dat o şansă să văd dincolo de calea îngustă a Pământului. Cred că am câştigat câte ceva din fiecare experienţă. Dar nimic din toate astea nu a implicat Pământul, ci numai pe mine. În schimb, această problemă afectează planeta şi eu sunt dator s-o tratez din punct de vedere pământean. În situaţia de faţă, nu mai sunt doar îngrijitorul unei halte galactice.

Niciunul din ei nu rosti vreun cuvânt. Enoch aşteptă o vreme, dar tăcerea nu se destrămă.

În sfârşit, se răsuci şi se îndreptă spre uşă.

— Mă întorc, le spuse.

Rosti fraza şi uşa începu să alunece.

— Dacă mă primeşti, spuse încetişor Luminosul, aş vrea să te însoţesc.

— Bine, acceptă Enoch. Haide.

Afară era întuneric şi veganul privi cu atenţie lampa pe care o aprinse Enoch.

— Combustibil fosil, îi explică acesta. Arde la capătul

unui fitil permanent îmbibat.

— Dar cu siguranţă aveţi şi instrumente mai bune, se îngrozi Luminosul.

— Mult mai bune. Eu sunt însă de modă veche. Felinarul din mâna lui arunca o pată mică de lumină pe care Luminosul o urmă.

— Este o planetă sălbatică, remarcă exterul.

— Aici e sălbatică. În alte părţi e îmblânzită.

— Planeta mea e controlată. Fiecare bucăţică a ei este calculată.

— Ştiu. Am vorbit cu mulţi vegani. Mi-au descris-o.

Se îndreptară spre grajd.

— Vrei să te întorci? întrebă Enoch.

— Nu. E interesant. Cele de acolo sunt plante sălbatice?

— Noi le numim copaci.

— Vântul bate după cum doreşte?

— Exact. Nu ştim încă să controlăm vremea.

Enoch luă lopata sprijinită după uşa grajdului şi porniră către livadă.

— Desigur, ştii că trupul a dispărut, făcu Luminosul.

— Sunt pregătit să descopăr asta.

— Atunci, de ce continui?

— Pentru că trebuie să fiu sigur. Nu poţi înţelege asta, nu?

— În staţie spuneai că ai încercat să ne înţelegi. Poate a venit vremea ca măcar unul din noi să te înţeleagă şi pe tine.

Enoch îl conduse pe poteca din livadă. Ajunseră la gărduleţul grosolan al cimitirului. Portiţa atârna deschisă.

— Aici l-ai îngropat?

— Ăsta e locul familiei mele. Părinţii mei sunt aici şi l-am pus alături de ei.

Îl lăsă pe vegan să ţină lampa şi se apropie cu lopata de mormânt. Înfipse unealta în ţărână.

— Vrei să ţii lumina mai aproape, te rog?

Luminosul se apropie câţiva paşi.

Enoch se lăsă în genunchi şi mătură cu palma frunzele căzute pe sol. Sub ele, pământul era reavăn, săpat de

curând.

Veganul mişcă felinarul şi peste movilă se lăsă întunericul. Dar Enoch nu mai avea nevoie să vadă, nu trebuia să mai sape, ştia ce va găsi. Ar fi trebuit să păzească locul. Nu ar fi trebuit să pună piatra funerară care să atragă atenţia, dar Centrala Galactică spusese „Ca şi cum ar fi de-al tău”. Şi el aşa făcuse.

Se îndreptă de spate, dar rămase în genunchi, simţind umezeala ţărânei pătrunzând prin pânza pantalonilor.

— Nimeni nu mi-a spus, şopti Luminosul.

— Ce să-ţi spună?

— De piatra funerară. Şi de inscripţia de pe ea. Nu ştiam că ne cunoşti limba.

— Am învăţat-o demult. Am căpătat nişte lucrări pe care voiam să le citesc. Mi-e teamă că nu e prea bine scris.

— Două greşeli ortografice, recunoscu exterul, şi o uşoară stângăcie. Dar astea sunt lucruri fără importanţă. Ceea ce contează foarte mult este că, atunci când ai scris, ai gândit ca unul din noi.

Enoch se ridică în picioare şi întinse mâna după lampă.

— Hai să ne întoarcem, rosti tăios, aproape cu nerăbdare. Ştiu acum cine a făcut asta. Trebuie să dau de el.

21

Vârfurile copacilor foşneau în vântul care se înteţea. În faţă, pâlcul cel mare de mesteceni se arăta alburiu în lumina palidă a felinarului. Mestecenii creşteau pe buza unui povârniş abrupt care se prăvălea vreo şapte metri. Ca să continue coborâşul, Enoch avea de ocolit prin dreapta.

Se întoarse uşor şi privi peste umăr. Lucy, care îl urma de aproape, îi zâmbi şi-i făcu un semn liniştitor. Bărbatul îi arătă că era necesar să ocolească prin dreapta şi că ea trebuia să se ţină aproape. Deşi, poate, n-ar fi fost nevoie. Şi ea cunoştea dealul la fel de bine, ba poate chiar mai bine decât el.

Continuară de-a lungul râpei stâncoase, ajunseră la capătul ei şi porniră să coboare panta. Spre stânga se auzea murmurul pârâului iute rostogolindu-se printre stânci.

Ciudat, gândi el, chiar şi pe întuneric putea recunoaşte unele forme, stejarul alb cel strâmb, ridicându-se într-un unghi imposibil; pâlcul de stejari roşii masivi care creşteau dintr-o grămadă de stânci prăbuşite, până la care niciun tăietor de lemne n-ar fi cutezat să urce; mica mlaştină acoperită de papură, care săpase o terasă în coasta dealului.

Mult mai jos, prinse lucirea unei ferestre şi se îndreptară către ea. Privi din nou peste umăr. Lucy era tot acolo, la doi paşi în urmă.

Ajunseră la o îngrăditură de pari şi se strecurară printre ei.

Undeva, dedesubt, lătră un câine şi un altul i se alătură, apoi tot mai mulţi. Haita din vale se repezi către ei. Câinii trecură pe lângă Enoch şi se aruncară spre Lucy, preschimbaţi brusc, din paznici, într-un comitet de primire. Ea îi mângâie uşor pe cap. Ca la un semn, câinii fugiră înapoi, hârjonindu-se, apoi făcură un ocol ca să se întoarcă iarăşi la ea.

Dincolo de gardul cel grosolan se întindea o grădină de

zarzavat. Enoch urmă cu grijă cărarea dintre răzoare şi ajunse în curte. Casa de dinaintea lui stătea povârnită, cu contururile şterse din pricina întunericului, cu ferestrele de la bucătărie luminate cald de o lampă.

Bărbatul traversă curtea şi bătu la uşa bucătăriei. Auzi zgomot de paşi pe podea.

Uşa se deschise şi în cadrul luminat apăru coana Fisher, o femeie înaltă, osoasă, îmbrăcată în ceva care părea mai mult sac decât rochie.

Se holbă la Enoch, pe jumătate speriată, pe jumătate înfuriată. Apoi văzu fata din spatele lui.

— Lucy!

Fata se apropie în grabă şi mama o prinse în braţe.

Enoch lăsă felinarul pe pământ, strânse puşca sub braţ şi păşi pragul.

Familia era la cină în jurul unei mese rotunde din mijlocul bucătăriei. Hank se ridicase în picioare, însă cei trei fii şi străinul rămăseseră aşezaţi.

— Deci ai adus-o înapoi, rosti bătrânul.

— Am găsit-o.

— Tocmai ne-am întors din căutare, făcu Hank. Am fost iar după ea.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus azi după-amiază? întrebă Enoch.

— Ţi-am spus multe.

— Mi-ai spus că-l am pe dracu în mine. Mai ridică o dată mâna asupra fetei şi-ţi promit că-ţi arăt câţi draci am.

— Nu mă sperii tu pe mine, se burzului Hank.

Era însă deja speriat. I se citea în priviri şi în rigiditatea trupului.

— Vorbesc serios, spuse Enoch. Încearcă şi ai să vezi.

Cei doi bărbaţi rămaseră faţă în faţă preţ de o clipă, după care Hank se aşeză.

— Mănânci cu noi? se interesă el.

Enoch clătină din cap cu privirile aţintite asupra străinului.

— Tu eşti omul cu ginsengul? îl întrebă.

Bărbatul aprobă tăcut.

— Aşa mă strigă lumea pe aici.

— Vreau să-ţi vorbesc. Afară.

Claude Lewis se ridică.

— Nu e nevoie să ieşi, interveni Hank. Nu te poate obliga să ieşi. Îţi poate vorbi şi aici.

— Nu mă deranjează, răspunse Lewis. De fapt, chiar vreau să stau de vorbă cu el. Tu eşti Enoch Wallace, nu?

— El e, se răsti Hank. Trebuia să fi murit de bătrâneţe acum cincizeci de ani. Dar uită-te la el! Îl are pe dracu'. Îţi spun eu, ăsta are o înţelegere cu necuratul.

— Taci, Hank, zise Lewis, apoi înconjură masa şi ieşi pe uşă.

— Noapte bună, făcu Enoch către restul familiei.

— Domnule Wallace, spuse coana Fisher, mulţam' c-ai adus fata mea înapoi. Hank n-o s-o mai lovească. Îţi promit. O să am eu grijă de asta.

Enoch ieşi, închise uşa, ridică felinarul şi se apropie de Lewis.

— Hai să ne plimbăm puţin.

Se opriră la marginea grădinii şi se întoarseră faţă în faţă.

— Mă urmăreşti, vorbi Enoch.

Lewis încuviinţă din cap.

— Oficial? Sau doar din curiozitate?

— Oficial, din păcate. Mă numesc Claude Lewis. Nu am niciun motiv să ţi-o ascund, sunt de la CIA.

— Nu sunt nici trădător şi nici spion, spuse Enoch.

— Nimeni nu spune că eşti. Doar te urmăream.

— Ştii ceva despre cimitir?

Lewis dădu din cap în semn că da.

— Ai luat ceva dintr-un mormânt.

— Da, recunoscu Lewis. Din cel cu piatra ciudată.

— Unde e?

— Cadavrul? La Washington.

— N-ar fi trebuit să-l iei, făcu Enoch cu asprime. Ai dat naştere la o mulţime de necazuri. Trebuie să-l aduci înapoi cât poţi de repede.

— O să ia ceva timp. Va fi nevoie să-l trimită cu avionul.

Poate dura chiar douăzeci şi patru de ore.

— Mai repede de atât nu se poate?

— S-ar putea să reuşesc.

— Fă tot ce poţi. E important să aduci trupul înapoi.

— Aşa am să fac, Wallace. Nu ştiam…

— Şi, Lewis…

— Da?

— Nu face pe deşteptul cu mine. Fără fasoane. Fă exact ce-ţi spun eu. Încerc să fiu rezonabil, pentru că nu se poate altfel. Dar dacă încerci vreo manevră…

Întinse mâna şi îl apucă de cămaşă, răsucind-o cu putere.

— Mă înţelegi, Lewis?

Agentul rămase nemişcat. Nu încercă să se elibereze.

— Da, înţeleg.

— Ce dracu' te-a apucat să faci asta?

— Asta mi-e meseria.

— Mda, halal meserie. Dar ea te pune să spionezi, nu să jefuieşti morminte.

Îi dădu drumul la cămaşă.

— Spune-mi, făcu Lewis. Chestia aia din mormânt, ce era?

— Nu te interesează. Treaba ta e să aduci înapoi trupul. Eşti sigur că poţi s-o faci? N-o să te împiedice nimic?

Lewis clătină din cap.

— Absolut nimic. O să-i sun de cum ajung la primul telefon. Am să le spun că e o urgenţă.

— Chiar şi este, încuviinţă Enoch. Cel mai important lucru din viaţa ta e să aduci trupul înapoi. Să nu uiţi asta nicio clipă. E o problemă care priveşte întreg Pământul. Pe mine, pe tine, pe toată lumea. Dacă nu reuşeşti, ai să răspunzi în faţa mea.

— Cu arma?

— Poate, spuse Enoch. Nu te juca. Să nu-ţi închipui că aş ezita să te ucid. Într-o asemenea situaţie, aş putea ucide pe oricine. Absolut pe oricine.

— Wallace, îmi poţi dezvălui ceva?

— Nimic, răspunse Enoch şi ridică lampa.

— Mergi acasă?

Paznicul staţiei făcu din cap în semn că da.

— Nu pare să te deranjeze urmărirea noastră.

— Nu mă supăr dacă mă urmăriţi, atâta timp cât nu vă băgaţi nasul. Adu înapoi trupul şi continuă să mă pândeşti cât vrei. Dar nu-mi forţa mâna. Nu te băga peste mine. Ţine-ţi mâinile acasă şi nu te atinge de nimic.

— Dar, pentru Dumnezeu, omule, aici se întâmplă lucruri ciudate. Poţi să-mi spui câte ceva şi mie.

Enoch ezită.

— Dă-mi o idee. Nu mă interesează detaliile.

— Adu trupul înapoi şi poate mai vorbim, şopti Enoch.

— O să-l ai.

— Dacă nu, gândeşte-te la tine ca şi cum ai fi deja mort.

Enoch se răsuci pe călcâie, traversă grădina şi porni să urce dealul. Lewis rămase pe loc, privind legănatul felinarului până ce dispăru.

22

Când Enoch ajunse înapoi în staţie, îl găsi pe Ulise singur. Exterul îl trimisese pe thuban în drumul lui şi pe Luminos înapoi pe Vega.

Pe foc, ibricul de cafea aburea din nou. Ulise stătea întins pe sofa, nemişcat.

Pământeanul îşi agăţă puşca în cui şi stinse lampa, îşi scoase haina, o aruncă pe birou şi se aşeză pe un scaun înaintea exterului.

— Trupul va fi adus înapoi mâine la vremea asta.

— Sper din tot sufletul că asta va îmbunătăţi situaţia, deşi mă îndoiesc.

— Poate nu ar fi trebuit să mă zbat atât, spuse Enoch cu amărăciune.

— Ţi-ai demonstrat buna credinţă. S-ar putea să tragă şi asta în balanţă până la urmă.

— Luminosul mi-ar fi putut spune unde e trupul. Dacă ştia că a fost luat din mormânt, sigur ştia şi unde poate fi găsit.

— Bănuiesc că ştia, dar, vezi tu, nu-ţi putea spune. Tot ce putea face era să protesteze. Restul depindea de tine. Nu putea să-şi lase demnitatea deoparte şi să-ţi spună ce să faci. Pentru dosar, trebuia să rămână ca parte lezată.

— Uneori, o afacere ca asta te poate înnebuni. În ciuda instrucţiunilor de la Centrala Galactică, întotdeauna ai surprize, întotdeauna se deschid tot felul de capcane. S-ar putea să vină o zi când nu va mai fi aşa. Prevăd că peste câteva mii de ani, galaxia va fi unită într-o mare civilizaţie. Bineînţeles, vor mai exista variaţii locale şi rasiale – aşa şi trebuie – dar peste toate va trona toleranţa.

— Vorbeşti aproape ca un om. La fel au sperat mulţi gânditori de-ai noştri.

— Se poate. M-au influenţat o mulţime din lucrurile de pe Pământ. Nu puteam petrece atâta timp pe planeta ta fără să mă molipsesc puţin. Şi, apropo, ai făcut impresie bună veganului.

— Nu am remarcat. Era bun şi corect, bineînţeles, dar nimic mai mult.

— L-a impresionat inscripţia aceea de pe piatra de mormânt.

— Nu am pus-o acolo ca să impresioneze pe cineva. Am scris-o pentru că aşa am simţit că trebuie. Şi fiindcă îmi plac Luminoşii. Am încercat să fac ce trebuia de dragul lor.

— Dacă nu ar fi fost presiunea fracţiunilor galactice, sunt convins că veganii ar fi uitat incidentul, iar asta ar fi fost o concesie mai mare decât îţi închipui. Chiar şi aşa, s-ar putea să fie de partea noastră când se va lua hotărârea.

— Vrei să spui că datorită lor s-ar putea să salvăm staţia?

Ulise scutură din cap.

— Mă îndoiesc că cineva ar putea. Dar dacă ei ar fi de partea noastră, ar uşura mult situaţia celor din Centrală.

Cafeaua începu să se umfle şi Enoch o luă de pe foc. Ulise înghesui câteva obiecte de pe măsuţă ca să facă loc celor două ceşti. Enoch le umplu cu cafea şi puse ibricul pe podea.

Ulise îşi luă ceaşca, rămase o vreme cu ea în mâini, apoi o aşeză înapoi pe masă.

— Traversăm o perioadă dificilă, spuse el. Nu mai e ca în zilele de demult. Centrala Galactică este îngrijorată din pricina certurilor, presiunilor, şi scandalurilor din ultima vreme.

Se opri o clipă şi îl privi pe Enoch în ochi.

— Credeai că totul e drăguţ şi uşor.

— Nu, răspunse Enoch, asta nu. Ştiam că există puncte de vedere contradictorii şi că avem ceva necazuri. Dar am crezut că totul se va rezolva civilizat, ca între gentlemeni.

— Aşa a fost odată. Întotdeauna au existat opinii diferite, dar numai în probleme de principiu şi de etică, în niciun caz de interese. Ai auzit despre forţa spirituală?

Enoch clătină din cap.

— Am citit câte ceva. Nu prea am înţeles, dar sunt în stare să o accept. Am aflat că există o cale de a intra în contact cu forţa.

— Talismanul.

— Exact. Talismanul. Un fel de maşină.

— Cred că-i poţi spune şi aşa, aprobă Ulise. Deşi cuvântul „maşină” nu-i tocmai corect. Talismanul înseamnă mai mult decât un mecanism. Există doar unul singur, construit de un mistic care a trăit cu zece mii de ani de-ai tăi în urmă. Aş vrea să-ţi pot spune ce este şi cum a fost construit, dar din păcate, nimeni nu e în stare s-o facă. Au fost unii care au încercat să copieze Talismanul, dar niciunul nu a reuşit. Misticul nu a lăsat vreo schemă, planuri, ori specificaţii, nici măcar o singură notiţă. Nimeni nu ştie nimic.

— Nu cred că există vreun motiv ca Talismanul să nu poată fi reprodus. Adică, nu există vreun tabu, nu? Nu e un sacrilegiu să faci un duplicat.

— Până la urmă, nu, recunoscu Ulise. De fapt, avem mare nevoie de unul, pentru că originalul a dispărut.

Enoch sări de pe scaun.

— A dispărut?

— Pierdut, pus în alt loc, furat… Nimeni nu ştie.

— Dar eu nu am…

Ulise zâmbi trist.

— Tu n-ai auzit. Ştiu. Nu e ceva despre care să se vorbească. Nu îndrăznim. Lumea nu trebuie să ştie. Cel puţin, nu pentru moment.

— Dar cum să poţi ascunde adevărul?

— Nu e prea greu. Ştii obiceiul: custodele îl plimbă de la o piaţă la alta, unde se ţine câte o adunare importantă în care Talismanul este dezvăluit şi se ia contactul cu forţa spirituală. Niciodată nu a existat un orar precis al apariţiilor – custodele rătăceşte la voia întâmplării. Pot trece mai mult de o sută din anii tăi până ce să apară pe vreo planetă. Nimeni nu-i aşteaptă vizita. Lumea ştie, pur şi simplu, că într-o zi el li se va înfăţişa cu Talismanul.

— În felul ăsta, furtul poate fi ascuns ani de zile.

— Da, aprobă exterul. Fără nicio problemă.

— Conducătorii ştiu, nu? Administrativul…

Ulise clătină din cap.

— O ştiu foarte puţini. Numai cei de încredere. Centrala Galactică e la curent, fireşte, dar noi ne ţinem gura.

— Atunci de ce…

— De ce ţi-am spus ţie? Ştiu, n-ar fi trebuit. Habar n-am de ce am făcut-o. Ba da, cred că ştiu. Cum te simţi, prietene, în rol de confesor?

— Eşti îngrijorat, spuse Enoch. Nu cred să te fi văzut vreodată în starea asta.

— E o afacere ciudată. Talismanul lipseşte de câţiva ani şi nimeni nu are habar, în afară de Centrală şi de – cum să-i spun? – ierarhie, organizaţia preoţilor care se îngrijeşte de aspectele spirituale. Totuşi, galaxia începe să-şi dea seama. Se destramă. Cu timpul s-ar putea chiar distruge. Ca şi cum Talismanul ar genera o forţă care uneşte toate rasele galaxiei, ajungând să influenţeze până şi acolo unde nimeni nu o bănuia.

— Dar dacă e pierdut, dacă e în altă parte, observă Enoch, Talismanul tot acţionează. Doar nu a fost distrus.

— Fără custodele său, fără senzitivul său, el nu poate opera. Nu maşina în sine produce efectul, ci ea reprezintă doar un intermediar între senzitiv şi forţa spirituală. Este o extensie a senzitivului. Măreşte capacitatea lui de acţiune, ca un fel de pârghie.

— Crezi că pierderea Talismanului are de-a face cu situaţia de faţă?

— Cu staţia de pe Pământ? Poate nu direct, dar e un semn care dă de gândit. În multe sectoare ale galaxiei au izbucnit certuri şi duşmănii care, în alte vremuri, s-ar fi rezolvat – cum ai spus tu – ca între gentlemeni.

Rămaseră tăcuţi o vreme, ascultând şuieratul blând al vântului prin coama acoperişului.

— Asta n-ar trebui să te îngrijoreze, spuse Ulise. Nu e problema ta. Nu ar fi trebuit să-ţi spun. A fost o indiscreţie din partea mea.

— Te temi să n-o spun mai departe? Poţi fi sigur că n-o voi face.

— Ştiu asta. Nici nu mi-a trecut prin minte.

— Chiar crezi că relaţiile din galaxie se deteriorează?

— Odată, zise Ulise, rasele erau unite. Existau diferende, fireşte, dar se găsea repede o rezolvare. Şi chiar dacă soluţia era artificială şi nu prea satisfăcătoare, ambele părţi se chinuiau să păstreze echilibrul şi, de obicei, reuşeau. Pentru că voiau asta, înţelegi? Exista un ţel comun, închegarea unei confrerii a inteligenţei. Am reuşit să unim toate rasele, să avem un fond comun de cunoştinţe şi de tehnică şi am realizat ceva cu mult mai grandios decât ar fi sperat să îndeplinească o rasă de una singură. Am avut şi necazuri, dar progresam. Am înlăturat animozităţile şi diferendele minore şi ne-am preocupat doar de lucrurile importante. Am crezut că în acest fel micile probleme vor trece neobservate. Dar iată că nu a fost aşa. Se tinde acum să se exagereze problemele minore şi să se ignore complet cele esenţiale.

— Parcă ai vorbi despre Pământ, remarcă Enoch.

— În multe privinţe, poate că da, deşi scara conflictului diferă imens.

— Ai citit ziarele care ţi le-am păstrat?

Ulise încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Pare cam jalnic.

— Aduce a război, spuse bărbatul direct.

Exterul se foi încurcat pe scaunul lui.

— Voi nu aveţi războaie.

— Te referi la galaxie? Nu, deocamdată nu avem războaie.

— De ce? Sunteţi prea civilizaţi?

— Nu mai fi răutăcios, protestă Ulise. Au existat vreo două situaţii când am fost la un pas de conflicte deschise, dar asta mai de mult. În confrerie există acum multe rase care au avut un trecut războinic.

— Atunci, avem şi noi o speranţă, de vreme ce şi voi aţi trecut prin aceleaşi probleme.

— În timp, poate.

— Nu e ceva sigur?

— Nu-ţi pot da nicio asigurare.

— Am lucrat la un grafic, spuse pământeanul. Am folosit statistica Mizar. Graficul afirmă că va fi război.

— Nu ai nevoie de un grafic ca să vezi asta, observă Ulise.

— Dar mai e ceva. Am sperat să aflu din grafic o cale de a păstra pacea. Trebuie să existe o cale, o formulă. Dacă am putea şti cărui lucru să dăm atenţie sau pe cine să întrebăm…

— Există o modalitate de a preveni războiul, rosti Ulise.

— Vrei să spui că ştii…

— E o măsură drastică. Nu poate fi folosită decât în ceasul al doisprezecelea.

— Şi nu crezi că am ajuns deja în acel ceas?

— Poate că da. Războiul care s-ar declanşa pe Pământ ar întârzia civilizaţia cu mii de ani şi ar distruge toată cultura. Ar putea să nimicească o mare parte din viaţa de pe planetă.

— Metoda de care vorbeşti a mai fost utilizată?

— De câteva ori.

— Şi a mers?

— O, sigur! Niciodată nu ne-am pus problema să nu meargă.

— Poate fi folosită pe Pământ?

— Poţi solicita aplicarea ei.

— Eu?

— Da, ca reprezentant al Pământului. Ai putea să apari în faţa Centralei Galactice şi să-ţi pledezi cauza. Ca membru al rasei tale, ţi s-ar acorda o audienţă. Centrala ar numi un grup care să investigheze condiţiile şi să ia o decizie.

— Numai eu aş putea s-o fac? Nu şi altcineva de pe Pământ?

— Ba da. Oricine care ajunge să capete o audienţă. Dar pentru asta ar trebui să ştie de existenţa Centralei, iar tu eşti singurul om la curent cu asta. Apoi, tu faci parte din personalul Centralei. Ai servit ca îngrijitor multă vreme şi ai un dosar bun. Ai fi ascultat.

— Totuşi un singur om! Nimeni nu poate vorbi în numele întregii rase!

— Tu eşti singurul calificat.

— Măcar de m-aş putea consulta cu alţi câţiva.

— Nu poţi. Şi chiar de-ai putea, cine te-ar crede?

— Asta-i adevărat, recunoscu Enoch.

Ideea unei confrerii galactice, a unei reţele de transport între stele, nu-i mai era străină; poate câteodată îi părea ciudată, dar nu străină. Însă trecuseră ani de zile până să se obişnuiască. Pentru un alt pământean ar fi sunat drept o nebunie.

— Şi care ar fi metoda asta? întrebă el încordat, aproape înfricoşat.

— Stupiditatea, răspunse Ulise.

Bărbatul înghiţi un nod.

— Stupiditatea? Nu înţeleg. Suntem destul de proşti şi acum, în multe privinţe.

— Proşti găseşti o mulţime, nu numai pe Pământ, ci prin toată galaxia. Eu vorbesc de incapacitatea intelectuală, de neputinţa de a înţelege tehnica şi ştiinţa care fac posibile războiul, care permit funcţionarea maşinilor de luptă. Vorbesc de o stare mentală în care nimeni să nu mai poată înţelege avansul tehnologic şi ştiinţific. Cei care ştiu vor uita, iar ceilalţi nu vor învăţa niciodată. Se vor întoarce din nou la roata şi pârghia simplă. Asta va face ca războiul la o asemenea scară să devină imposibil.

Enoch rămase înlemnit, incapabil să rostească o vorbă, cuprins de groază, în vreme ce milioane de gânduri scăpate de sub control îi goneau prin creier.

— Ţi-am spus că-i o măsură drastică, făcu Ulise. Trebuie să fie. Războiul e o mare nenorocire şi preţul împiedicării lui este enorm.

— N-aş putea! şopti Enoch. Nimeni n-ar putea…

— Tu poate că nu. Dar gândeşte-te: dac-ar fi un război…

— Ştiu. Dac-ar fi un război, ar fi mult mai rău. Dar intervenţia de care vorbeşti n-ar opri războiul. Nu asta aveam în minte. Oamenii ar continua să se ucidă între ei.

— Cu bâte, spuse Ulise. Eventual cu arcuri şi săgeţi. Cu arme de foc, atâta vreme cât o să le mai aibă şi până ce s-or termina muniţiile. După aceea n-o să mai ştie cum să fabrice alt praf de puşcă, cum să facă rost de plumb pentru

gloanţe şi nici măcar cum să le fabrice. O să continue, poate, să se înfrunte, dar n-ar mai fi un holocaust. Oraşele n-ar mai fi şterse de pe faţa pământului de explozii nucleare, pentru că nimeni nu va mai şti să armeze o rachetă, s-o lanseze – poate nici chiar ce reprezintă. Comunicaţiile, aşa cum le cunoşti, o să dispară. N-o să rămână decât mijloacele de transport cele mai simple. Războiul nu va mai exista decât la scară locală.

— E groaznic, murmură pământeanul.

— Şi războiul e la fel. Alegerea îţi aparţine.

— Dar cât o să dureze starea asta? întrebă Enoch. Oare n-o să trebuiască să ne întoarcem de fiecare dată la această soluţie, la nesfârşit?

— Câteva generaţii, răspunse Ulise. Efectul se şterge treptat. Lumea o să iasă încet din amorţeală şi-o să înceapă din nou să progreseze. I se dă, de fapt, o a doua şansă.

— Dar, după alte câteva generaţii, ar putea să ajungă în exact aceeaşi situaţie de astăzi, obiectă Enoch.

— Posibil. Totuşi eu nu m-aş aştepta la asta. E foarte greu de crezut că evoluţia o să fie identică. Sunt multe şanse să se ridice o civilizaţie mai bună şi-un popor mai paşnic.

— E prea mult pentru un om…

— E o şansă pe care-ar trebui s-o iei în calcul, spuse Ulise. Metoda e oferită doar acelor rase care merită să fie salvate.

— Trebuie să-mi dai ceva timp de gândire, şopti Enoch.

Dar ştia că nu mai avea timp.

23

Cineva are o meserie pe care brusc nu mai ştie s-o practice. La fel se întâmplă cu cei din jurul lui. Continuă, fireşte, să încerce o vreme, dar nu prea mult. Şi deoarece treaba nu mai merge, corporaţia sau fabrica, încetează să mai funcţioneze. Şi asta nu doar pentru că nimeni nu mai poate munci, sau pentru că nu mai poate stăpâni rostul afacerii, dar şi pentru că transportul şi comunicaţiile care făceau posibilă această afacere au încetat să mai existe.

Locomotivele nu mai merg, nici avioanele, nici vapoarele, fiindcă nimeni nu-şi mai aminteşte cum funcţionează. Oamenii care au avut odată îndemânarea să o facă, au uitat. Poate că unii mai încearcă, însă cu consecinţe tragice. Câţiva îşi mai amintesc vag cum funcţionează o maşină, un camion ori un autobuz, pentru că asta era a doua lor natură. Însă, odată stricate, nimeni nu mai ştie să le repare.

În câteva ore, oamenii se trezesc din nou aruncaţi într-o lume cu distanţe enorme. Planeta se lărgeşte, oceanele devin bariere de netrecut. După câteva zile apare panica şi disperarea în faţa unei situaţii de neînţeles.

Câtă vreme, se întreabă Enoch, i-ar trebui unui oraş să-şi epuizeze rezervele de hrană din depozite şi să înceapă foametea? Ce se întâmplă când electricitatea se opreşte? Câtă vreme, într-o asemenea situaţie, o bucată de hârtie simbolică sau o monedă o să mai aibă valoare?

Transporturile se prăbuşesc; comerţul şi industria mor; guvernele devin umbre lipsite de putere şi inteligenţă; comunicaţiile încetează; legea şi ordinea îşi pierd rostul; lumea se cufundă într-un nou barbarism, apoi începe, greu, să se reorganizeze. Procesul are nevoie de ani de zile şi înseamnă moarte şi boală, mizerie de nedescris şi disperare. Cu timpul, lucrurile se liniştesc şi lumea îşi urmează noul curs al vieţii.

Dar ar putea fi toate astea mai groaznice decât războiul?

Mulţi ar muri de frig, de foame şi de boli, dar n-ar mai

pieri milioane în răsuflarea fierbinte a exploziilor nucleare. Din cer n-ar mai curge praf otrăvit, apele ar fi mai curate ca niciodată şi pământul ar rămâne fertil.

Dacă războiul ar fi un lucru sigur, alegerea n-ar fi prea grea, îşi spuse bărbatul. Totuşi există întotdeauna o speranţă ca lumea să evite războiul şi să păstreze o pace fragilă. Înainte să se poată hotărî, trebuia să fie sigur. Dar cum ar fi putut să fie? Graficul din sertar indica nemilos războiul. Mulţi diplomaţi şi observatori vedeau în conferinţa de pace doar un factor declanşator al acestuia. Însă nimic nu era sigur.

Şi chiar de-ar fi, se întrebă Enoch, cum poate un om – un singur om – să se transforme în Dumnezeul rasei sale? Cu ce drept poate lua cineva o hotărâre care să-i afecteze pe toţi ceilalţi?

Cum poate şti el cât rău poate aduce războiul şi cât prostia? Nu există răspuns, nici cale de a măsura dezastrul.

După un timp, orice alegere se dovedeşte raţională. Cu vremea, cel ce hotărăşte devine convins de decizia lui şi încetează să mai aibă mustrări de conştiinţă.

Enoch se ridică în picioare şi se apropie de fereastră. Paşii stârniră ecouri în încăpere. Privi ceasul de la mână – era trecut de miezul nopţii.

În galaxie existau rase care puteau ajunge repede la o decizie dreaptă, pentru că se lepădau de instincte şi sentimente şi acţionau conduse numai de logică. Poate că asta era calea cea mai bună, dar, în efortul de-a lua o hotărâre, nu se ignorau, oare, faţete ale situaţiei mai importante chiar decât hotărârea în sine?

Rămase la fereastră, cu privirea aţintită peste câmpul scăldat în lumina lunii, către linia întunecată a pădurii. Norii se risipiseră şi noaptea era liniştită. Locul acela, gândi Enoch, avea să fie întotdeauna liniştit, fiindcă era departe de drumurile bătătorite, departe de orice ţintă pentru războiul atomic. Aici nu avusese loc niciodată vreo bătălie, poate doar câte un conflict minor, vechi, neînregistrat, demult uitat, din vremuri preistorice. Şi totuşi regiunea n-ar fi scăpat de otravă, dacă lumea, într-un moment fatal de

furie, ar fi dezlănţuit puterea teribilelor ei arme. Atunci, cerul s-ar fi umplut de cenuşă radioactivă, ştergând graniţa dezastrului. Oriunde s-ar fi aflat, mai devreme sau mai târziu, războiul urma să-l ajungă, dacă nu prin fulgerele monstruoase, măcar prin zăpada morţii.

Plecă de lângă fereastră, strânse ziarele venite cu poşta de dimineaţă şi le puse într-un teanc. Ulise uitase să ia cu el braţul de gazete pe care i le păstrase. Era supărat, îşi spuse, altfel n-ar fi uitat.

Fusese o zi plină. Nu reuşise să citească decât două, trei articole din *Times*, toate legate de conferinţă. Se petrecuseră prea multe lucruri groaznice în ziua aceea.

Timp de o sută de ani, lucrurile merseseră bine. Existaseră momente bune şi rele, dar, în mare, viaţa cursese lin şi fără incidente deosebite. Apoi, într-o singură zi, totul se prăbuşise.

Sperase ca Pământul să fie primit în familia galactică, sperase ca el să fie emisarul care să aducă această recunoaştere. Acum, orice speranţă era spulberată. Staţia urma să fie închisă, şi asta pentru că oamenii fuseseră consideraţi barbari. Pământul fusese folosit ca ţap ispăşitor şi eticheta, o dată pusă, nu mai putea fi îndepărtată. De acum, planeta era condamnată. Centrala Galactică, în speranţa ei de a se salva, avea s-o părăsească.

Putea face câte ceva. Putea să rămână un pământean şi să dezvăluie secretele adunate de-a lungul anilor, pe care le notase, în detalii meticuloase, printre întâmplări şi impresii, în lungul şir de registre din rafturile de pe perete. Pe deasupra, avea şi literatura exteră şi artefactele din alte lumi. Ele poate că i-ar fi ajutat pe pământeni să ia calea către cunoaştere şi către stele. Dar aşteptarea ar fi fost lungă, mult mai lungă după cele întâmplate în acea zi. Iar informaţiile adunate cu greu de-a lungul unui secol erau atât de puţine faţă de ce-ar fi putut strânge încă într-un veac (ori un mileniu), încât îi păreau un lucru de nimic.

Dacă ar mai fi fost timp, gândi el. Dar, fireşte, nu mai era. Şi oricâte secole s-ar fi străduit, nu ar fi putut aduna toată cunoaşterea; întotdeauna prada i s-ar fi părut jalnică.

Se aşeză greoi în scaunul din faţa biroului şi abia acum, pentru prima dată, se întrebă cum să părăsească Centrala, cum să părăsească galaxia pentru o singură planetă, chiar dacă aceea era casa lui.

Îşi chinui mintea fără să găsească un răspuns.

Un singur om, gândi el.

Un singur om nu putea sta în calea Pământului şi a galaxiei.

24

Soarele strecurat prin fereastră îl trezi. Rămase o clipă nemişcat, scăldându-se în căldura lui. Lumina aceea îl întărea, îl liniştea, şi pentru o clipă se eliberă de griji şi întrebări. Dar le simţi aproape şi închise din nou ochii.

Ceva însă era în neregulă, altceva decât grijile şi întrebările.

Îl dureau gâtul şi umerii, trupul îi înţepenise ciudat şi perna o simţea prea tare.

Deschise iarăşi ochii şi se sprijini în mâini să se ridice. Nu se afla în pat. Stătea în scaun, iar capul i se odihnise pe birou.

Se sculă încet în picioare şi se întinse, încercând să-şi dezmorţească încheieturile. Grijile şi nevoia teribilă de răspunsuri se întoarseră la el din ascunzătoarea lor, dar le înlătură şi de această dată.

Se apropie de plită şi căută din priviri ibricul de cafea, apoi îşi aminti că noaptea trecută îl lăsase pe podea lângă măsuţă. Se îndreptă spre locul cu pricina. Cele două ceşti erau tot pe masă, cu zaţ maroniu-închis pe fund. În grămada de obiecte pe care Ulise le împinsese deoparte ca să facă loc cafelelor, piramida de sfere zăcea răsturnată, încă lucind şi aruncând reflexe.

Enoch întinse mâna şi o ridică. Degetele îi explorară cu grijă baza, căutând ceva – un levier, o fantă, o proeminenţă, un buton – prin care să fie pusă în funcţiune. Nu descoperi însă nimic. Ar fi trebuit să ştie, îşi spuse, că nu avea ce găsi. Nu era prima oară când o cerceta. Totuşi Lucy reuşise. Piramida funcţiona de mai bine de douăsprezece ore, fără niciun rezultat. Sau, mai exact, fără niciun rezultat vizibil.

Aşeză obiectul înapoi pe masă şi strânse ceştile. Se aplecă să ia ibricul de pe podea, fără să-şi desprindă privirile de pe piramida de sfere.

Îl înnebunea. Nu cunoştea nicio cale de-a o porni şi totuşi, cumva, Lucy reuşise. Acum nu găsea nicio

modalitate s-o oprească, deşi probabil nu avea nicio importanţă.

Puse ceştile şi ibricul în chiuvetă.

În staţie plutea o linişte grea, apăsătoare. Îşi spuse că poate impresia de apăsare nu exista decât în imaginaţia lui.

Traversă încăperea către maşina de mesaje. Placa era goală; în timpul nopţii nu fuseseră mesaje. Era o prostie că verificase. Dacă ar fi primit vreun mesaj, soneria ar fi ţârâit până ce-ar fi tras levierul.

Oare staţia fusese deja abandonată şi traficul oprit? Puţin probabil, pentru că abandonarea staţiei de pe Pământ ar fi însemnat căderea celorlalte legate de ea. În reţea nu existau scurtături. Nu era ceva neobişnuit să treacă multe ore, uneori şi câte o zi întreagă, fără călători. Traficul nu avea orar. Uneori sosirile trebuiau trecute pe linia de aşteptare, iar alteori echipamentul stătea degeaba, ca acum.

Nervos, gândi el. Devin nervos.

Înainte să închidă staţia, l-ar înştiinţa, măcar din politeţe.

Reveni la plită şi puse pe foc ibricul. În frigider găsi pachetul cu terci de cereale, primit de pe una din lumile-junglă draconiene. Îl scoase, apoi îl puse înapoi şi luă ultimele două ouă din duzina pe care Wins o adusese din oraş cu vreo săptămână în urmă.

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Dormise mai mult decât îşi închipuise. Se apropiase momentul plimbării zilnice.

Puse tigaia pe foc şi aruncă în ea o lingură de unt dintr-un calup. Aşteptă ca untul să se topească, apoi sparse ouăle înăuntru.

Nimeni nu-l obliga să meargă la plimbare, gândi el. Ar fi fost prima lui absenţă deliberată. Se mai întâmplase de vreo două ori, dar atunci fusese silit de un ger teribil. Faptul că îşi făcuse din plimbare un obicei nu reprezenta un motiv suficient ca s-o respecte cu regularitate. Avea să coboare mai târziu, când se ducea să ia poşta. Putea recupera timpul pierdut ieri când lăsase totul baltă. Ziarele rămăseseră teanc pe birou, aşteptând să fie citite. Nu-şi

completase jurnalul şi avea o mulţime de scris, pentru că trebuia să înregistreze în amănunt toate câte se întâmplaseră – şi se întâmplaseră o sumedenie de lucruri.

În ziua în care staţia îşi începuse funcţionarea jurase că în niciun caz nu va lăsa jurnalul necompletat la zi. Uneori poate întârziase puţin, dar niciodată nu uitase vreun cuvânt.

Privi lungul şir de registre înghesuite pe rafturi şi se gândi, cu mândrie şi satisfacţie, cât de complet era jurnalul. Între coperţile caietelor zăcea aproape un secol, nu lipsea nici măcar o zi.

Asta era moştenirea pe care o lăsa lumii. Acolo se afla tot ce văzuse, auzise şi gândise timp de aproape o sută de ani în slujba exterilor.

Uitându-se la registre, întrebările îl năpădiră din nou şi de această dată nu le mai alungă. Le ţinuse în frâu, doar atât cât să-şi limpezească mintea şi să-şi învigoreze trupul. Acum nu se mai împotrivea.

Răsturnă ouăle în farfurie. Luă ibricul cu cafea şi se aşeză să mănânce.

Privi iarăşi ceasul.

Încă mai avea timp pentru plimbare.

25

Omul cu ginsengul aştepta la izvor.

Enoch îl văzuse din depărtare şi se întrebase, cu o fulgerare de mânie, dacă se afla acolo ca să-i spună că nu putuse aduce trupul Luminosului, că intervenise ceva sau că întâmpinase greutăţi neaşteptate.

Îşi aminti cum cu o noapte în urmă ameninţase că va ucide pe oricare i s-ar fi împotrivit. Poate nu făcuse bine că spusese asta. Se întrebă dac-ar fi fost în stare să omoare un om. O făcuse de multe ori în trecut, însă atunci fusese o problemă de-a ucide sau de-a fi ucis.

Închise ochii o clipă şi zări povârnişul, cu liniile lungi de oameni înaintând prin fum. Ştia că urcau spre culme doar ca să-l ucidă pe el şi pe tovarăşii lui.

În acea clipă întrezărise demenţa războiului, mânia fără rost, ideea stupidă că prin crimă se poate dovedi un drept sau un principiu.

Undeva, gândi el, pe lungul drum al istoriei, omenirea acceptase o nebunie de dragul unui principiu, iar astăzi, nebunia – transformată ea însăşi în principiu – ameninţa să nimicească întreaga rasă şi toate simbolurile umanităţii.

Lewis, care se odihnea pe un buştean răsturnat, se ridică la apropierea celuilalt.

— Te-am aşteptat aici. Sper că nu te deranjează.

Enoch sări peste pârâu.

— Trupul va sosi cam pe la începutul serii, continuă Lewis. Washingtonul îl trimite cu avionul la Madison, iar de acolo îl aduce un camion.

— Mă bucur să aud asta.

— Au insistat mult, şovăi agentul, să te întreb încă o dată ce este trupul acela.

— Ţi-am spus noaptea trecută că nu-ţi pot dezvălui nimic. Aş vrea să pot. M-am chinuit ani de zile să găsesc o cale, dar n-am reuşit.

— Trupul nu aparţine vreunul pământean, spuse Lewis. Suntem siguri de asta.

— Dacă aşa crezi tu…

— Nici casa nu-i una obişnuită.

— Casa, spuse scurt Enoch, a fost ridicată de tatăl meu.

— Totuşi ceva a schimbat-o, insistă Lewis. Nu mai e la fel ca atunci când a fost construită.

— Timpul le schimbă pe toate.

— Pe toate, în afară de tine.

— Deci asta te necăjeşte, rânji Enoch. Crezi că-i indecent din partea mea că nu îmbătrânesc.

Agentul clătină din cap.

— Nu pot să judec pe nimeni. După ce te-am urmărit ani de zile, am ajuns să te acceptăm. Nu înţelegem nimic, dar acceptăm totul. Uneori îmi spun că sunt nebun, dar îmi trece repede. Am încercat să nu te deranjez. M-am chinuit să păstrez totul aşa cum era. Iar acum, că te-am întâlnit, îmi pare bine că aşa s-a întâmplat. Însă greşim unul faţă de altul. Ne comportăm de parcă am fi duşmani. Cred că noi doi avem multe în comun. Se întâmplă ceva şi nu vreau să fac nimic care să se interfereze cu asta.

— Ai făcut deja, spuse Enoch, atunci când ai luat cadavrul. Nici dacă ai fi vrut, nu puteai găsi o cale mai bună să-mi faci rău. Şi nu numai mie. De fapt, nu mie. Ai făcut rău întregii omeniri.

— Nu înţeleg. Îmi pare rău, dar nu înţeleg. Inscripţia aceea de pe lespede…

— Asta a fost greşeala mea. N-ar fi trebuit să pun o piatră de mormânt. La momentul acela, aşa mi s-a părut că trebuie făcut. Nu mi-am închipuit că cineva ar putea să mă iscodească…

— Era un prieten de-al tău?

— Un prieten? A, te referi la cadavru! Păi, nu chiar. Nu neapărat persoana aceea.

— Acum răul s-a-nfăptuit, oftă Lewis. Îmi pare rău.

— Regretele nu ajută.

— Nu se mai poate face nimic? În afară de a aduce trupul înapoi…

— Ba da, ar putea fi ceva. Mi-ar trebuie nişte ajutoare.

— Spune-mi, zise repede Lewis. Dacă e posibil…

— Aş avea nevoie de un camion, spuse Enoch. Să duc de aici nişte lucruri. Înregistrări şi chestii de-alde astea.

— Pot să fac rost de-un camion şi de oameni care să te ajute la încărcat.

— O să vreau să vorbesc cu o autoritate. Cineva din vârful piramidei: preşedintele, secretarul de stat, poate ONU, nu ştiu. Trebuie să mă gândesc. Şi nu numai să ajung la ei, ci să am şi siguranţa c-o să fiu ascultat.

— Am să aranjez o instalaţie mobilă de radio.

— Şi pe cineva care să asculte?

— Exact, aprobă Lewis. Pe oricine doreşti.

— Încă ceva…

— Orice.

— Să puteţi uita, spuse Enoch. Poate n-o să am nevoie de nimic din toate astea. Nici de camion, nici de restul. Poate c-o să las lucrurile aşa cum sunt acum. În cazul ăsta, poţi tu şi toţi cei implicaţi să uitaţi tot ce-am cerut?

— Cred că da. Dar am să-mi continui veghea.

— Chiar aş vrea s-o faci. Mai târziu s-ar putea să am nevoie de ceva ajutor. Însă de-acum înainte nu te mai bagi în treaba mea.

— Eşti sigur că asta-i tot?

Enoch încuviinţă din cap.

— Tot. De restul mă ocup singur.

Poate, gândi el, vorbise deja prea mult. Nu putea fi sigur că omul acela era de încredere. Dar exista vreun om în care să se încreadă?

Totuşi, dacă se hotăra să părăsească Centrala Galactică şi să treacă de partea Pământului, ar fi avut nevoie de ajutor. Exterii puteau să-i interzică să-şi ia jurnalele şi obiectele primite cadou. Dacă voia să scape cu ele, trebuia s-o facă repede.

Voia însă cu adevărat să părăsească Centrala? Putea renunţa la galaxie? Era capabil să respingă oferta de a deveni îngrijitorul altei staţii planetare? Se putea despărţi de toate creaturile şi misterele altor stele?

Începuse deja să acţioneze în această direcţie. Aici, în ultimele clipe, fără să gândească prea mult – de parc-ar fi

ajuns la o hotărâre – aranjase lucrurile pentru întoarcerea sa pe Pământ.

— Aici, la izvor, va fi cineva în permanenţă, vorbi Lewis. Dacă nu eu, atunci cineva care poate lua legătura cu mine.

Enoch aprobă din cap, cu gândurile în altă parte.

— Cineva o să te urmărească în fiecare dimineaţă când îţi faci plimbarea, continuă agentul. Tu ne poţi întâlni aici oricând doreşti.

Ca o conspiraţie, gândi Enoch. Ca nişte copii, jucându-se de-a hoţii şi vardiştii.

— Trebuie să plec mai departe, spuse el. E aproape timpul să vină poşta. Wins o să se întrebe ce mi s-a întâmplat.

Începu să urce dealul.

— Ne mai vedem, strigă Lewis.

— Mda, răspunse Enoch. O să te mai văd.

Surprins, descoperi în el o senzaţie de căldură şi mulţumire, ca şi cum reparase o greşeală ori regăsise ceva pierdut.

26

Enoch se întâlni cu poştaşul la jumătatea drumului spre staţie. Rabla sălta peste făgaşele acoperite de iarbă şi se freca de tufele aplecate peste cărare.

Când îl zări, Wins frână şi rămase în aşteptare.

— Ai făcut un ocol, rosti Enoch în loc de salut. Sau ţi-ai schimbat traseul?

— Nu aşteptai la cutie, răspunse Winslowe, şi trebuia să te văd.

— Vreo corespondenţă importantă?

— Nu, nu-i vorba de asta, ci de Hank Fisher. E-n Millville, la cârciuma lui Eddie şi face cinste.

— Nu-i în firea lui Hank să facă cinste.

— Spune la toată lumea c-ai încercat s-o răpeşti pe Lucy.

— N-am răpit-o. Hank o bătea cu biciul şi eu am ascuns-o până ce s-au liniştit lucrurile.

— N-ar fi trebuit să faci asta.

— Poate. Dar Hank îi pusese gând rău. Deja îi trăsese vreo două bice pe spate.

— El e hotărât să-ţi facă necazuri.

— Mi-a spus că aşa o să facă.

— Zicea că ai răpit-o, apoi te-ai speriat şi ai adus-o înapoi, că ai ascuns-o în casă şi când a încercat să intre s-o ia n-a putut. Mai zicea că ai o casă ciudată şi că a rupt un topor încercând să spargă o fereastră.

— Nu-i de mirare, făcu Enoch. Lui Hank îi place să bată câmpii.

— Până aici totul e bine, spuse poştaşul. Niciunul din ei nu s-ar amesteca ziua în amiaza mare şi limpede la cap. Dar la noapte o să fie beţi şi scoşi din minţi. S-ar putea ca unii să vină la tine.

— Bănuiesc că le-a spus şi că îl am pe diavol în mine.

— Mai multe chiar. Am stat să-i ascult o vreme înainte să vin încoace.

Băgă mâna în sacul de poştă, găsi teancul de ziare şi i-l întinse.

— Enoch, ar trebui să ştii ceva. Ceva de care nu-ţi dai seama. Oricine ar fi în stare să aţâţe gloata împotriva ta, datorită felului cum trăieşti. Eşti ciudat. Nu, nu spun că e ceva în neregulă cu tine – eu te cunosc şi ştiu asta – dar cei care nu te cunosc pot uşor să-şi facă o impresie greşită. Te-au lăsat în pace până acum, pentru că nu le-ai dat motive să reacţioneze. Totuşi Hank s-ar putea să-i stârnească cu poveştile lui, şi atunci…

Nu-şi termină fraza.

— Încerci să-mi spui de o poteră? întrebă Enoch.

Winslowe încuviinţă tăcut din cap.

— Mulţam, că m-ai prevenit.

— E-adevărat că nimeni nu poate intra în casa ta?

— Cred că da, admise Enoch. Nu pot pătrunde cu forţa şi nu-i pot da foc. Nu-i pot face nimic.

— Atunci, dac-aş fi în locul tău, nu m-aş îndepărta de ea, iar la noapte m-aş închide înăuntru. Nu m-aş aventura afară.

— Poate că aşa o să fac. Pare o idee bună.

— Ei bine, oftă Wins, asta-i tot. M-am gândit c-ar fi bine să ştii. Cred că trebuie să bag în marşarier până în drum. N-am loc să întorc aici.

— Mergi până la casă. E destul loc acolo.

— Drumul nu-i departe. Am să reuşesc.

Automobilul începu să dea încet cu spatele.

Enoch rămase pe loc şi ridică mâna într-un salut solemn. Wins îi răspunse cu un gest identic şi maşina dispăru înghiţită de tufărişul care mărginea drumul.

Bărbatul se întoarse şi se îndreptă fără grabă spre staţie.

O poteră, gândi el. Dumnezeule, o poteră!

O poteră care să atace staţia, lovind uşile şi ferestrele cu ciocane, şi împroşcând cu gloanţe, ar fi anulat orice şansă – dacă ar mai fi existat vreuna – ca membrii Centralei Galactice să se împotrivească închiderii staţiei. O asemenea demonstraţie de barbarie ar fi fost argumentul final pentru abandonarea expansiunii în braţul spiralei.

De ce trebuia să se întâmple toate odată? Ani de zile nu se petrecuse nimic şi acum totul se năruia în câteva ore.

Totul lucra împotriva lui.

Dacă se arăta potera, nu doar soarta staţiei ar fi fost pecetluită, ci el însuşi ar fi obligat să accepte oferta de a deveni paznicul altei halte. N-ar fi putut să rămână pe Pământ, chiar dacă ar fi dorit. Tresări apoi dându-şi seama că oferta unei alte staţii putea să-i fie retrasă, întrucât el însuşi ar fi fost considerat barbar, laolaltă cu potera şi întreaga omenire.

Poate că ar fi trebuit să se întoarcă la pârâu, ca să se întâlnească cu Lewis. Poate ei ar fi ţinut în frâu gloata. Însă atunci trebuia să dea explicaţii, prea multe explicaţii… Apoi, era posibil să nu apară nicio poteră. Nimeni nu credea cu adevărat în vorbele lui Hank Fisher şi poate că lăsau baltă totul.

Se rugă ca în staţie să nu apară niciun călător la vremea când sosea potera. În felul ăsta, incidentul putea trece neobservat de galaxie. Dacă avea noroc, poate reuşea. Prin legea compensaţiei, ar fi avut dreptul la ceva noroc, pentru că, în ultimele zile, nu avusese nici măcar un dram.

Ajunse la poarta ruptă a curţii şi se opri să arunce o privire casei încercând, fără să ştie de ce, să regăsească locul în care îşi petrecuse copilăria.

Rămăsese la fel ca întotdeauna, neschimbată, doar că pe vremuri ferestrele aveau perdele. Curtea se părăginise cu timpul, pâlcul de liliac era mai stufos şi mai aplecat cu fiecare primăvară; ulmii pe care tatăl său îi plantase pe vremea când erau abia nişte vergele înalte de un stat de om se preschimbaseră în arbori falnici; tufa de trandafiri galbeni de la colţul bucătăriei dispăruse, victimă a unei ierni demult uitate; din răzoarele de flori rămăsese doar amintirea, iar grădina de zarzavat de lângă poartă fusese năpădită de buruieni şi iarbă.

Vechiul gard de piatră era acum o simplă moviliţă. Greutatea sutelor de îngheţuri, a viţei de vie şi a bălăriilor, anii de neîngrijire îşi făcuseră efectul. Peste încă o sută de ani, gândi Enoch, terenul va fi neted şi nicio urmă nu va mai arăta că odată acolo fusese un gard. De curând de-a lungul coastei erodate, împrejmuirea dispăruse deja cu totul.

Până în acel moment abia dacă observase amănuntul, dar acum îl vedea şi se gândi care era explicaţia. Oare pentru că revenea către Pământ el, care nu-i părăsise niciodată solul, soarele şi văzduhul, dar care călătorise printre stele pentru mai mult de o viaţă de om?

Stătea în lumina soarelui de vară târzie, iar vântul rece, care părea să sufle dintr-o dimensiune ireală, îl făcea să tremure. Se întrebă pentru prima oară, ce fel de om era. Un blestemat; nici om, nici pe de-a-ntregul străin, bântuit de fantomele trecutului, indiferent la viaţa pe care urma să şi-o aleagă? Un hibrid care nu înţelegea nici Pământul, nici stelele? Un fără-de-ţară dezrădăcinat, o creatură rătăcitoare care nu putea despărţi binele de rău pentru că văzuse atât de multe versiuni diferite (şi logice) ale binelui şi răului?

Întrebările îi izbeau mintea, un mare şi neîncetat puhoi la care nu avea răspunsuri. Sau avea prea multe…

Poate că Mary şi David urmau să-l viziteze la noapte şi să discute despre asta – apoi îşi aminti brusc.

Ei nu mai aveau să vină. Nici Mary, nici David, şi nimeni altul. După ani de zile, încetaseră să mai vină pentru că vraja se destrămase.

Totul fusese o iluzie, îşi spuse cu amărăciune. Nimic, niciodată, nu fusese real. Ani de zile se păcălise singur şi o făcuse cu bună ştiinţă. Încercase să-şi umple colţişorul de lume de lângă şemineu cu creaturi ale imaginaţiei lui. Ajutat de o tehnică exteră, mânat de singurătate, le dăduse fiinţă şi un trup care păcălea orice simţ, mai puţin pipăitul. Şi sfidase la fel de mult orice simţ al decenţei. „Sărmane semi-creaturi”, gândi el, „nu aparţineţi nici umbrelor, nici lumii. Mary, de-aş fi ştiut, nu m-aş fi apucat s-o fac. M-aş fi resemnat cu singurătatea mea”.

Acum însă nu mai putea repara nimic. Nu-i putea ajuta în niciun fel.

Ce se întâmplă cu mine? se întrebă.

Ce se petrece?

Nici nu mai putea gândi cum se cuvine. Hotărâse că va rămâne înăuntrul staţiei ca să scape de poteră, dar nu

putea s-o facă pentru că Lewis, la scurt timp după lăsarea întunericului, urma să aducă înapoi trupul Luminosului.

Iar dacă potera se arăta în acelaşi timp cu agentul, avea să se dezlănţuie iadul.

Înfiorat de acest gând, rămase nehotărât.

Dacă l-ar fi înştiinţat pe Lewis asupra pericolului, poate ar fi refuzat să mai aducă trupul. Şi trebuia să-l aducă. Până în zori, Luminosul trebuia să fie pus la loc, în mormânt.

Se hotărî să-şi asume riscul.

Chiar dacă apărea potera, avea să găsească o cale de a stăpâni situaţia.

Se va gândi la ceva, îşi spuse.

Trebuia să se gândească la ceva.

27

Staţia era la fel de tăcută cum o lăsase. Nu se recepţionase niciun mesaj, iar maşinăria dormea liniştită, fără măcar să zumzăie pentru sine, cum făcea uneori.

Enoch lăsă puşca pe birou şi aruncă alături pachetul de ziare. Îşi scoase haina şi o atârnă pe spătarul scaunului.

Avea ziarele de citit – nu numai de azi, dar şi de ieri – şi de întocmit jurnalul; iar asta, îşi aminti, îi lua multă vreme. Ar fi avut nevoie de câteva pagini, cu tot scrisul lui mărunt, şi trebuia să fie logic şi cronologic, ca şi cum ar fi povestit întâmplările de ieri chiar în timp ce se petreceau şi nu după aceea. Trebuia să prindă fiecare aspect al evenimentelor, propriile sale reacţii şi gânduri. Pentru că aşa făcuse întotdeauna şi aşa trebuia s-o facă şi acum. Vreme de un secol, fusese ca un călugăr în chilia sa, un simplu observator, interesat de cele ce vedea şi străduindu-se să-şi aprofundeze observaţiile, dar care rămânea imparţial. În ultimele două zile îşi pierduse punctul de vedere obiectiv şi nu mai putea fi sigur de aprecierile pe care le făcea.

Scoase din raftul cu jurnale ultimul volum şi răsfoi paginile. După ultima notiţă mai rămăseseră câteva pagini albe, poate nu destule cât să acopere evenimentele pe care le avea de scris. Mai mult ca sigur, gândi el, o să ajungă la sfârşitul registrului înainte să termine şi o să trebuiască să înceapă unul nou.

Rămase cu jurnalul în mână şi privirile aţintite pe pagina unde se terminau însemnările făcute cu două zile în urmă. Doar alaltăieri, şi erau deja lucruri vechi; abia îşi mai amintea de ele. Era firesc; le scrisese într-o altă epocă. Fusese ultima notiţă înainte de sfârşitul lumii.

Ce rost mai avea să scrie în continuare? Tot ce era important fusese deja scris. Staţia urma să fie închisă şi propria lui planetă, abandonată. Chiar dacă rămânea aici, ori alegea o staţie pe altă planetă, Pământul era pierdut pentru el.

Furios, închise cu zgomot registrul şi-l aşeză înapoi pe

raft.

Pământul era pierdut şi în acelaşi timp şi el – pierdut, furios şi confuz. Furios pe soartă şi prostie. Nu numai pe prostia pământenilor, ci şi pe aceea a galaxiei, pe certurile mărunte care frânau bunul mers al frăţiei. Numărul şi complexitatea instrumentelor, gândul nobil, înţelepciunea şi erudiţia – cu toate astea poţi face o cultură, dar nu o civilizaţie. Civilizaţia are nevoie de ceva mult mai subtil decât tehnica şi gândirea.

Simţea nevoia să acţioneze, să se foiască prin staţie ca o fiară în cuşcă, să fugă afară şi să urle până i se goleau plămânii, să spargă şi să sfărâme, să-şi consume într-un fel furia şi dezamăgirea.

Întinse o mână şi smulse puşca de pe birou. Trase un sertar şi scoase o cutie de gloanţe, îi sfâşie cartonul, golind apoi cartuşele în buzunar.

Rămase o clipă cu puşca în mână şi liniştea în încăpere se prăbuşi peste el. Puse din nou arma pe masă.

Ce copilărie, gândi el, să-şi verse furia pe un lucru ireal.

Râse uşor şi luă iarăşi puşca.

Ireal sau nu, reprezenta ceva cu care să-şi ocupe mintea, să-l smulgă o vreme din noianul de probleme.

Şi avea nevoie de un antrenament de tir. Trecuseră mai bine de zece zile de când nu mai folosise puşca.

28

Pivniţa era enormă. Se întindea până dincolo de luminile pe care le aprinsese – un loc cu tunele şi încăperi săpate adânc în stânca de sub deal.

Aici se găseau containerele masive, pline cu diferite soluţii pentru călători, pompele şi generatoarele funcţionând după principii necunoscute. Mult sub podeaua pivniţei se aflau containerele cu fluidul vâscos al trupurilor creaturilor care călătoriseră prin staţie.

Enoch trecu printre cuve şi generatoare până la o galerie cufundată în beznă. Găsi panoul şi aprinse luminile, apoi păşi în galerie. De-o parte şi de alta, montase rafturi metalice pentru grămada de aparate, artefacte şi tot felul de daruri aduse de călători. Rafturile erau ocupate până în tavan, cu un talmeş-balmeş de obiecte din toate colţurile galaxiei. Puţine din lucrurile acelea erau stricate. Majoritatea continuau să funcţioneze şi aveau un rost, fie practic, fie estetic. Numai că el nu cunoştea rostul lor.

La capătul rafturilor, obiectele fuseseră aşezate mai sistematic şi mai grijuliu, clasate şi numerotate, cu trimiteri la un catalog şi la nişte date din jurnal. Erau cele cărora le ştia scopul, ba chiar şi câteva din principiile implicate. Unele erau destul de nevinovate, altele aveau o mare valoare potenţială, şi în sfârşit mai existau câteva, împachetate în roşu, înaintea cărora îl cuprindeau fiorii de groază.

Galeria se lărgi într-o cameră ovală. Aici pereţii erau tapetaţi cu un material cenuşiu gros, care prindea gloanţele şi nu le permitea să ricoşeze.

Enoch se îndreptă către un panou montat înăuntrul unei nişe adânci. Întinse mâna şi ridică un comutator, apoi păşi iute în centrul încăperii.

Lumina se micşoră încet, apoi clipi brusc.

Bărbatul se descoperi pe o colină ce cobora către un râu molatec mărginit de o mlaştină. Între mlaştină şi poalele dealului se întindea o mare de iarbă înaltă şi aspră. Deşi nu

se simţea nicio adiere, iarba foşnea, aplecându-se sub greutatea unor trupuri ce se furişau spre el. Auzi un mârâit sălbatic, apoi din depărtare, poate de dincolo de râu, se rostogoli un urlet adânc, monoton, răguşit şi obosit.

Pământeanul îşi simţi părul zbârlindu-se pe ceafă şi întinse puşca înainte. Totul era năucitor. Simţea pericolul, deşi deocamdată nu-l pândea niciunul. Totuşi, chiar aerul locului acela recunoscut părea îmbibat de ameninţare.

Se răsuci să privească înapoia lui pădurea deasă şi întunecată care se revărsa peste dealuri spre râu, oprită de savana ce împrejmuia movila pe care se găsea. Dincolo de dealuri, lucea sângeriu, un şir de munţi semeţi care păreau să se piardă în cer, dar fără să aibă vreo urmă de zăpadă pe piscuri.

Două făpturi ieşiră în fugă din pădure şi se opriră la lizieră. Se aşezară şi mârâiră spre el, cu cozile înfăşurate în jurul picioarelor. Aduceau la înfăţişare cu lupii sau câinii, dar nu erau nici una, nici alta. În lumina slabă, blana le lucea de parcă ar fi fost unsă cu grăsime şi se oprea la gât, lăsând golaşe craniul şi figura. Păreau nişte bătrâni plecaţi de la un carnaval, cu trupurile învelite în blănuri de lup. Limbile atârnânde luceau stacojiu pe albul de os al feţelor.

Niciun pericol nu se zărea dinspre pădure, doar cele două fiare costelive care stăteau pe şezut şi-i rânjeau ciudat, fără să-şi arate colţii.

Pădurea era întunecată şi încâlcită, cu frunzişul de un verde atât de închis, încât bătea spre negru. Toate frunzele străluceau ca lustruite.

Enoch se întoarse din nou ca să privească râul. La marginea ierbii, văzu un şir de broaşte monstruoase, ale căror trupuri, lungi de doi metri, aveau culoarea burţii peştilor morţi. Deasupra botului, acoperind întreaga frunte, trona un ochi ciclopic, faţetat, strălucind în lumina slabă ca ochii de pisică.

Urletele răguşite continuau să se audă dinspre rău şi printre ele răzbătea un bâzâit slab, subţire furios, precum al unui ţânţar.

Bărbatul ridică privirile spre cer şi în adâncurile acestuia

zări o înşiruire de puncte atât de îndepărtate, încât nu reuşi să le ghicească natura.

Îşi îndreptă iarăşi atenţia asupra fiinţelor cu înfăţişare de broască, însă cu coada ochiului prinse străfulgerarea unei mişcări şi se răsuci către pădure.

Lupii cu ţestele dezgolite de carne urcau dealul într-o goană tăcută. Nu păreau să fugă, ci se mişcau mai degrabă ca suflaţi dintr-o sarbacană.

Enoch îşi aruncă puşca spre umăr, o potrivi acolo ca şi cum ar fi fost o parte a lui şi ochi chipul primei creaturi. Arma tresări şi, fără să aştepte să vadă dacă focul doborâse fiara, îndreptă puşca spre a doua, aducând în acelaşi timp un alt glonte pe ţeavă. Puşca reculă din nou, iar a doua fiinţă-lup făcu un salt, se împiedică, apoi începu să se rostogolească în vale, zbătându-se în cădere.

Enoch acţionă închizătorul şi cartuşele goale luciră în soare când se răsuci iute către celălalt versant.

Broaştele se furişaseră mai aproape, dar când el se întoarse, se opriră şi se ghemuiră, aţintindu-l cu privirea.

Băgă mâna în buzunar, scoase două cartuşe şi le îndesă în încărcător în locul celor trase.

Urletul de pe râu se oprise, dar acum se auzea un zgomot de claxon pe care nu-l putea localiza. Întorcându-se cu grijă, încercă să-i descopere sursa. Părea să vină din pădure, însă acolo nu mişca nimic.

Între două claxoane putea auzi bâzâitul, mai puternic acum. Aruncă o căutătură spre cer. Punctele crescuseră şi nu mai stăteau în spirală, dar erau încă prea sus.

Când coborî din nou privirile, monştrii cu înfăţişare de broască erau şi mai aproape.

Enoch ridică puşca şi trase de la şold. Ochiul celei mai apropiate creaturi explodă, ca atunci când arunci o piatră în apă. Făptura nu sări, nici nu se zbătu. Se lăsă pur şi simplu pe pământ, lăţindu-se ca şi cum cineva ar fi apăsat-o cu piciorul. Rămase turtită, cu o gaură mare şi rotundă pe locul ochiului, umplându-se cu un fluid galben vâscos, probabil sângele ei.

Celelalte dădură înapoi încet, temătoare. Se retraseră

până la baza dealului şi se opriră la marginea ierbii.

Bâzâitul se auzea mai tare, iar zgomotul de claxon se apropiase şi nu mai era nicio îndoială că venea dinspre dealuri.

Pământeanul se răsuci şi îl văzu, străbătând văzduhul, coborând de pe culme şi păşind printre copaci. Era un balon negru care se umfla ritmic, emiţând claxoanele şi sălta pe patru picioare ţepene care se arcuiau, desfăcându-se larg şi ţinând trupul rotund deasupra pădurii. Mergea zvâcnind, ridicându-şi picioarele peste coroanele arborilor. De fiecare dată când punea unul jos, se auzea pocnetul ramurilor şi scârţâitul copacilor rupţi sau împinşi deoparte.

Enoch îşi simţi pielea de pe spinare încreţindu-se ca un stor de fereastră, iar părul de pe ceafă, ascultând de un instinct primar, se ridică într-o coamă de luptă.

Totuşi chiar şi în acel moment, aproape îngheţat de spaimă, o parte a minţii îi aminti de focul pe care-l trăsese şi degetele îi scotociră în buzunar după un alt cartuş cu care să umple încărcătorul.

Bâzâitul era mult mai puternic, îşi schimbase tonalitatea şi se apropia cu viteză înfricoşătoare.

Punctele de pe cer nu mai spiralau, ci plonjau direct spre el, unul după altul.

Aruncă o privire către balon. Continua să înainteze claxonând, dar punctele în picaj erau mai rapide şi urmau să-l atace primele.

Îşi întinse arma, gata să o lipească de umăr, şi le privi apropiindu-se, deveniseră trupuri hidoase, fusiforme, cu cioc ascuţit ca o spadă. Un fel de păsări, gândi Enoch, dar mai lungi, mai subţiri, mai mari, mai ucigaşe decât orice pasăre de pe Pământ.

Bâzâitul se preschimbă într-un ţipăt care continuă să crească pe fondul ritmului de metronom al balonului negru.

Fără să-şi judece mişcările, bărbatul duse arma la umăr şi aşteptă ca primul din monştrii în picaj să fie destul de aproape.

Erau mai mari decât crezuse şi se prăbuşeau din cer aidoma unor bolizi.

Puşca îi izbi umărul şi primul atacator îşi pierdu forma de săgeată, se chirci şi căzu. Încărcă din nou, trase, şi al doilea se dezechilibră şi se rostogoli. Al treilea se răsuci în aer şi devie pe o parte, ca o cârpă fluturând în vânt fără vlagă, picând spre râu.

Restul virară lin şi se înălţară, fâlfâind cu disperare din aripile mari.

O umbră coborî peste colină şi de undeva de deasupra un stâlp uriaş se prăvăli, pe una din pante, cutremurând solul şi împroşcând cu apă.

Enoch îi văzu faţa, dacă ceva atât de grotesc şi obscen putea fi numit faţă. Avea un cioc sub care se afla o gură-ventuză şi vreo duzină de alte organe – probabil, ochii.

Trupul umflat al creaturii atârna sub picioarele ca de păianjen, iar faţa de dedesubt urmărea întregul teren de vânătoare.

Creatura îşi lăsă trupul în jos ca să-şi înhaţe prada.

Enoch nu-şi dădu seama când ridică puşca şi o armă decât după ce aceasta bubui şi-i lovi umărul. Avu impresia că o jumătate a lui stătea deoparte, privindu-l cum trage.

Bucăţi mari de carne zburară din balonul negru. Brusc, pe întreaga lui suprafaţă apărură crăpături din care ţâşni cu presiune o ploaie întunecată.

Percutorul ţăcăni în sec. Arma se golise, dar nu mai era nevoie de un alt foc. Picioarele cele mari se chirceau şi tremurau, iar trupul dezumflat se zbătea în ceaţa închisă la culoare. Nu se mai auzea zgomotul de claxon, doar lipăitul picăturilor negre pe iarba scurtă de pe deal.

Mirosul îl îngreţoşă pe bărbat; pe haine îi curgeau stropi lipicioşi, ca uleiul rece.

Apoi lumea se topi şi dispăru.

Enoch se afla iarăşi în camera ovală, slab luminată. Simţea mirosul greu de praf de puşcă şi în jurul său luceau cartuşele goale azvârlite din armă.

Era din nou în pivniţă. Tragerea la ţintă se terminase.

29

Bărbatul coborî arma şi oftă adânc. Întotdeauna era la fel, gândi el. Ca şi cum ar fi fost nevoie să-şi tragă sufletul după drumul lung din ireal înapoi în lumea lui.

Oricine şi-ar fi dat seama de iluzie înainte şi după aventură, însă în timpul acţiunii totul era atât de real, încât uita de asta.

Constructorii staţiei îl întrebaseră dacă avea vreo pasiune pentru care să-i amenajeze o sală specială. Optase pentru un stand de tir, aşteptându-se la nişte raţe pe un lanţ şi tuburi din lut pe o roată. Dar asta, fireşte, ar fi fost prea simplu pentru arhitecţii trăsniţi şi pentru echipa de constructori.

La început nu înţeleseseră ce înseamnă un stand de tir şi a trebuit să le explice cum funcţionează şi la ce foloseşte o puşcă. Le-a povestit despre vânătoarea de veveriţe din dimineţile însorite de toamnă, de iepurii goniţi din tufişuri la prima zăpadă, despre nopţile de pândă lângă râul unde se adăpau căprioarele. Dar se feri să le spună şi despre modul cum mai folosise el arma vreme de patru ani lungi.

Şi pentru că erau buni ascultători, le povestise despre visul lui din tinereţe: safariul african. Din acea zi, vânase şi fusese vânat de fiare mult mai ciudate decât ar fi putut găsi în Africa.

Nu ştia de unde fuseseră copiate creaturile acelea, sau dacă proveneau exclusiv din imaginaţia exterilor care pregătiseră înregistrările cu scene de vânătoare. Folosise de mii de ori poligonul de tir, dar niciodată nu se repetase vreo scenă ori vreo fiară, deşi poate avea un capăt de unde secvenţa se repeta. Însă deja nu mai conta, pentru că ar fi avut puţine şanse să-şi amintească vreun detaliu al aventurilor pe care le trăise cu atâţia ani în urmă.

Nu pricepuse nici tehnicile, nici principiul care făcuseră posibil fantasticul stand de tir. Ca pe multe alte lucruri, îl acceptase fără să-l înţeleagă.

Se întrebase deseori ce ar putea gândi exterii despre

fascinaţia lui asupra vânătorii cu arma, despre forţa primară care-l împingea să ucidă, nu atât din bucuria de a omorî, cât din dorinţa de a îndepărta primejdia, de a întâlni o forţă mai mare şi mai vicleană. Îi îngrijorase oare, îl judecaseră ei după preocuparea lui pentru arme? Oare puteau ei înţelege diferenţa între uciderea altor forme de viaţă şi cea a propriei specii? Exista de fapt vreo diferenţă care să reziste unei examinări logice între sportul vânătorii şi sportul războiului? Din punctul lor de vedere, puteau fi greu de înţeles, de vreme ce, în multe cazuri, animalul vânat deţinea caracteristici mai apropiate vânătorului decât mulţi dintre exteri.

Războiul reprezenta oare o acţiune instinctivă, pentru care fiecare om, era la fel de responsabil ca şi politicienii şi oamenii de stat? Părea imposibil. Totuşi, în adâncul fiinţei exista un instinct de luptă, o agresivitate, un ciudat simţ al competiţiei, toate sfârşind într-un conflict de o anume natură.

Enoch puse arma sub braţ şi se apropie de panou. Smulse banda de hârtie care atârna dintr-o fantă şi descifră simbolurile. Rezultatul îl nemulţumi. Greşise.

Ratase primul foc asupra fiinţei-lup cu chip de bătrân şi undeva acolo, în acea dimensiune ireală, acesta şi tovarăşul lui mârâiau peste grămada de carne sfâşiată şi oase sfărâmate care fuseseră odată Enoch.

30

Traversă din nou depozitul de suveniruri care aducea cu podul uscat şi prăfuit al unei case obişnuite.

Îl sâcâia hârtiuţa care-l anunţa că, deşi reuşise toate celelalte focuri, îl ratase pe primul. Nu se întâmpla des să dea greş. Şi doar se antrenase special pentru felul acela de tragere, cel complet neaşteptat, în care nu ştii niciodată ce se va mai întâmpla şi în care ucizi ca să nu fii ucis. Poate că nu practicase îndeajuns, se consolă Enoch. Nu avusese niciun motiv să se antreneze conştiincios, fiindcă vânătoarea constituia pentru el doar o recreere şi numai puterea obişnuinţei îl făcea să poarte puşca în fiecare dimineaţă, tot aşa cum altcineva ar fi dus un baston. La vremea când o făcuse pentru prima oară, avea un alt fel de puşcă. Se întrebă cu mâhnire câte discuţii stârnise acest obicei al lui.

Aproape de capătul galeriei zări cufărul negru de lemn ieşind de sub rafturi, înghesuit lângă zid, însă prea mare ca să încapă cu totul.

Trecu pe lângă el, apoi se întoarse brusc. Cufărul acela, îşi aminti, aparţinuse Luminosului care murise în staţie. Era moştenirea lui de la creatura al cărei trup fusese furat şi urma să fie adus înapoi în seara aceea.

Se apropie de raft şi sprijini arma de perete. Lăsându-se pe vine, trase cufărul afară.

Înainte de a-l fi adus jos, ca să-l uite sub rafturi, îi trecuse în revistă conţinutul, dar la acea vreme nu fusese prea atent. Acum, brusc, simţi un interese nefiresc.

Ridică grijuliu capacul, proptindu-l de rafturi.

Înăuntru strălucea o mantie, împăturită cu grijă, poate un veşmânt de ceremonie. Deasupra, ca pe o pernă, lucea un flaconaş parcă cioplit dintr-un diamant uriaş. Lângă mantie se odihnea o sferă din bile violete şi mate, ca o grămadă de mingi de tenis pe care cineva le cimentase ca să obţină un glob. Enoch îşi aminti că le luase în mână şi descoperise cu surprindere că se puteau mişca liber,

păstrându-se în acelaşi timp în graniţele sferei. Nicio bilă nu putea fi îndepărtată de restul, oricât de tare ar fi încercat, dar se puteau mişca, parcă plutind într-un fluid printre celelalte. Indiferent câte mişca odată, grămada îşi păstra forma. La început crezuse că ţine în mână un fel de calculator, însă mai apoi se gândise că se înşela, de vreme ce toate bilele semănau între ele până la identificare. Poate că pentru ochii Luminoşilor erau deosebite? Şi ce fel de calculator să fi fost? Matematic? Etic? Filozofic? Părea puţin prostesc: cine auzise de vreun calculator pentru etică sau filozofie? Sau, mai bine zis, care om auzise de aşa ceva? Poate nici nu era un calculator, ci un joc – un fel de pasienţă.

Dacă ar fi avut timp, poate ar fi ajuns la o concluzie. Totuşi pe moment nu avea nici chef, nici vreme de pierdut cu un obiect anume când existau alte câteva sute la fel de fantastice şi de neînţeles. S-ar fi întrebat mereu dacă nu cumva pierdea timp cu cel mai neînsemnat dintre toate.

Era victima unei plictiseli de muzeu, copleşit de mulţimea exponatelor necunoscute.

Întinse mâna, nu către globul de bile, ci ca să apuce sticluţa sclipitoare de deasupra materiei. Apropiindu-o de ochi, zări săpat în material (diamant?) un şir de caractere. Studie încet scrisul. Fusese o vreme, demult, când se putea descurca în limba Luminoşilor, chiar dacă nu fluent. Dar de câţiva ani n-o mai citea şi se poticnea la fiecare simbol. Tradusă foarte liber, inscripţia spunea: „Se ia când apar primele simptome”.

O sticlă de medicamente! Se ia când apar primele simptome. Poate că simptomele fuseseră atât de rapide, încât proprietarul flaconului nu reuşise să ajungă la el şi murise.

Puse sticla înapoi, aproape respectuos, peste mantie, potrivind-o în urma slabă pe care o adâncise în material.

Diferiţi de noi, gândi Enoch, şi câteodată atât de asemănători, încât era înspăimântător. Sticluţa aceea cu inscripţia ei constituia replica exactă a unui flacon de medicamente din orice farmacie terestră.

Alături de globul de bile se afla o cutie de lemn cu încuietoare simplă. Deschise capacul şi înăuntru găsi un teanc de foi metalice, folosite de Luminoşi la scris.

Încercă să o ridice pe prima şi se trezi ţinând de fapt o bandă lungă, pliată ca un acordeon. Dedesubt stăteau stivuite mai multe benzi din acelaşi material.

Scrisul era atât de şters, încât Enoch fu nevoit să îşi apropie mult ochii.

„Către…, … prieten:” (deşi nu era „prieten”, ci mai de grabă „frate de sânge”, ori „coleg”. Iar adjectivul care îl preceda îi scăpa în întregime).

Era greu de citit. Aducea puţin cu versiunea oficială a limbii, dar purta mult din amprenta personală a autorului, cu înflorituri şi întortocheri de frază care făceau neclară forma. Enoch îşi continuă truda, încercând să prindă sensul general.

Scriitorul acelor rânduri fusese pe o altă planetă, al cărei nume nu-l desluşi. Îndeplinise acolo o funcţie (deşi nu era clar ce anume) care avea de-a face cu moartea lui apropiată.

Enoch tresări şi reveni asupra frazei. Era cea mai clară. „Moartea mea apropiată” fusese scris şi nu se putea traduce greşit. Cele trei cuvinte erau limpezi.

Îndemna pe (bunul său?) prieten să facă la fel. Spunea că era bine şi că drumul continua.

Nu exista nicio explicaţie sau vreo referinţă suplimentară. Doar simpla declaraţie că plănuise ceva care urma să se aranjeze după moartea lui. De parcă ar fi ştiut că moartea se apropia şi nu numai că nu se temea, ci aproape, că nu-i păsa.

Pasajul următor (pentru că nu existau paragrafe) vorbea de cineva pe care-l întâlnise şi despre discuţia lor într-o anume problemă care nu avea niciun înţeles pentru Enoch.

Apoi: „Sunt îngrijorat pentru mediocritatea (incompetenţa? inabilitatea? slăbiciunea?) recentului custode al (simbolul criptic ce putea fi tradus, aproximativ, ca Talisman). Pentru (un cuvânt care, din context, părea să însemne un interval mare de timp) de la moartea ultimului

custode, Talismanul nu a servit în toată forţa lui. A trecut de fapt (alt termen de lungă durată) de când a fost găsit un (senzitiv?) adevărat, care să ducă mai departe misiunea. Mulţi au fost încercaţi şi nu s-au potrivit, astfel încât galaxia a pierdut contactul strâns cu principiul conducător al vieţii. Noi toţi cei de aici, de la (templu? sanctuar?) suntem îngrijoraţi că, fără legătura adevărată între lume şi (câteva cuvinte indescifrabile), galaxia va cădea în haos (încă un rând pe care nu-l desluşi)".

Următoarea frază introducea un subiect nou: planurile pentru un festival al cărui rost era cel puţin neclar.

Enoch împături încet scrisoarea şi o puse înapoi în cutie. Se simţea stingher, de parcă şi-ar fi băgat nasul într-o relaţie pe care nu avea dreptul să o cunoască. „Noi cei de aici, de la templu" spunea scrisoarea. Poate că autorul fusese un mistic Luminos, adresându-se vechiului său prieten, filozoful. Şi celelalte scrisori erau, probabil, de la acelaşi mistic – scrisori pe care bătrânul Luminos le preţuise atât de mult, încât le luase cu el în călătorii.

O briză uşoară păru să sufle peste umărul lui Enoch, mai mult o mişcare ciudată şi o răceală în aer.

Aruncă o privire peste umăr: nimic nu se vedea mişcând în galerie.

Briza încetase. Dispăruse după numai o clipă. Ca o fantomă în trecere, gândi Enoch.

Oare Luminoşii aveau fantome?

Cei de pe Vega XXI cunoscuseră momentul morţii şi toate circumstanţele ei. Ştiuseră, de asemenea, de dispariţia cadavrului. Iar scrisoarea pomenea calm, mult mai calm decât ar fi stat în puterile unui om, despre moartea apropiată a autorului.

Era posibil ca Luminoşii să cunoască mai multe despre viaţă şi moarte decât se putea spune? Sau poate că totul fusese deja spus şi scris în vreo bibliotecă din galaxie?

Răspunsul exista oare acolo? se întrebă.

Poate că cineva ştia deja sensul vieţii şi al destinului. Gândul că vreo inteligenţă rezolvase ecuaţia misterioasă a universului şi legătura cu forţa spirituală avea darul să-l

liniştească.

Încercase în zadar să-şi închipuie ce ar fi simţit, dacă ar fi intrat în contact cu forţa aceea. Se întrebă dacă cei care o făcuseră ar fi putut găsi cuvintele potrivite. Poate că era imposibil.

Ulise nu-i spusese tot adevărul despre Talisman. Nu-i spusese că vreme de mulţi ani puterea şi gloria sa fuseseră micşorate de neputinţa custodelui de a face legătura între lume şi forţă. Asta distrusese confreria galactică.

Enoch închise capacul cutiei şi o puse în cufăr. Într-o zi, îşi spuse, când avea să fie într-o stare de spirit corespunzătoare, când presiunea evenimentelor va înceta şi va putea ignora remuşcarea provocată de scotocitul prin lucrurile unui străin, avea să facă o traducere conştiincioasă şi corectă a scrisorilor. Simţea că astfel ar fi putut înţelege mai bine acea rasă stranie.

Făcu gestul să închidă capacul cufărului, apoi ezită.

Într-o bună zi, îşi spuse. Dar poate că nu mai avea şansa unei alte zile. Viaţa în staţie îl obişnuise cu ideea zilelor fără capăt, pentru că acolo timpul îşi pierdea sensul. Poate că totul se terminase, iar timpul avea să-şi recapete locul lui de drept. Dacă ar fi părăsit staţia, nesfârşita procesiune a zilelor ar fi luat sfârşit.

Sprijini din nou capacul cufărului de rafturi, scoase cutia şi o aşeză pe podea lângă el. Avea de gând să o pună alături de celelalte lucruri pe care voia să le ia, dacă trebuia să părăsească staţia.

Dacă? se întrebă. Mai era asta o incertitudine? Luase deja decizia cea mare?

Dacă ajunsese la acea hotărâre, trebuia să fi ajuns şi la cealaltă. Părăsind staţia, nu mai putea apărea în faţa Centralei să ceară vindecarea Pământului de boala războiului.

„Tu eşti reprezentantul Pământului” îi spusese Ulise. „Tu eşti singurul care poate vorbi în numele lui”. Putea el, oare, într-adevăr, să o facă? Mai era un individ reprezentativ al rasei umane? Cum ar fi putut un om al secolului nouăsprezece să hotărască pentru cei din secolul douăzeci?

Cât de mult se schimbă caracterul oamenilor cu fiecare generaţie? La urma urmei, trăise aproape o sută de ani izolat şi în condiţii speciale.

Îngenuncheat acolo, se examina cu mirare şi cu uşoară compătimire, întrebându-se dacă era măcar om, dacă nu cumva, fără să ştie, absorbise prea mult din amestecul de viziuni extere la care fusese supus, dacă nu devenise un soi de hibrid ciudat, un altoi galactic.

Încet, lăsă capacul în jos şi-l apăsă cu putere, apoi împinse cufărul sub rafturi.

Vârî cutia cu scrisori sub braţ, se ridică, îşi luă puşca şi se îndreptă spre scară.

31

Într-un colţ al bucătăriei, Enoch găsi nişte cutii goale de carton pe care le folosise Winslowe să-i aducă alimente din oraş. Începu să împacheteze.

Jurnalele, stivuite în ordine, umplură o ladă mare şi o parte din alta. Luă câteva ziare vechi, înveli cu grijă cele douăsprezece sticle de diamant de pe poliţă şi le aşeză în altă cutie, fixându-le bine, ca să le protejeze de şocuri. Din comodă scoase caseta muzicală vegană şi o împachetă cu atenţie. Literatura exteră îşi găsi locul în a patra cutie. Cotrobăi prin birou, dar nu mai găsi decât lucruri fără importanţă împrăştiate pe ici, pe colo, prin sertare. Mototoli graficul şi-l aruncă în coşul de hârtii de lângă birou.

Aranjă cutiile lângă uşă, la îndemână. Putea să mai treacă ceva timp până ce Lewis ajungea cu camionul, dar dacă toate lucrurile importante erau împachetate, le putea scoate el însuşi din staţie.

„Lucrurile importante”, se gândi Enoch. Cine le putea judeca importanţa? Jurnalele şi literatura exteră erau, bineînţeles valoroase. Dar restul? Fiecare obiect avea importanţa lui şi trebuia luat. Dacă avea timp şi nu mai apăreau alte complicaţii, putea căra totul din cameră şi din pivniţă. Îi aparţineau şi avea dreptul la ele, pentru că îi fuseseră dăruite. Asta nu însemna însă că Centrala Galactică urma să fie de acord.

Iar dacă aşa stăteau lucrurile, era vital să poată scăpa cu cele mai importante. Poate ar fi trebuit să coboare în pivniţă şi să le aducă pe acelea împachetate, al căror rost îl cunoştea. Sau poate ar fi fost mai bine să ia câteva materiale despre care ştia câte ceva, decât o mulţime complet necunoscute.

Privi nehotărât prin încăpere. Mai rămăseseră obiectele de pe măsuţă şi piramida de globuri lucitoare pusă în funcţiune de Lucy.

„Vietatea” se târâse din nou pe masă şi căzuse pe podea. Se aplecă şi o luă în mâini. De când o văzuse ultima

oară îi crescuse încă un mugure sau doi şi-şi schimbase culoarea, din roz delicat şi palid în albastru-cobalt.

Poate că greşea când îi spunea „Vietatea”. Poate nu era vie. Însă dacă era, el nu-şi putea imagina felul acela de viaţă. Obiectul nu era nici din metal şi nici din piatră, pila nu lăsa nicio urmă şi, în vreo două rânduri, fusese ispitit să-l lovească cu un ciocan să-i vadă reacţia, deşi putea să parieze că nu avea niciun efect. Creştea încet şi se mişca, dar nu reuşise să afle cum o făcea. Dacă îl lăsa nesupravegheat o vreme, constata că se deplasase. Cât timp se ştia privit, nu se clintea. Până acum nu mâncase şi nu lăsase deşeuri. Îşi modificase culoarea, totuşi fără să aibă un ciclu, ori vreun motiv aparent.

I-l dăruise doar cu un an sau doi în urmă, o fiinţă de undeva dinspre Săgetător, un fel de plantă fusiformă de care atârnau o mulţime de cerculeţe ce zornăiau precum clopoţei din argint.

Încercase să afle ce fel de dar era, dar planta mergătoare îşi clătinase clopoţeii fără să răspundă.

Enoch lăsase cadoul pe o margine a biroului, iar după câteva ore, mult după ce creatura plecase, îl găsise la capătul celălalt. Ideea ca un obiect să se poată deplasa i se păruse nebunească şi îşi spusese că se înşelase asupra locului unde îl pusese. Abia după mai multe zile se convinsese că într-adevăr mişca.

Trebuia să ia şi „Vietatea”, laolaltă cu piramida şi cubul care arăta imagini din alte lumi.

Rămase cu „Vietatea” în mâini şi, pentru prima oară, se întrebă de ce anume împacheta.

Acţiona de parcă s-ar fi decis să părăsească staţia, ca şi cum ar fi ales Pământul în locul galaxiei. Dar când şi cum, se întreba, se hotărâse? Ar fi trebuit să judece decizia, însă el n-o făcuse. Nu cântărise avantajele şi neajunsurile. Nu se gândise să o facă. Cumva i se strecurase în minte această idee care odată i s-ar fi părut imposibilă, dar pe care o luase acum atât de uşor.

Absorbise oare, în mod inconştient, etica exteră, evoluând fără să-şi dea seama la un nou mod de a gândi,

letargic până în acea clipă?

Mai ştia vreo două cutii goale în baracă şi avea de gând să le ia, să termine de împachetat lucrurile din cameră, apoi să încarce pachetele din pivniţă. Aruncă o privire spre fereastră şi-şi dădu seama, surprins, că trebuia să se grăbească, deoarece soarele era aproape la asfinţit. Curând avea să se întunece.

Îşi aminti că sărise peste masa de prânz, dar deocamdată nu avea timp să mănânce. Putea s-o facă mai târziu.

Când se întoarse să aşeze „Vietatea” pe masă auzi un sunet slab care îl îngheţă.

Era semnalul materializatorului în funcţiune. Nu se putea înşela; auzise sunetul prea des ca să mai aibă vreo îndoială.

Cu siguranţă era materializatorul oficial, pentru că nimeni nu putea călători prin celălalt fără să trimită un mesaj prealabil.

Ulise, gândi el, se întorcea Ulise. Sau mai degrabă un alt membru al Centralei Galactice, pentru că şi Ulise ar fi trimis un mesaj.

Din colţul umbrit, o siluetă zveltă şi întunecată, părăsea cercul de ţintă.

— Ulise! strigă Enoch, dar realiză iute că se înşela.

Pentru o clipă avu impresia că zăreşte o creatură elegantă, cu joben, cravată albă şi frac, apoi îşi dădu seama că are dinainte un fel de şobolan ridicat pe picioarele din spate, cu blana întunecată, linsă, şi o faţă ascuţită de rozător. Când creatura îşi întoarse capul spre el, îi surprinse o lucire roşie în ochi. Apoi făptura scoase un obiect cu luciri metalice dintr-un toc de piele prins la brâu.

Lui Enoch ceva i se păru în neregulă. Exterul ar fi trebuit să-l salute şi să-i vină în întâmpinare. În loc de asta, abia dacă îi aruncase o privire sângerie şi se întorsese din nou către colţ.

Obiectul metalic nu putea fi decât o armă.

În felul ăsta, gândi Enoch, voiau ei să închidă staţia? Trimiteau pe cineva care să-l execute, altcineva decât Ulise, pentru că nu-l puteau obliga să-şi ucidă un prieten

vechi?

Nu avea timp să ajungă la puşca de pe birou. Totuşi creatura nu se întorsese spre el – privea doar spre colţul încăperii, cu arma lucind în mână.

Brusc alarmat, Enoch răcni şi aruncă „Vietatea” într-acolo.

Şobolanul nu avea de gând să ucidă îngrijitorul, ci să distrugă halta. Singurul obiect din colţul respectiv era complexul de control, centrul nervos al staţiei. Dacă acela cădea, staţia era moartă. Ca să poată fi repus în funcţiune, ar fi trebuit să se trimită o echipă de tehnicieni cu o navă spaţială de la staţia cea mai apropiată, călătorie care ar fi durat ani mulţi.

La strigătul lui Enoch, făptura tresări şi se întoarse. „Vietatea” care zbura spre el, rostogolindu-se în aer, îl lovi în burtă şi-l izbi de perete.

Enoch se năpusti cu braţele întinse ca să placheze creatura. Arma zbură şi zăngăni pe podea. Enoch căzu peste exter şi nările i se umplură cu duhoarea trupului îmblănit.

Prinse şobolanul în braţe şi-l ridică. Nu era atât de greu pe cât se aşteptase. Îl azvârli puternic, departe de colţ.

Creatura alunecă pe podea, se lovi de un scaun şi se opri, dar în clipa următoare sări ca un arc de oţel şi se repezi după armă.

Enoch făcu doi paşi, îl apucă de gât şi-l scutură atât de sălbatic încât pistolul îi căzu din nou din mână, iar sacul de pe umăr, legat cu o curea, i se lovi de coaste.

Mirosul devenise atât de greu, încât pământeanului i se păru că devenise vizibil; apoi, brusc simţi că pieptul îi ia foc. Dădu drumul şobolanului şi dădu înapoi, se încovoie de mijloc şi vomită. Îşi duse mâinile la faţă şi încercă să împingă duhoarea deoparte, să-şi cureţe nările şi gura, să-şi limpezească ochii.

Îşi văzu, ca prin ceaţă, adversarul ridicându-se, smulgând arma şi grăbindu-se către uşă. Nu auzi ceea ce rostise, dar uşa se deschise şi creatura dispăru dincolo de ea.

32

Enoch se împletici şi se prinse de birou. Mirosul dispărea încet şi capul i se limpezea. Asistase la ceva de-a dreptul incredibil. Creatura călătorise prin materializatorul oficial, pe care-l puteau folosi doar membrii Centralei Galactice. Era convins că niciunul din ei nu ar fi acţionat în felul ăsta. Totuşi, străinul ştiuse fraza care deschidea uşa. Numai el şi Centrala cunoşteau parola aceea.

Întinse mâna şi apucă puşca de pe birou…

În staţie, totul era în regulă, nimic nu fusese stricat. Atât că pe Pământ umbla în libertate un exter şi asta nu putea fi permis. Pământul era interzis exterilor. Fiind o planetă nerecunoscută de confreria galactică, reprezenta un teritoriu în afara graniţelor.

Ştia ce avea de făcut – trebuia să prindă şobolanul şi să-l expedieze înapoi.

Rosti parola şi ieşi grăbit afară.

Exterul traversase câmpul şi aproape ajunsese la liziera pădurii.

Enoch alergă disperat după el, dar înainte de a ajunge la jumătatea distanţei, şobolanul dispăruse în desiş.

Se întuneca. Razele piezişe ale soarelui luminau încă etajele înalte ale frunzişului, totuşi în pădure umbrele începeau să se adune.

Fugind prin lizieră, Enoch zări o clipă creatura coborând povârnişul şi luând pieptiş cealaltă pantă, afundată până la brâu într-un covor de ferigi.

Bărbatului îi convenea direcţia aceea, pentru că versantul se termina într-o terasă stâncoasă atârnată deasupra râului. Poate era mai dificil să scoată exterul dintre stânci, dar măcar ştia că acesta nu mai putea scăpa de acolo. Deşi, îşi aminti, nu avea vreme de pierdut. Curând avea să se întunece cu totul.

Enoch ocoli uşor către apus ca să înconjure povârnişul. Şobolanul continua să urce panta şi bărbatul se grăbi şi mai tare. Acum exterul era prins în capcană. Trecuse deja de

punctul fără întoarcere. Curând avea să ajungă pe marginea stâncii şi nu mai rămânea decât să se ascundă printre bolovani.

Traversând iute zona de ferigi, pământeanul ieşi la câţiva zeci de metri de grămada de bolovani. Aici solul era acoperit doar cu tufe rare şi câţiva copaci. Solul moale şi gras al pădurii lăsa loc unui teren din sfărâmături de pietre, ciobite de vreme şi geruri din stâncile de deasupra şi acoperite cu muşchi gros.

Enoch aruncă o privire peste bolovani, dar nu zări niciun semn al prezenţei exterului. Apoi, cu coada ochiului, întrezări o mişcare şi se trânti la pământ înapoia unei tufe. Prin împletitura ramurilor, silueta şobolanului se contura pe fundalul cerului, cu arma pe jumătate ridicată.

Bărbatul rămase nemişcat, cu puşca în mână. Îl dureau încheieturile degetelor, pe care le jupuise de pietre când se azvârlise în adăpost.

Exterul dispăru îndărătul bolnavilor şi Enoch îşi potrivi arma, gata s-o folosească dacă i se oferea o ţintă.

Se întrebă de ce trebuia să-şi facă griji în privinţa asta. Ar fi cutezat să tragă? Ar fi cutezat să ucidă un exter?

Creatura ar fi putut să-l omoare în staţie, când fusese ameţit de mirosul acela îngrozitor, dar nu o făcuse. Oare se speriase atât de tare, încât nu reuşise să se gândească decât la scăpare? Sau, poate, îi venise greu să ucidă paznicul unei staţii, aşa cum şi lui îi era greu acum?

Cercetă stâncile de deasupra, însă nu văzu nicio mişcare. Trebuia să urce panta, şi asta repede, fiindcă timpul lucra împotriva sa. Mai avea o jumătate de oră de lumină şi trebuia să termine înainte să cadă întunericul. Dacă exterul scăpa, avea puţine şanse să-l mai găsească.

Se întrebă de ce trebuia să-şi facă griji în privinţa sa. De ce îl oprise să scoată din funcţiune staţia? I-ar fi asigurat izolarea pentru mulţi ani şi ar fi fost în sfârşit liber să facă ce voia cu tot materialul dinăuntru. Ar fi fost în avantajul lui să nu intervină în desfăşurarea evenimentelor.

„Dar nu puteam!”, strigă Enoch în sinea lui. „Nu-ţi dai seama că nu puteam? Nu-nţelegi?“

Un foşnet în tufişurile din stânga îl făcu să se întoarcă cu puşca pregătită.

Lucy Fisher apăruse la mai puţin de douăzeci de paşi.

— Pleacă de aici! strigă el, uitând că nu-l poate auzi.

Fata nu părea să-l ia în seamă. Făcu un gest larg cu mâna şi arătă spre bolovani.

— Pleacă, şopti bărbatul. Pleacă de aici!

Făcu semne de respingere care să-i arate că nu avea ce căuta acolo.

Ea clătină din cap şi porni în fugă, aplecată, în sus spre stânci.

Enoch se repezi după ea. În urmă, aerul sfârâi şi se simţi izul înţepător al ozonului.

Se aruncă instinctiv la pământ. Locul unde se adăpostise cu o clipă în urmă fierbea, iar pietrele se transformaseră într-o piftie clocotită.

Un laser, gândi Enoch. Arma exterului era un laser, o rază îngustă de lumină cu forţă teribilă.

Se ghemui şi făcu un salt scurt până la adăpostul unui pâlc de mesteceni răsuciţi.

Văzduhul şuieră iarăşi, fierbinte şi încărcat de ozon. Pe panta opusă ardea o altă fâşie de sol. De sus ninse cu cenuşă, care se aşeză pe braţul lui Enoch. Acesta înălţă iute privirea. Coroana pâlcului de mesteceni dispăruse, sfâşiată de laser şi transformată în scrum. Rotocoale subţiri de fum se ridicau leneş de pe cioturile retezate.

Exterul se ştia încolţit şi se înrăise.

Pământeanul se ghemui la pământ, îngrijorat din pricina fetei. „Nebuna asta mică”, îşi spuse „ar fi trebuit să stea deoparte”. Aici nu era un loc pentru ea şi nici n-ar fi trebuit să fie prin pădure la o asemenea oră. Bătrânul Hank avea s-o caute din nou.

Întunericul sporise. Doar vârfurile înalte ale copacilor mai prindeau ultimele raze de soare. Răcoarea începuse să pună stăpânire pe vale, iar din pământ se înălţa miros reavăn de verdeaţă. Dintr-un cuib ascuns, o rândunică de noapte se tânguia.

Enoch ţâşni dinapoia pâlcului de mesteceni, ajunse la un

buştean căzut pe care-l alesese drept pavăză şi se aruncă îndărătul lui. De această dată, exterul nu mai reacţionă.

Bărbatul studie terenul ce se întindea în faţă. Încă două salturi, unul până la grămada de bolovani şi al doilea până la marginea stâncilor şi ar fi căzut peste exter. Însă, odată ajuns acolo, nu mai ştia ce avea de făcut.

Să scoată creatura din ascunzătoare, bineînţeles.

Nu-şi putea face un plan dinainte. Ajuns la poalele stâncilor, trebuia să improvizeze. Nu voia să improvizeze. Nu voia să ucidă exterul, numai să-l captureze şi să-l aducă, cu forţa, dacă era nevoie, înapoi în casă.

Poate că în aer liber nu-şi mai putea folosi arma olfactivă la fel de eficient ca între zidurile staţiei. Cercetă grămada de stânci fără să poată localiza exterul.

Se strecură cu grijă, ca niciun sunet să nu-l trădeze, pregătindu-se de următorul salt.

Cu coada ochiului întrezări o umbră urcând din vale spre el. Se ridică iute, ţintind cu arma, dar înainte să poată trage, umbra se prăbuşi deasupra lui lipindu-l de pământ. O palmă cu degete lungi îi acoperi gura.

— Ulise! bolborosi Enoch, dar silueta înfricoşătoare şuieră ameninţător, silindu-l să tacă. Încet, greutatea se ridică şi mâna îi alunecă de pe gură.

Ulise făcu un gest către bolovăniş şi Enoch încuviinţă din cap.

— Talismanul! El are Talismanul! îi şopti Ulise la ureche.

— Talismanul! exclamă Enoch, încercând în zadar să-şi gâtuie strigătul.

De pe culme se desprinse o piatră, care începu să se rostogolească. Enoch se lipi de pământ înapoia trunchiului prăbuşit.

— Jos! răcni spre Ulise. Jos! Are o armă!

Dar mâna exterului îl apucă de umăr.

— Enoch! rosti el. Enoch, priveşte!

Bărbatul ridică ochii spre vârful stâncii. Pe fundalul cerului, două figuri întunecate erau încleştate în luptă.

— Lucy! strigă el.

Fata se strecurase până la şobolan. Nebuna, gândi el, s-a

furişat până acolo! În vreme ce exterul era atent la el, Lucy îi căzuse în spate. Ţinea deasupra capului un vreasc, însă făptura o prinsese de mână, împiedicând-o să lovească.

— Trage, spuse Ulise cu un glas sec.

Enoch ridică arma şi ţinti. Din cauza întunericului nu vedea prea bine. Iar cei doi erau atât de aproape unul de celălalt! Erau prea apropiaţi

— Trage! ţipă Ulise.

— Nu pot, scânci pământeanul. E prea întuneric.

— Trebuie să tragi, spuse Ulise cu vocea încordată. Trebuie să rişti!

Enoch înălţă arma din nou. Parcă vedea mai bine acum. Îşi dădu seama că nu întunericul îl necăjea, cât focul pe care-l ratase în timpul antrenamentului. Dacă ratase atunci, putea la fel de bine să greşească şi acum.

Ochi spre capul creaturii, dar ţinta nu era stabilă, ci se apleca înainte şi înapoi.

— Trage! ţipă Ulise.

Enoch apăsă trăgaciul şi arma tuşi. Pe vârful stâncii, creatura rămase fulgerată, fără jumătate de cap. Bucăţi de carne ţâşniră ca nişte insecte negre pe cerul de apus abia luminat.

Bărbatul aruncă arma şi se prăbuşi, înfigându-şi degetele în muşchiul moale, îngrozit de ceea ce s-ar fi putut întâmpla, mulţumind cerului că nu se întâmplase, că anii de antrenament în fantasticul poligon de tir îşi arătaseră rezultatele în cele din urmă.

Se gândi la cât de multe lucruri fără sens îi modelaseră destinul. La urma urmei poligonul de tir fusese un lucru fără sens, ca o masă de biliard sau un joc de cărţi – creat pentru plăcere. Totuşi, orele pe care le petrecuse acolo îl pregătiseră pentru acel moment final, pentru acea clipă unică.

Slăbiciunea şi răul se scurseră în pământ şi îl cuprinse pacea.

— Enoch, şopti Ulise. Enoch, fratele meu…

Vocea exterului ascundea un soi de tristeţe. Niciodată, până în acea clipă, nu-l numise frate.

Enoch se ridică în genunchi. De pe stânci venea o lumină caldă, de parcă un licurici gigantic îşi aprinsese lampa şi o lăsase să ardă.

Lumina cobora către ei odată cu Lucy, ca şi cum fata ar fi ţinut un felinar în palme.

Mâna lui Ulise ieşi din întuneric şi-i prinse cu putere braţul.

— Vezi? întrebă el.

— Da, văd. Ce e…

— E Talismanul, spuse Ulise vrăjit, cu răsuflarea tăiată. Iar ea este noul nostru custode. Cel pe care îl căutam de ani de zile.

33

Nu era obişnuit cu un astfel de sentiment. Şi-l dorise întotdeauna şi ar fi vrut să-l aibă la nesfârşit.

Depăşea orice descriere – iubire, mândrie, adoraţie, apropiere – toate astea şi mai mult de-atât. Era un sentiment care apropia şi simplifica totul, care înlătura teama şi tristeţea, deşi în spatele său se ascundea un fel de nostalgie, de parcă ar fi ştiut că nu va mai cunoaşte în veci un asemenea moment, că după o clipă se va pierde pentru totdeauna. Dar extazul se încăpăţâna să continue.

Lucy păşi printre ei cu sacul în care se afla Talismanul lângă piept, cuprins în braţe, cu înfăţişarea unei fetiţe ducându-şi pisicuţa iubită.

— Niciodată nu a strălucit atât de tare, spuse Ulise. Eu unul nu-mi pot aminti când a mai fost astfel. Este minunat, nu?

— Da, răspunse Enoch. Este minunat.

— Acum vom fi din nou uniţi, şopti Ulise. De acum vom fi iarăşi un singur popor.

— Dar creatura care îi…

— Deşteaptă, spuse Ulise. Îl ţinea pentru răscumpărare.

— Deci fusese furat.

— Nu ştim toate circumstanţele, dar le vom afla, bineînţeles.

Mergeau tăcuţi prin pădure şi undeva spre răsărit printre copaci se zărea prima rază de lună.

— Mai e ceva, spuse Enoch.

— Întreabă-mă.

— Cum putea creatura aceea să-l ducă şi să nu simtă nimic?

— Doar o fiinţă dintr-un milion poate – cum să spun? – să se acordeze cu el. Pentru noi, n-ar fi avut niciun efect. Nu ne-ar fi răspuns. Oricât l-am fi ţinut în mâini, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar dacă acel animal dintr-un milion îl atinge cu un deget, Talismanul învie. Există un anume raport, o sensibilitate – nu ştiu cum să-i spun – care uneşte

acest aparat ciudat şi forţa spirituală cosmică. De fapt, nu instrumentul este cel care atinge forţa, ci mintea, ajutată de el.

O maşină, un mecanism, nu mai mult decât o unealtă înfrăţită cu sapa, cheia sau ciocanul, dar atât de departe de acestea, pe cât era creierul de primul aminoacid. Poţi crede, gândi Enoch, că ai în faţă culmea tehnologiei, ultimul lucru la care poate ajunge o minte genială. Dar nu este aşa, nu poate exista o limită, sau un moment în care să te opreşti şi să spui: „până aici pot merge, nu are rost să încerc mai departe”. Fiecare descoperire deschide nenumărate căi şi fiecare pas înainte dezvăluie tot mai multe. Nimic nu are sfârşit, gândi el, nimic nu are capăt.

Ajunseră la marginea câmpului şi se îndreptară către staţie. De pe drum se auzi zgomot de paşi în alergare.

— Enoch! strigă o voce din întuneric. Enoch, tu eşti?

Bărbatul recunoscu vocea.

— Da, Wins. Ce s-a întâmplat?

Poştaşul apăru din întuneric şi se opri gâfâind.

— Enoch, vin! Două maşini pline. Le-am pus o stavilă. Acolo unde şoseaua coteşte spre câmpul tău – în locul acela strâmt, ştii? Am aruncat două livre de cuie în făgaşurile roţilor. Asta o să-i ţină în loc o vreme.

— Cuie? întrebă Ulise.

— E o poteră, îi spuse Enoch. Mă urmăreşte. Cuiele…

— Ah, înţeleg, ca să dezumfle cauciucurile.

Winslowe făcu încet un pas mai aproape, cu privirea îndreptată spre strălucirea Talismanului acoperit.

— Asta-i Lucy Fisher, nu?

— Fireşte, răspunse Enoch.

— Bătrânul ei a intrat urlând în oraş, ţipând că iar a dispărut. Lucrurile se linişteseră, dar moş Hank i-a aţâţat din nou. Aşa că am fugit la fierărie, am luat cuiele şi le-am aruncat înaintea lor, pe drum.

— Poteră? întrebă Ulise. Eu nu…

Winslowe îl întrerupse, grăbit să-şi deşerte informaţiile.

— Omul cu ginsengul e acolo, te aşteaptă la casă. A venit cu un camion.

— Ăsta, îi explică Enoch lui Ulise, e Lewis cu trupul Luminosului.

— E cam supărat, spuse Wins. Spunea că trebuia să-l aştepţi.

— Poate că n-ar trebui să stăm aici, sugeră Ulise. După mintea mea slabă, mi se pare că intrăm în criză.

— Auzi, strigă poştaşul, ce se întâmplă aici? Ce duce Lucy acolo şi cine-i tovarăşul tău?

— Îţi spun mai târziu, făcu Enoch. Acum n-avem timp de poveşti.

— Enoch, acolo e o poteră!

— Mă descurc eu cu ei, zise Enoch încruntat, când o să vină timpul. Acum am ceva mai important de făcut.

Alergară, toţi patru, printre buruienile înalte până la brâu. În faţa lor, staţia se înălţa întunecată pe fundalul cerului de seară.

— Au ajuns la cotitură, gâfâi Wins. Lumina aceea de pe culme vine de la farurile maşinilor.

Intrară în curte şi fugiră către casă. Silueta camionului lucea în lumina Talismanului. O figură se desprinse din umbră şi se grăbi spre ei.

— Tu eşti, Wallace?

— Da. Îmi pare rău că nu m-ai găsit.

— Am fost un pic supărat, recunoscu Lewis.

— A intervenit ceva neaşteptat, explică Enoch. Ceva de care a trebuit să mă ocup.

— Trupul celui onorat? întrebă Ulise. E-n camion?

Lewis aprobă din cap.

— Mă bucur că putem să reparăm greşeala.

— O să-l ducem prin livadă, spuse Enoch. Nu poţi merge cu maşina pe acolo.

— Data trecută l-ai cărat, făcu exterul.

Enoch încuviinţă.

— Prietene, rosti Ulise, mă-ntreb dacă de data aceasta mi s-ar putea permite onoarea.

— Desigur, se bucură Enoch. I-ar fi plăcut şi lui asta.

Ar fi vrut să-i mulţumească pentru gestul care-l elibera de litera nescrisă a legii vegane, dar tăcu.

— Sosesc! Pot să-i aud! şopti Wins.

Într-adevăr, de pe drum venea sunetul moale de paşi, stârnind praful, fără grabă – mersul batjocoritor al unei fiare sigure de pradă.

Enoch se răsuci şi ridică pe jumătate arma, îndreptând-o într-acolo...

Înapoia lui, Ulise murmură:

— Poate-ar fi mai bine să-l ducem spre mormânt, însoţit de lumina Talismanului regăsit.

— Fata nu te poate auzi, spuse Enoch. Nu uita că e surdă. Va trebui să-i arăţi ce trebuie să facă.

Nu terminase încă de vorbit şi o strălucire orbitoare îi învălui.

Cu un ţipăt târziu, Enoch se întoarse cu faţa spre camion. Sacul gol stătea la picioarele fetei şi Talismanul strălucea în mâinile ei ridicate deasupra capului, răspândindu-şi lumina peste curte, casa veche şi o parte din câmp.

Se lăsă o tăcere de mormânt, ca şi cum întreaga lume îşi ţinu răsuflarea, căzută în adoraţie.

Şi odată cu tăcerea se abătu o pace care părea să se strecoare în fiecare fibră. Nu era o pace artificială, ci una adevărată, pacea amurgului unei zile lungi şi fierbinţi de vară sau cea a unui răsărit scânteietor de primăvară. O pace care pătrundea înăuntrul fiinţei şi se întindea în jur până la infinit.

Încet, Enoch se răsuci către câmp. Sătenii erau acolo, la marginea luminii date de Talisman, un grup cenuşiu, ghemuit, ca o haită de lupi furişată până lângă focul de tabără.

Priveau şi se retrăgeau în întunericul din care veniseră. Doar unul se năpustise spre pădure, urlând înnebunit de groază.

— Uite-l şi pe Hank, spuse Wins. El e ăla care fuge la vale.

— Îmi pare rău că s-a speriat, făcu trist Enoch. Niciun om n-ar trebui să se teamă de asta.

— De el s-a speriat, comentă poştaşul. Hank trăieşte cu

groaza înăuntrul lui.

Era adevărat, gândi Enoch. Întotdeauna Omul fusese aşa. Dusese frica în el şi lucrul de care se temea cel mai mult era chiar propria-i persoană.

34

Cei cinci rămaseră un moment lângă mormântul acoperit, ascultând vântul care foşnea în livada de meri scăldată în lumina lunii. Departe, din cuiburile de deasupra văii râului, se auzea tânguitul rândunicilor de noapte.

Enoch încercă să citească pasajul gravat pe piatra de mormânt neşlefuită, dar lumina nu era suficientă. De fapt, nu avea nevoie să citească, îl ştia pe de rost.

„Aici zace cel de pe o stea îndepărtată, însă pământul nu-i este străin, pentru că, în moarte, el aparţine universului”.

În noaptea dinaintea morţii Luminosul îi spusese că textul acela fusese scris de unul de-ai lor. Însă veganul greşise. Şi oamenii aveau aceleaşi sentimente ca şi veganii.

Cuvintele fuseseră săpate stângaci şi cu vreo două greşeli de ortografie, pentru că limba Luminoşilor nu era uşor de stăpânit. Piatra era mai moale decât marmura ori granitul lespezilor de mormânt şi inscripţia nu avea să dureze. Peste câţiva ani, soarele, ploaia şi îngheţul urmau să şteargă literele şi numai asprimea pietrei avea să stea mărturie că acolo fuseseră cândva nişte cuvinte. Dar asta conta prea puţin, gândi Enoch, pentru că epitaful acela urma să dăinuie în memorie mai mult decât piatra însăşi.

Privi peste mormânt, către Lucy. Talismanul se odihnea din nou în sac şi lumina mai blând. Fata continua să-l ţină strâns la piept, cu o expresie exaltată şi absentă, de parcă n-ar mai fi trăit în acea lume, ci într-o altă dimensiune, singură, uitând trecutul.

— Crezi că va merge cu noi? întrebă Ulise. Crezi că o putem lua? Pământul va…

— Pământul nu are niciun cuvânt de spus, îl întrerupse Enoch. Noi, pământenii, suntem liberi. Totul depinde numai de ea.

— Crezi că va merge?

— Da. Cred că ăsta e momentul după care a tânjit toată viaţa. Mă întreb dacă nu avea puterea respectivă chiar şi

fără Talisman.

Fata fusese întotdeauna în legătură cu ceva mai presus de puterile omeneşti. Deţinea ceva inexistent în alţi oameni. Nu exista nume pentru acel lucru. Ea încercase să-l folosească fără să ştie cum. Vindecase fluturi şi numai Dumnezeu ştia ce mai făcuse departe de privirile oamenilor.

— Părinţii ei? întrebă Ulise. Cel care urla, fugind?

— Mă descurc eu cu el, îl linişti Lewis. Îl cunosc binişor.

— Vrei să o iei la Centrala Galactică? se interesă Enoch.

— Dacă e de acord, răspunse Ulise. Trebuie să comunicăm Centralei imediat.

— Iar de acolo va merge în toată galaxia?

— Da. Avem mare nevoie de ea.

— Mă întreb dacă n-am putea s-o împrumutăm vreo două zile.

— S-o împrumutaţi?

— Da, încuviinţă Enoch. Pentru că şi noi avem nevoie de ea. Poate mai mult decât oricine.

— Fireşte, acceptă exterul. Dar nu…

— Lewis, făcu Enoch, crezi că guvernul nostru – eventual, secretarul de stat – ar putea fi convins să o numească pe Lucy Fisher drept membru al delegaţiei la conferinţa de pace?

Agentul dădu să spună ceva, se opri, apoi începu din nou:

— Cred că s-ar putea aranja.

— Poţi să-ţi închipui, întrebă Enoch, impactul pe care l-ar avea această fată şi Talismanul la masa conferinţei?

— Cred că pot, spuse Lewis. Însă cu siguranţă, secretarul de stat va dori să vorbească cu tine înainte să ia vreo decizie.

Enoch se întoarse pe jumătate către Ulise, dar nu avu nevoie să rostească întrebarea.

— Bineînţeles, aprobă exterul. Anunţă-mă şi voi participa la conferinţă. I-ai putea spune bunului secretar că nu ar fi o idee rea să înceapă formarea unui comitet mondial.

— Un comitet mondial?

— Ca să punem la punct, continuă Ulise, intrarea Pământului în confreria noastră. Doar nu putem accepta un custode de pe altă planetă nemembră…

35

Sub razele de lună, stâncile luceau alburiu, precum scheletul unei fiare preistorice.

Enoch stătea sprijinit de un bolovan şi privea în jos către silueta chircită. Sărmanul, gândi el, mort atât de departe de casă şi pentru atât de puţin lucru.

În creierul lui, acum spart şi împrăştiat, sclipise un plan măreţ, un vis de putere, conceput cu cinism, atât de grandios, încât se eliberase de orice morală.

Încercă pentru o clipă să-şi închipuie ce fel de plan fusese acela, dar îşi dădu seama că nu avea niciun rost. Existau cu siguranţă factori pe care nu-i cunoştea şi consideraţii ce-i depăşeau înţelegerea.

Oricum, ceva mersese prost, fiindcă în planul acela Pământul jucase doar rolul de ascunzătoare la vreme de restrişte. Creatura care zăcea acolo fusese disperată, îşi jucase ultima carte şi pierduse.

Şi, culmea ironiei, fugarul pusese Talismanul în braţele custodelui, pe o planetă unde nimeni n-ar fi căutat un senzitiv. Lucy îl simţise şi fusese atrasă de el ca un magnet. Probabil, în acele clipe, fata nu gândea decât că Talismanul era acolo şi că trebuia să-l capete. Îl aşteptase în singurătatea ei, fără să aibă habar ce putea fi şi fără speranţă. Aidoma unui copil vrăjit de un glob strălucitor din pomul de Crăciun, despre care ştie că e lucrul cel mai de preţ de pe Pământ şi că trebuie să-i aparţină.

Creatura ucisă la picioarele lui trebuie să fi fost capabilă şi inventivă ca să poată fura Talismanul, să-l ascundă ani de zile, să pătrundă în secretele şi dosarele Centralei Galactice. Ar fi fost oare posibil aşa ceva, dacă Talismanul ar fi funcţionat efectiv? Ar mai fi fost făptura în stare de atâta imoralitate şi avariţie, încât să continue în planul său?

Acum însă totul se sfârşise. Talismanul fusese recăpătat şi exista un nou custode, o surdo-mută de pe Pământ, cea mai umilă dintre fiinţele omeneşti. Şi avea să fie pace, iar Pământul se îndrepta către confreria galactică.

Toate problemele lui Enoch încetaseră. Nu mai trebuia să ia nicio hotărâre. Lucy luase toată povara asupra ei.

Staţia avea să rămână şi el putea să despacheteze şi să pună jurnalele înapoi pe rafturi. Putea reveni în casă, să se liniştească şi să-şi continue treaba.

„Îmi pare rău”, îi spuse formei chircite dintre bolovani. „Îmi pare rău că a mea a fost mâna care te-a ucis”.

Se întoarse şi se apropie de marginea stâncii suspendate deasupra râului. Ridică puşca, o ţinu o clipă nemişcată, apoi o aruncă, urmărindu-i cu privirea rostogolirea şi lucirea metalului în lumina lunii. Mult mai jos, auzi plescăitul mulţumit al apei înghiţind arma.

Avea să fie pace pe Pământ, gândi el. Războaiele luaseră sfârşit. Atâta timp cât Lucy stătea la masa conferinţei, nimeni nu se mai putea gândi la război. Chiar dacă unii aveau să fugă urlând de frica dinăuntrul lor.

Totuşi mai era cale lungă până ce pacea adevărată urma să trăiască în inima oamenilor.

Până când nimeni să nu mai fugă sălbăticit de teamă (orice fel de teamă), nu putea fi o pace adevărată. Până ce ultimul om nu-şi arunca arma (oricare ar fi fost aceasta), în tribul Omului nu avea să fie pace. Iar puşca lui, îşi spuse Enoch, era un simbol pentru toate celelalte arme.

Rămase pe marginea stâncii şi privi peste râu şi peste umbra întunecată a văii împădurite. Îşi simţea mâinile ciudat de goale fără armă.

Râul se rostogolea sub el nepăsător. Pentru el nimic nu avea importanţă; căra şi fildeşul de mastodont şi craniul de tigru şi toracele de om, copacul mort, ori piatra aruncată, ori puşca. Le înghiţea pe toate, le acoperea cu noroi sau nisip şi se rostogolea peste ele, ascunzându-le privirii.

Enoch se întoarse încet şi se strecură printre bolovani către vale. Auzea foşnetul uşor al micilor vietăţi ascunzându-se pe sub frunzele căzute. Peste întreaga pădure domnea pacea acelei străluciri minunate.

Ieşi dintre copaci, traversă câmpul şi urcă spre casa de pe culme. Clădirea nu-i mai părea doar o staţie. Cu mulţi ani în urmă fusese casa lui, apoi devenise o haltă pentru

galaxie. Acum le îmbina, în sfârşit, pe amândouă.

36

Staţia era liniştită şi cumva parcă ireală. O lampă ardea pe birou, iar pe măsuţă, mica piramidă de sfere lucea multicolor, ca o orgă de lumini. Petele de culoare pâlpâiau prin încăpere precum un roi ameţit de licurici Tehnicolor.

Rămase o clipă nehotărât, neştiind ce să facă. Îi lipsea ceva şi deodată îşi dădu seama ce. În toţi aceşti ani, avusese de agăţat în cui o puşcă. Acum ea nu mai exista.

Trebuia să se liniştească şi să treacă din nou la treabă. Trebuia să despacheteze şi să aranjeze obiectele. Trebuia să scrie jurnalul şi să citească ziarele vechi. Avea o mulţime de lucruri de făcut.

Ulise şi Lucy plecaseră cu o oră, două înainte către Centrala Galactică, dar efectul Talismanului mai stăruia în odaie. Ori, poate în el însuşi. Poate avea să ducă în el asta pentru totdeauna.

Traversă încăperea şi se aşeză pe canapea. În faţa lui, piramida de sfere îşi arunca duşul cristalin de culori. Întinse mâna să o apuce, apoi o trase încet înapoi. De ce să o examineze iar? De vreme ce nu-i aflase secretele atâta timp, la ce se putea aştepta acum?

Un lucru drăguţ, gândi el, dar inutil.

Trebuia să se întoarcă la lucru. Avea o grămadă de treabă de recuperat. Acum însă n-o mai făcea doar pentru el. Pământul urma să-i bată la uşă. Poate că în câteva ore ziarele aveau să fie acolo. Dar înainte ca asta să se întâmple, Ulise urma să vină înapoi ca să-l ajute, poate însoţit de alţii.

După ce-şi făcea ceva de mâncare, trecea la treabă. Dacă lucra până târziu în noapte, putea rezolva o mulţime de probleme.

Nopţile de singurătate, îşi spuse, sunt cele mai bune pentru muncă. Deşi nu mai era chiar aşa de singur pe cât crezuse cu câteva ore în urmă. Acum avea Pământul şi galaxia, pe Lucy şi Ulise, pe Winslowe şi pe Lewis şi pe bătrânul filozof din livada de meri.

Luă de pe birou statueta pe care i-o sculptase poştaşul. O ţinu sub lampă şi o răsuci încet în mâini. Înţelegea acum singurătatea figurinei.

Trebuise să meargă singur. Nu fusese altă cale. Nu avusese de ales. Slujba era pentru un singur angajat.

Puse statueta înapoi pe birou şi îşi aminti că nu-i dăruise încă poştaşului bucata de lemn adusă de călătorul thuban. Acum putea să-i spună de unde proveniseră lemnele acelea. Puteau să răsfoiască împreună jurnalele şi să găsească datele şi originea fiecărei bucăţi. Asta i-ar fi plăcut bătrânului Wins.

Auzi foşnetul mătăsos şi se răsuci surprins.

— Mary! strigă el.

Femeia stătea chiar la marginea penumbrei şi sclipirile colorate ale piramidei o făceau să pară o făptură magică. Iubita lui din lumea umbrelor se întorsese.

— Trebuia să mai vin, rosti ea. Erai singur, Enoch, şi nu am rezistat să stau deoparte.

Dorinţa ei era o capcană, îşi spuse el, din care nu putea scăpa. Nu mai era vorba de voinţă, ci de precizia ingrată a mecanismului orb pe care-l făurise el însuşi.

Nu trebuia să vină să-l vadă şi ea ştia asta la fel de bine, fără să poată face însă nimic. Aşa avea să fie pentru totdeauna?

Enoch rămase nemişcat, sfâşiat între dorinţă şi deşertăciunea irealităţii ei.

Mary se apropie şi el aşteptă clipa când ea avea să se oprească pentru a păstra iluzia.

Dar femeia nu se opri. Veni atât de aproape, încât îi simţi mirosul de flori de măr. Ridică o mână şi o puse pe braţul lui.

Nu era atingerea unei umbre. Putea simţi presiunea degetelor ei reci.

Rămase încremenit cu Mary strângându-i braţul.

Lumina pâlpâitoare! gândi el. Piramida de sfere!

Acum îşi amintea cine i-o dăruise: o creatură din rasele aberante ale sistemului Alphard. Din cărţile lor învăţase arta magiei. Încercaseră să-l ajute, dăruindu-i piramida şi el

nu pricepuse. Fusese un eşec de comunicare, dar asta se întâmpla destul de des. În babilonul galaxiei era uşor să nu înţelegi, sau pur şi simplu să nu poţi afla.

Piramida de sfere era deci mecanismul minunat şi simplu, agentul de fixare al iluziilor, cel care transforma tărâmul magic în realitate.

Cu toate astea, gândi el, rămânea o iluzie, oricât de reală ar fi părut.

Făcu un gest către Mary, dar ea îi lăsă braţul şi făcu un pas înapoi.

Rămaseră tăcuţi, faţă în faţă, scăldaţi în curcubeul piramidei.

— Îmi pare rău, spuse Mary, dar nu mai am niciun rost. Nu ne putem păcăli.

Enoch amuţi, ruşinat.

— Am aşteptat clipa asta, continuă femeia. M-am gândit la ea şi am visat-o fără încetare.

— Şi eu, şopti Enoch. Nu am crezut că o să se împlinească vreodată.

Fireşte, atâta vreme cât nu se putea îndeplini, rămânea un lucru la care putea visa. Era romantic, depărtat şi imposibil. Probabil romantic tocmai pentru că fusese depărtat şi imposibil.

— Mă simt ca o păpuşă, zise ea, sau ca un ursuleţ de pluş. Regret, Enoch, dar tu nu poţi iubi o păpuşă. Întotdeauna îţi vei aminti cum am fost înainte. Păpuşa cu zâmbetul fix pictat, ursuleţul cu pluşul ieşind pe la cusături.

— Nu! strigă pământeanul. Nu!

— Sărmane Enoch… Aş vrea să te pot ajuta. Mai ai atât de mult de trăit cu gândul ăsta!

— Dar tu! strigă el. Dar tu? Ce-ai să faci acum?

Mary avusese curaj, gândi el. Curajul de a înfrunta lucrurile aşa cum erau.

De unde ştiuse?

— Am să plec, oftă ea. N-am să mă mai întorc. N-am să mai vin nici chiar când vei avea nevoie de mine. Nu se poate altfel.

— Dar nu poţi pleca, protestă Enoch. Eşti prinsă în

capcană ca şi mine.

— Nu e ciudat ce ni se întâmplă? Amândoi, victime ale iluziei…

— Doar eu! Pentru tine, eu am fost întotdeauna real.

Ea încuviinţă din cap cu gravitate.

— Şi eu. Tu nu poţi iubi păpuşa pe care ai făcut-o, dar nici eu nu pot iubi păpuşarul. Totuşi amândoi am crezut asta, amândoi o mai credem şi ne simţim vinovaţi când descoperim că nu suntem în stare.

— Putem încerca. Numai de-ai rămâne.

— Şi să sfârşesc prin a te urî? Sau, mai rău de atât, prin a mă urî tu pe mine? Să rămânem cu vinovăţia – e mai bună decât ura.

Mary luă cu un gest rapid piramida de sfere şi o ridică.

— Nu, asta nu! răcni Enoch. Nu, Mary…

Piramida sclipi, se răsuci în aer şi se sparse de cămin. Luminile se stinseră. Ceva – sticlă? metal? piatră? – zornăi pe podea.

— Mary!

Însă acolo nu mai era nimeni.

— Mary! strigă el din nou şi strigătul se transformă în geamăt.

Ea plecase şi nu mai avea să se întoarcă.

Nici chiar atunci când bărbatul ar fi avut nevoie de ea.

Îl părăsiseră pentru totdeauna, întâi fata de la ferma din vale, apoi frumoasa din sud care îl privise trecând pe lângă poarta ei, iar acum Mary.

Se strecură cu greu prin întuneric şi bâjbâi după lampă. O găsi şi aprinse lumina.

Rămase lângă birou şi aruncă o privire prin încăpere. În colţul unde stătea acum fusese odată bucătăria, iar acolo, înspre cămin, camera de zi. Interiorul fusese schimbat de multă vreme. Totuşi încă mai putea vedea totul cu ochii minţii, de parcă ar fi fost abia ieri.

Trecuse atâta timp şi, dintre toţi cei de atunci, doar el mai rămăsese.

Îşi pierduse lumea, o lăsase în urmă…

Şi asemenea lui, în ziua aceea chiar fără să ştie, toţi

oamenii de pe Pământ făcuseră la fel.

Niciodată nu mai avea să fie la fel ca înainte.

Aveau de spus adio atâtor iubiri, atâtor vise…

— Adio, Mary. Iartă-mă şi Dumnezeu să te ocrotească.

Se aşeză la masă şi scoase jurnalul din teancul dinaintea lui. Îl răsfoi, căutând paginile pe care trebuia să le umple.

Avea treabă.

Acum era pregătit.

Îşi luase ultimul adio.